சமரசஞானதீபம்

Q29M2
N21

119023

திருவருள் மேவிற்க.

பிரம சமாஜ வெளியீடு.

சமரச ஞான தீபம்.

26 APR 1922

1921

Price Wrapper As 8.

செப்பனிடுவதற்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட
ஜூலை மாதம் வருடம் 1983
செப்பனிட்டு முடித்த
ஆகஸ்ட் மாதம் வருடம் 1983
ஆராய்ச்சி உதவியாளரின் கையொப்பம்

313
28 APR 1922

ஓம்

திருவருள் முன்னிற்க

சமரசஞானதீபம்

இஃது
திருநெல்வேலி பிரமசமாஜத்தலைவர்
P. M. கைலாசம்பிள்ளை
அவர்களால்
இயற்றப்பெற்றது.

திருநெல்வேலி டவுன்
ஆரியப்பிரகாசினி அச்சாபீசில்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1921

இதன்விலை அணா 8.

953

முகவுரை.

இத்திருநெல்வேலி நகரின் கண்ணே, 1905-ம் வருஷம் செப்டெம்பர் 13ல் 'பிரமசமாஜம்' என்னும் தேவாராதனசபை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இச்சபை ஏற்பட்டு இப்பொழுது 16 ஆண்டுகளாயின. இதற்கிடையில் பிரம சபைக் கொள்கைகளை அறிய விரும்பிய சிலர், "இக்கொள்கைகளை விளக்கிக்காட்டும் புஸ்தகம் தமிழில் இருந்தால் தருக" வென்று கேட்டார்கள். அத்தகைய புத்தகம் தமிழில் இல்லாததால், அக்குறையை நிறைவேற்றும்பொருட்டு இவ்வுரை நூல் இயற்றப்படலாயிற்று.

இந்நூலிற் கண்ட விஷயங்களில் இரண்டாவது அதிகாரத்தில் உள்ள விஷயம் பிரம சமாஜத்தின் ஓர் ஆண்டு நிறைவிழாக் கூட்டத்தில் சொன்னால் உபந்நியசிக்கப்பட்டு பின்னால் ஆண்டுப் பத்திரிகையில் அச்சிடப்பெற்றிருந்தது. 3-வது அதிகாரத்தில் பிரமசபைக் கொள்கைகள் இவையெனக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 4-வது 5-வது அதிகாரங்களிலுள்ள விஷயங்களும் ஆண்டுப் பத்திரிகைகளில் அச்சிடப்பெற்றிருந்தன. 6-முதல் 11-வரையுள்ள அதிகாரங்களிற் கண்ட விஷயங்கள் இந்நூலின் முற்றுப்பேறு கருதியே எழுதப்பட்டன. இவற்றுள் சில வேத சபையின் ஆண்டு நிறைவிழாக்களில் வாசிக்கப்பட்டன. 12-வது அதிகாரத்தில் கண்ட விஷயமும் பிரம சபையின் ஆண்டு நிறைவிழா வொன்றில் வாசிக்கப்பட்டது. அச்சபையில் வாசித்தபடியே இதில் அச்சிடப்பெற்றிருக்கிறது.

முதலாவது அதிகாரத்தில் கண்ட பிரமசமய வரலாறானது இந்நூலுக்கு முகமாக முன்வைக்கும்பொருட்டே, எனது நண்பரும் திருநெல்வேலி பிரமசமாஜத்தின் ஓர் அங்கத்தினருமான திருக்கருப்பூண்டி தமிழ்ப்பண்டிதர் S. ரத்தினம்பிள்ளையவர்களால் எழுதப்பட்டு வேத சபை ஆண்டு நிறைவிழாவொன்றில் வாசிக்கப்பெற்றது. இப்பண்டிதரவர்களுக்கு எனது நன்றியறிவு கடைப்பட்டுள்ளது.

இ[illegible]ல் முழுவதையும் எனது நண்பரும் ஸ்ரீ. சபாரத்தின முதலியாரவர்களும் [illegible]ஸ்ரீமான் பொ. சுகசமூர்த்தியாபிள்ளையவர்களால் பார்வையிடப்பட்டு வேண்டும் சீர்திருத்தங்கள் செய்[illegible]. இவர்களுக்கு எனது நன்றியுணர்வு உரிய[illegible]

இவ்வியாசங்கள் பல சமயங்களில் எழுதப்பட்டிருந்த பல விஷயங்களையும் ஒன்றுசேர்த்து "சமரச ஞானதீபம்" என்னும் பெயரிட்டு ஒரு புத்தகமாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துகிறேன். இந்நூலை வாசிப்போர், குற்றங்களைந்து குறைபொறுத்து வாசித்து குணங்களை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்புரிவாராக.

திருநெல்வேலி
1921-நவம்பர்.

P. M. கைலாசம்பிள்ளை.

பொருள் அடக்கம்.

அதிகாரம்.	பொருள்.	பக்கம்.
1	பிரம சமய வரலாறு	1
2	அரும்பு, மலர், காய், கனி.	16
3	பிரம சமயக் கொள்கை.	23
4	கடவுள்.	25
5	மக்கள் உயிர்.	39
6	கடவுள் வழிபாடு பாகம் I.	52
7	கடவுள் வழிபாடு பாகம் II.	61
8	சமய நூல்.	121
9	முக்திநெறி,	130
10	கடவுள் நீதியுடையவர்.	137
11	முக்தி நிலை,	142
12	தேவோபாசனை.	150

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
2	6	அறிவானிகள்	அறிவாளிகள்
3	21.	அரையில்	அறையில்
5	5	தேவந்திரர்	தேவேந்திரர்
5	6	ஒல்காவளர் பிறையாயது	ஒல்கா வளர்பிறை யாயது
10	18	முழுவதாம்	முழுவதும்
12	3	சைத்தனியர்	சைதன்னியர்
12	19	கொள்வடும்	கொண்டும்
15	14	பிரதிக்கிலை	பிரதிக்கினை
30	1	பழுக்கபூண்டாகி	புழுக்களுண்டாகி
36	7	கடவுளிருது	கடவுளிருந்து
39	24	கண்டபடில	கண்படில்
42	27	வெருந்தேக	வெறுந்தேக
45	3	விருத்திபாகி	விருத்தியாகி
45	32	ரசதவா	ரசவாத
47	10	பள்ளிக்கூடம்	பள்ளிக்கூடம்
49	16	மேற்சொல்லாது	மேற்செல்லாது
52	11	இவ்வுலகில்	இவ்வுலகில்
69	27	உபாசனா	உபாசனை
73	29	வைத்து மட்டும்	மட்டும் வைத்து
74	21	உடம்மை	உடம்பை
76	8	உட்பட்டு	உட்படுத்தி
77	9	வயோதிகளான	வயோதிகரான
93	8	ஜலத்தை விட்டுமட்டும்	ஜலத்தை மட்டும்விட்டு
96	8	தப்பிக்கிறதென்றும்	தப்பிக்கிறதென்னும்
96	33	நினைக்க	நம்ப
111	16	செய்தமர்ந்திருக்கும வாறுபோல்	செய்தயர்ந்திருக்கும் ஆறு போல
111	22	நட்டகல்லு பேசுமோ	நட்டகல்லுப் பேசுமோ
118	2	நின்றுள்வடிவாகுமே	நின்னருள் வடிவாகுமே
123	20	நிருஷ்டிக்கப்பட்டன எனவும்	சிருஷ்டிக்கப்பட்டன எனவும் சில் நூல்கள் அநாதி எனவும்
124	21	கடவுளை ஒரு......	கடவுளை மானிடவடிவு மடுத்து நின்று ஒரு........
128	5	அருளப்பெற்ற	அருளப்பெற்று
128	6	இச்சாமய	இச்சமய
132	9	போஷிப்பு	போஷிப்பு

பக்கம்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
138	17	வருகிருள்	வருகின்றுள்
145	13	போதகராலும்	போதநாகராலும்
146	2	பயங்கிச் கொள்கிற	பயங்கிக்கொள்கிற
147	29	பழகிடபழகிப்	பழகிப்பழகி
147	31	பின்னோகளாக	பின்னைகளாக
149	20	முதிர்த்	முதிர்ந்த
155	23	சிலர	சிலர்
163	24	செய்யவேண்டியது	செய்யவேண்டிய
165	31	நிறுத்தவேறும்	நிறுத்தவேண்டும்
167	19	படிக்கிறதென்றும்	படிக்கின்றனவென்றும்

இதில் அவசியமான திருத்தங்கள் மட்டும் செய்யப்பெற்றுள்ளன. குறியீடுகளில் தவறுதலான குறைபிழை, சில மெய்ப் புள்ளியின்மை முதலியபிழைகள் திருத்தப்படுவதில் அத்துணைப் பயன் எய்தாமை நோக்கி விடப்பட்டன.

ஓம்.

திருவருள் முன்னிற்க.

அதிகாரம் 1.

பிரம சமய வரலாறு.

"இவ்விய ஞானமே யென்குரு விலையாம்
செவ்விய வகமே சிவமுறை பீடம்
பழியறு வாய்மை யழியுறுப் பதிலால்
உழுவ லன்பே யுறுதிகொட் டிகைவே
தன்னைய மறுப்பே பண்ணுவை ராக்கியம்
இறைவ னொடு மைக்கி யிருத்தலே முத்தி
நம்புமின்! நல்வழி நாடுமின்!! என்ன
அப்புவி மாக்கட் கறைந்தனர் நன்னூல்
அறிந்தயர் பிரமத் தனுக்கியோர் மன்னே"

இவ்வுலகத்தில் பண்டைக் காலமுதல் அறிவின் விர்த்திக்குத் தக்கவாறு பலவகைச் சமயங்களும் தத்தம் கொள்கைகளில் பெரிதும் மாறுபட்டுக்கொண்டு வருகின்றன வென்பதை யுலகசரித்திரங்கள் முறையிட்டுக்கொண்டுவருகின்றன. அங்ஙனே நம் நாட்டிலும் பண்டைய ரிஷிகளாலும் கூறப்பட்டிராத விக்கிரகாராதனை முதலிய போலி வணக்கங்களை மறுத்து புத்தர், நானக்கர், சைதன்னியர், கண்ணுடைய வள்ளல், முதலிய சான்றோர் தத்தம் கொள்கைகளைக் காட்டியுள்ளார். ஆயினும் அறியாமையாலோ மற்றெவ்வித காரணத்தாலோ பின்னர் பிறழ்ந்தன. தற்காலத்தில் ஆரிய சமயமும் பிரமஞான சங்கம் (Theosophy) போன்ற சில சங்கங்கள் இந்துமதத்தைச் சீர்திருத்தி வருகின்றன. இவை போதாவெனத் திருவுளம் குறிப்பித்தாங்கு இராஜரிஷியெனப் பெயர்பெற்ற இராஜா இராம மோகன இராயர் என்

வம் மதமாறுல் உண்மை நெறியைப் போதனைசெய்ய தற்காலத் தில் இப்பிரம சமாஜமும் வெளிப்பட்டிற்று. இவ்வாற்றல் தற்காலம் பெரிய மாறுதலையும் அறிவு விளக்கத்தையும் காண்கின்றோம். இதற்கு முன் எக்காலத்தும் காணுதற்கரிதாய மத, ஜனசமூக, இராஜாங்க, கைத்தொழில்முறைகள் பெரிதும் சீர்திருத்தப்பட்டு விளங்குகின்றன. முன்னாளிலேயே அறிவாளிகளால் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க சமயம் ஒன்று ஏற்படுத்த வேண்டிய முயற்சிசெய்தும் பயன்பெறாதிருப்பவும் இருவருகால் இச்சமயம் ஒன்றே யாவரையும் ஒன்றுபடுத்தி வருகின்றது. கிழக்கிலிருந் மேற்குத் திசையிலிருந் வருகின்ற சகலரும் எண்ணும் இந் பெருமக்கள் இவ்வுலகத்தில் ஒன்றுபடுமோவோ இச்சமயம் ஒன்றேயே சமூகத்திற்கு உண்மையும் பரிசுத்தமும் நிறையும் பெறுசகரிக்கத் துண்டாக்கி ஜாதி, மதம், அந்தஸ்து முதலிய வற்றால் கட்டுப்பட்ட அன்பிலாசமில்லாத அரண்களைத் தகர்த்து, எல்லாத் தேசங்களிலுமுள்ள ஆண்மக்களையும் பெண்மக்களையும் வித்தியாசமின்றி சிருஷ்டிகர்த்தாவும் பொதுத் தந்தையும் ஆய ஒன்றான மெய்க்கடவுளை பரம பிதாவாகவணங்க வேண்டும் தன்னி னிடைய உண்மைகளையும் வெளிப்படுத்தி கம் இராஜா இராம மோகன இராயர் சற்று அவ்வாறு நீக்கி நிலைபெறும் பெரும் புகழ்பெற்றனர்.

இவர், வங்காளநாட்டில் இராதாநகரத்து ஜமீன்தார், வைஷ் ணவப் பிராமண குலத்தில் இருந்த பரம்பரைத் தொத்தலரு மான இராமகாந்தராயருக்கும் [illegible] தேவியாருக்கும் திருப் புதல்வராய் 1774-ம் வருஷத்தில் அ[illegible]த்து, இளம்பிராயத்தே மகாறிய அசாதாரணத்திறமைப் பெற்ற[illegible]. பின்னர் இவருடைய விரிவிய முதலான்மையாராய கிரேக், [illegible] முதலிய பாஷைகளைக் கற்றும், காசிசென்று நன்கு வேதங்களை ஆராய்ந்தும் விக்கிரகா ராதனை முதலிய சில சடங்குகள் பாவ[illegible] சாதனங்களென்றுணர்ந் து அவை ஒழிக்க முயன்றதால் [illegible]தந்தையால் வெறுக்கப் பட்டு உண்மையையே தன் இ[illegible]யாய்க்கொண்டு இடையே வந்த பெருந்துன்பங்களையும் [illegible]யாது 16 பிராயத்திலேயே

வீட்டைவிட்டு வெளியேறி திபெத்துக்குச் சென்று ஆங்கு புத்தமதத் தைக் கற்றுணர்ந்து கலைவல்லரானார். இங்ஙனமே உலகியல்பயணம் பண்ணுதலோடு அறிவுத்தால் இவர் [illegible] புத்த, மதங்களில் வல்லவராயினர். பதினாறு பாஷைகளிற் பண்டிதராய் விளங்கினர். பின்னர் 1814-ம் வருஷம் கல்கத்தாவை வைதிகர்களின் ஆராய்ச்சிக்க உண்மைக்கொள்கைகளை உலகத்தா ருக்கு அறிவுறுத்த, வருணபேதம், சதி, தேவதைகள் முதலியவை களைக் கண்டித்து தன் வழிகளில் பதினாறு வருஷங்கள் தங்கி, பத் திரிகைகள் மூலமாயும், பிரசங்கங்கள் வாயிலாயும் வெளிப்படுத் தினர். இவரை பகியாது, வனிய [illegible] தோருக்கெதிர்த்த இந்த சிருஷ் டி சகோதரர்களுக்கு அவரவர்களின் வேத கிரந்தங்களின் மூலமாய் உண்மையைத் தெளிவுறுத்தி, மிக்க பிரயாசையால் [illegible]துக்கள் (ஜனசமூகம்) ஒன்றே, பரமேயும் ஒன்றே" எனவும் ஜாதி, சமயம், முதலிய அப்பால் கடவுளை வணங்க வேண்டுமென வும் வற்புறுத்தி, அன்னார், வாழ்ந்துகொண்டு, கல்கத்தாவின் வடபாகத்தில் ஓர் ஆலயம் சமைப்பித்து, 1828-ஆம் ஆகஸ்டு மீ 20-ஆம் பிரம சமாஜம் என்னும் சபையையும் ஸ்தாபித்தார். அச் சபையே பின்னும் "ஆதி பிரம சமாஜம்" என்னும் பெயருடன் [illegible] வருகின்றது. அன்றுமுதல் பிரதி வாரங்களிலும் ஜாதி, மத, வித்தி [illegible]களின்றி கடவுளை வணங்குதற்கு ஜனங்கள் ஏராளமாய்க் [illegible]டுகிறார்கள். [illegible]த்துக்களிலிருந்து சில பாகங்கள் வாசிப்பதும் பக்தி பெருக்[illegible]வியான பாட்டுகள் பாடுவதும், மத உபந்நியா சங்கள் செய்யப்படுவதுமே ஒழுங்காயிருந்தது. இவ்வுபாசனைக்கு முன், பிரத்தியேகமான [illegible] அறையில் பிராமணர்களுக்கென்று வேதங்கள் ஓதப்பட்டன. [illegible]விடத்து, பிராமணர் மாத்திரமே சென்றுவிட்டனர்.

1830-ஆம் ஆகஸ்[illegible] (1) தன் பிரேரணையின்பேரில் விக்கிரகமில்லாத [illegible] முதல் ஆலயமென்றும், வேத [illegible] [illegible] [illegible] (2) [illegible]

விஷயமாய்க் கூறுதற்கும் (3) இங்கிலாந்து தேசத்தாரின் மதக் கொள்கை, நடை, உடை, பாவனைகளை நேரில் அறிவதற்கும் (4) இராஜா என்னும் பட்டத்தைத் தந்த டில்லி பாதுஷாவின் விஷயங்களைக் கூறுதற்கும், இங்கிலாந்து சென்று பெரும்புகழ் பெற்று, தன் நோக்கங்களை முடித்து, அன்றியும் பிரான்ஸிலும் மதபோதகஞ்செய்து, இங்கு திரும்புமுன் திருவருட்செயலால் ஜுரத்தால் பீடிக்கப்பட்டு 1833-ஆம் செப்டெம்பர் 27உ பிரீஸ்டல் நகரில் பரமபதமடைந்தனர். அக்காலத்து இச்சமாஜம் இராமசந்திர வித்தியாவாகீசரின் ஆதரவையிலிருந்தது. நம் மஹானைப் போன்று, மனங்களைக் கவரும் வேறு மகான் இல்லாததினால் அங்கு வருவதை ஜனங்கள் நிறுத்திவிட்டனர். ஆயினும் வித்தியாவாகீசரோ அப்படியும் தளராது நாயகன் வரவை நோக்கி நிற்கும் கற்புடைமகளிரைப்போன்று வழுவாது [illegible] தனித்தே உபாசனை செய்துவந்தனர். இடையிடையே சில காலங்களில் ஜனங்கள் கூடியது தவிர அநேகமாய் தனித்தே உபாசனை செய்துவந்தனர். முடிவில் திருவருளால் இவர்க்கு எதிர்பாராத ஒரு உதவிவந்தது. நம் இராஜரிஷியின் நேசரும் உடனுழியருமான துவாரகநாதடாகூரின் திருப்புதல்வர் மகரிஷி தேவேந்திர நாததாகூர் அவர்கள் இளம்பிராயத்தே நம் [illegible] அங்கத்தினராக இவர் தன் கொள்கைக்கு [illegible] வர் முன்னமே தெரிந்து கூறியுள்ளார். ஆயினும் தேவேந்திர[illegible] [illegible] யாதொரு மதப்பற்று[illegible] [illegible]. தனவந்தர்களின் குமாரர்களைப்போன்றே இவரின் இளம்பிராயமும் கழிந்தது. ஆனால் 1835[illegible] இவரின் [illegible] சடலத்தை எரியவிட்டபொழு[illegible] [illegible] நிலையாமை[illegible] கடவுளின் திருவருளை உணர்[illegible] செல்வம் முதலிய புறப்பொருள்களும் [illegible] [illegible]னைந்தனர். அதுமுதல் இவரின் கொள்கைகள் வேறு[illegible]பின. அநேக காலமாக [illegible] கழித்தனர். [illegible] செய்யும் விக்கிரக வணக்கங்கள் உண்மைச் சாதனமல்ல[illegible]யும், உபநிஷதங்களும் கடவுள் அறி[illegible] என்றும் [illegible]ரிந்து, அக்காலத்து, இராஜரிஷியைப் பற்றி [illegible], அவரின் [illegible] பெரிதும் துணிந்து,

பிரம சபையின் ஆசாரியராயிருந்த வித்தியாவாகீசரை அழைத்து, அவரின் துணையால் உபநிஷதங்களைக் கற்று "தத்துவபோதினி" சபையை ஸ்தாபித்து, இந்துமத புராதன சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து வந்தனர்.

இத்தேவேந்திரரின் [illegible] இச்சபை [illegible]. இராமச்சந்திர வித்தியாவாகீசரை ஆசாரியராகக்கொண்டு அதுமுதல் [illegible] நடந்தேறியது. பின்னர் பிரமசபை, தத்துவபோதினி சபையும் தன் அங்கத்தினர்களுடன் சேர்க்கப்பெற்று உபாசனைகள் தவறாது நடைபெற்று [illegible] தன் உண்மை நிலையாலும் [illegible] கொண்டு வந்தது. இராமசந்திர வித்தியாவாகீசரும் தன் பிரார்த்தனைகள் [illegible]தப்பட்டதென்று களித்தனர்.

இவ்விதம் பிரமசபை, செல்வத்திலும், பக்தியிலும் நிறைந்த தேவேந்திரநாதரின் ஆதரவைப்பெற்றது. இவரின் பக்தி [illegible] [illegible] உணர்ச்சியால் அநேகர் இச்சபையின் அங்கத்தினரானர். இவரும் இச்சபையின் அபிவிர்த்தியை நோக்கி வங்காள சமூகத்தார்க்கு நல்லறிவு கொளுத்திய "தத்துவபோதினி" பத்திரிகையைப் பிரசுரப்பிரசாரகருக வெளிப்படுத்தினர். மகரிஷி சேருங்கா[illegible] வரையில் இப்பிரம சபையில் சமஸ்கிருத ஆல் விசாரணையும் [illegible] பாடுவதும், உபநிஷத பாசம் செய்வதுமே வழக்கமாயிருந்தது. தர்மாதிஷ்டானபத்திர (Trust-deed)த்தில் ஜாதிபேதங்களை மறுத்திருப்பினும் வேதபடனகாலங்களில் பிராமணர்[illegible] மற்றவர்கள் விடப்படவில்லை. பின்னர் [illegible] [illegible] [illegible]ருக்கப்பெற்று பரிசுத்த ஆஸ்திக சமயமாகவே ஓங்கிவளர்ந்தது. ஆங்கு வழிபாட்டுக்கு வருவோர் ஒரே நிதமான நோக்கங்களைக் கொள்ளாது, குடும்பங்களில் பிரதிமா பூஜையைக்காரராயுமிருப்பது கண்டு, விக்கிரகாராதனை முதலியவற்றை அறவே யொழிக்கவேண்டி, தேவேந்திரர் சத்தியப் பத்திரம் தயாரித்து, 1843-ஆம் டிசம்பர் [illegible]

பிரர் இருபது பெயர்களுடன் விக்கிரகாராதனைசெய்தல் நீங்கி இசைவு செய்விக்கொண்டனர். இக்காலமே பிரமசமயமெழுச்சிகாலம். சாஸ்திர வாதக்கட்டுப்படின் 1847ம் வருஷம் 767 பிரமோசர்களுடன் சமயம் ஓங்கியது.

தன் மதப்பிரசங்கங்களில் இராஜா இராம் மோகனராயர் ஜனங்களுக்கு உபநிஷத்துக்களின் ஏகேஸ்வரக் கடவுளை உறுதிப்படுத்தியும் இந்துக்களுக்கு விவிலிய நூற்களால் உறுதிப்படுத்தியதாமல்லாது நம் சாஸ்திரங்கள் விக்கிரகாராதனையைச் சிறிதும் குறிக்கவில்லை யென்பதை வெளிக்காட்ட சில உபநிஷத்துக்களை மூலபாஷையாகிய சமஸ்கிருதத்துடன் ஆங்கில வங்காள பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்தும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இதற்குப் பின் இவர் வேதோபநிஷத்துக்களை தெய்வ நூலெனக் கொண்டு வேதாந்தத்தை வெளியிட்டுள்ளதாக நினைத்தனர். பின் [illegible] வேதத்துக்கப்பாற்பட்ட வாதங்களை இருந்து [illegible] நம்பு வேதவேத்திரர் நான்கு சம்ஸ்கிருத பண்டிதர்களை நான்கு வேதத்தை ஆராய்ச்சி செய்ய காசிக்கு அனுப்பி அங்கு செய்து பண்டிதர்களோடு வாதம் செய்து எல்லா நூல்களும் [illegible] விருத்தமெனக் கண்டு அவ்வுண்மையை 1848ம் [illegible] வெளிப்படுத்தினர். பின்னர் பிரமசமயக் கொள்கைகள் தெளிவுற "பிரமதர்மம்" என்னும் நூலைப் பிரசுரித்தனர்.

மகரிஷியும் [illegible] களுக்குச் சென்று பல இடங்களில் சமாஜங்கள் ஸ்தாபித்தும் பல பண்டிதர்களை வெளியூர்களுக்குப் [illegible] அனுப்பினர். இதன் பின்னர் இச் [illegible] அடையாது நின்று தங்கலாயிற்று. 1857-ம் [illegible] காலம் வங்காள முழுமுதலும் உணர்ச்சி ஸ்தாபிக்கத் தன் [illegible] தனிக்கக் கண்டு மகரிஷி இடமாகிய சமாஜத்தில் சேர்ந்தனர். நாளடைவில் வழிநடத்தினர் மகரிஷியும் பிரம [illegible] ப்படி உண்மை ஆக்கினையாற்றினும், இதை வெற்றிபெறச்செய்து [illegible] உழைத்தனர்.

இவ்வுபாசனாலயத்தில் செய்யும் பக்திமார்க்கப் பிரசங்கங் கட்டிடமிட்டு அமைத்த அதைச் சார்த்துழைத்தனர். இவர்களில் பிரசங்க சக்திவாய்ந்தவரான் பெரும்புகழ் பெற்ற, கேசவ சந்திர சேனரும் ஒருவர். இவர் தன் கொள்கைகளை அவலம்பித்தல் கண்டு மகரிஷி அன்புகூர்ந்து தன் பிள்ளையைப் போலவே ஆதரித்து வந்தனர். இவ்விருமகான்களும் ஒன்றுகூடி இந்தியா முழுவதும் பிரமசமய உணர்ச்சி பெருகச்செய்தனர். இவர்களின் உபந்நியாசங்களால் அநேக ஆரியர்கள் இச்சமயத்தில் [illegible] நுழைந்தனர். இச்சமய முன்னேற்றத்திற்காக அநேகர் பட்டங்களையும் பொருள் சம்பாதிக்கக்கூடியவர்களாயிருந்தும் சகலங்களையும் போகங்களைத் துறந்தும் உயிரையுங்கொடுக்கச் சித்தமாயிருந்தனர். இங்ஙனம் இவர்கள் ஒவ்வோர் கிராமங்களிலும் பிரம சபைகளை ஸ்தாபித்து பிரம சமய வொளியைப் பரப்பினர். 1864ம் வருஷம் கேசவர் சென்னையிலும் பம்பாயிலும் வந்ததின்பயனாக வேதசமாஜமும், பிரார்த்தனா சமாஜமும் முறையே எழுந்தன. வேதசமாஜம் பின்னர் பலபல துகள் களைந்து தென்னிந்திய பிரம சமாஜமென்ன சென்னையில் விளங்குகிறது.

கேசவர் பிரமசபையைச் சாரும்வரை பிரமசமயிகள் விக்கிரகாராதனையை அறவேயொழித்தாராயினும் ஜாதிவித்தியாசத்தை ஒழிக்க முடியாதவர்களாயிருந்தனர். கல்யாணம், மரணம், சிரார்த்தம் முதலிய காலங்களிலும் விக்கிரகாராதனை சடங்குகளைக் கைக்கொண்டு வந்தனர். [illegible] கண்டு கேசவர் வெறுப்புற்று இவைகளை அறவே யொழிக்க வேண்டுமென வற்புறுத்த, அங்ஙனமே முதலில் மகரிஷியும் [illegible] தங்கையின் மணக் கிரியைகளை தன் உறவினரின் நோக்க[illegible]தையும் கவனியாது பிரமவிதிப்படி செய்து வழிகாட்டினர். பிறகு [illegible]ன்பற்று இருந்தல் கண்டும் கேசவரும் மற்றுள்ள வாலிப சமூகத்[illegible]ரும் இவ்வுத்தம கொள்கை [illegible] கொண்டிருத்தல் கண்டு களித்து அவர்களின் [illegible]த்தை அது [illegible]வர்களை உற்சாகப்படுத்தி முதலில் தன் பூஜாவிலயத்தைக் கொ[illegible]ன் மனத்தை கட்டுப்படுத்தினர். 1880ம் வருஷம் மகரிஷி தன் பெ[illegible] பிரம விவாகப்பிரயோகப்படி நடத்தினர். இதன் பின்னர் [illegible]ம் நடந்தேறியதன.

1878-ஆம் வருஷம் கல்கத்தா பிரமசமாஜத்திலே அநேக சபையாரின் உதவியால் சாதாரண பிரமசமாஜம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இச்சபை ஒருவரின் ஆளுகைக்குட்படக் கூடாதென்பதை யோசித்து பிரதிநிதிச்சபையாரின் ஆளுகைக்குட்படவேண்டுமெனவும் வெளியூர்ச் சபைகளின் பிரதிநிதிகளும் அங்கத்தினர்களாயிருக்கவேண்டுமெனவும் ஏற்பாடு செய்துகொள்ளப்பட்டது. இச்சமாஜம் நன்கு ஆஸ்திகக் கொள்கைகளை யாதொரு இடையூறுமின்றி வெளிப்படுத்தத்தக்க சபையாகத் திருவருள் உதவி புரிந்தது. 1880-ஆம் இச்சமாஜத்தின் உபாசனாமண்டபம் கல்கத்தாவின் நடுவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. கேசவரும் அவரைச் சார்ந்தோரும் இதனால் தளர்வுறாது முன்னிலும் பன்மடங்கதிகமாக ஊக்கங்கொண்டு நாட்டின் எல்லாப் பாகங்களுக்கும் பிரசாரகர்களை அனுப்பினர், தங்கள் வைதிக வழக்கங்களில் அநேக விசேஷ விராக்கிரகங்களைக் கொண்டனர். 1880-ஆம் தன் ஆலயத்தின் பேரை மாற்றி "நவவிதானம்" என்னும் பேர் சூட்டி 12 பிரசாரகர்களைத் தன் சபையின் வேதபாரகர்களாக (Apostles) பெயர்சூட்டி ஒழுங்கு செய்தனர். எக்காரணத்தாலோ திருவருள் இவர்பால் தன் ஆக்ஞையை முழுவதும் செலுத்தாது 1884-ஆம் வருஷம் அவரை அழைத்துக்கொண்டது. அவர் ஏற்படுத்திய முறைகள் ஒருவாறு தவறினதுபோல் காணப்படினும் அச்சபையின் அங்கத்தினர் ஒவ்வொருவரும் காரியங்களைக் கருத்துடன் செய்துவருகின்றனர். இப்படியாகவே பல்வகையான குறைகளை அடைந்தபோதிலும் இச்சமயத்தை இவ்வளவு நிலைமையில் ஆக்கினதற்காக ஒவ்வொருவரும் என்றென்றும் நன்றிசெலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள்.

சாதாரண பிரமசமாஜமே ஜீவகாருண்யத்தையே தன் இலக்காய்க்கொண்டு உழைக்கின்றது. இதனால் இந்நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு சபையும் அதன்பால் அன்புபாராட்டித் தாயகமாய்க் கொள்ளுமாறு, மதச் சீர்திருத்தத்திலும் ஆசாரச் சீர்திருத்தத்திலும் முதன்மையாக இலங்குகிறது. இப்போதுதான் இச்சமயம் எல்லாம் அறிவுறுத உண்மை நிலைமை அடைந்துவருகின்றது. தற்காலம் விசேஷமாய் வங்காளம், பம்பாய், வடசர்க்கார் முதலிய வடபாகங்களில் விசேஷமாய் பரவிவருகிறது.

சென்னையில் நடந்த [illegible]ரஸில் தலைமை வகித்த ஸ்ரீ ஆனந்த மோகன் போஸ், சிலை யிந்[illegible] சபையில் அங்கத்தினராயிருந்த ஸ்ரீசர், கிஷ்ணகோவிந்தகுப்தா, இந்தியா கவர்ன்மெண்டு சிரேஷ்ட தேசாதிபதியவர்களுடைய [illegible]சபையில் ஓர் அங்கத்தினராயிருந்தவரும், தற்சமயம் பீஹார் [illegible] கவர்னராயிருக்கிறவரும் ஆகிய ஸ்ரீ S. P. சின்ஹா, ஸ்காந்த சக்தி சாஸ்திரத்தில் பூலோகத்தில் சிறந்த பண்டிதராகிய ஜெகதீச சந்திர பாஸு, இரசாயன சாஸ்திரத்தில் நிபுணரான பிரபுல்லசந்திரராய், சிறந்த கவிவாணரும், நாடகாசிரியருமான ரவீந்திர நாததாகூர், பம்பாய் ஹைகோர்ட் நீதிமான்களான மகாதேவகோவிந்தரானடே, ஸ்ரீசர் கணேச நாராயண சந்திரவர்கர் K. C. S., ஸ்ரீசர் Dr. ராமகிஷ்ணகோபால பண்டர்க்கர், K. C. S., கூச்பிகார் தேச மன்னர், பீட்டாபுர் மகாராஜர், ஸ்ரீமகாராஜா கோடே நாராயண கஜபதிராவ், ராவ்பகதூர் வீரேசலிங்கம் பந்துலு, ஸ்ரீமான் ரங்ககோபாலசாரியார், பாரிஸ்டர் இராமசாமி ராஜு, நாடகாசிரியரும் நீதிமானுமாகிய ஸ்ரீமான் சைதை—காசிவிஸ்வநாத முதலியார், பண்டித சிவநாத சாஸ்திரியார் M. A. ஹேமச்சந்திர சர்க்கார் M. A. போன்ற பிரபல பட்டங்களைப் பெற்ற பல நமநாட்டு அறிஞர்கள் இச்சமயத்தைச் சார்ந்து உழைத்து வருகின்றனர். மேலும் ஐரோப்பா அமெரிக்கா முதலிய மேல்நாட்டு அறிஞர் பலர் ஏகேசுவரவாதிகளாக (Unitarian Christians) இருக்கின்றனர். அவர்களின் சமயக்கொள்கையும், பிரமசமயக்கொள்கையும் ஒன்றேயாம். இச்சமயம், கடவுளால் நேரில் சொல்லப்பட்டதாகக் கூறுகிற எந்த சமய நூல்களையும் ஏக ஆதாரமாகக் கொள்ளாது, கடவுள் நமது உயிர்க்குயிராயும் அறிவுக்கறிவாயும் நின்று, அவர் நமக்குளிருக்கிற அறிவு (Intellect) மனச்சாக்ஷி (Conscience) அன்பு (Affection) ஞானக்கண் (Religious sense) ஆகிய நான்கு அகக்கண்கள் வாயிலாக உணர்த்தும் உணர்ச்சியாகிய சுயஞானத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு; தேசபேதம், சமயபேதம் பாராட்டாது சகல நூல்களிலுமுள்ள உண்மைகளையும் கைக்கொள்ளுகிறது. மேல், இச்சமயம், இராஜா இராம மோகன இராய

சாஸ்திரங்களை [illegible] கொள்ளுகிறார்கள். வேதோ! [illegible], அகதர், சைவர்கள், [illegible] வாசகர், [illegible] இராமானுஜர், [illegible] [illegible] முதலிய [illegible] [illegible] "கடவுள் ஒருவரே. அவரே உலகத்தைப் படைத்துக் காத்து வருபவர், அவரே யாவருக்கும் பொதுத்தந்தை" என்பதையே தன் சித்தாந்தமாகக்கொண்டு, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பேரும் வணங்கத்தக்க [illegible], அன்னை, பிரம சமயம் [illegible] சொல்கிறது. இதன் [illegible] [illegible] [illegible] என்றால் [illegible] [illegible] இந்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இனி [illegible].

இராஜா இராம மோகன ராயர்:—

எனது விவாதத்திற்கு ஆதாரமாகக்கொண்ட பிராமணங்க ளெல்லாம், பிராமணருடைய மதத்துக்கு விரோதமானவைகளாகவல் அதற்கு விரோதமாக நடக்கும் தற்கால [illegible] கொள்கைகளைப் பற்றியேயாம். பிராமணர்கள் செய்யும் விக்கிரகாராதனையானது அவர்களுடைய பிதாமகர் பெரியோர்களுடைய [illegible] இருந்தும், அவர்கள் [illegible] கொண்டாடி வரும் புராதன கிரந்தங்களுக்கும் [illegible] விரோத மாயிருக்கிறதென்றும் [illegible] [illegible]. (Raja's works P. 481) நான் பதிப்பித்த [illegible] கிரந்தங்களிலும் நான் செய்த [illegible] [illegible] [illegible]

ஏதோ ஒரு புதுமையான ஈஸ்வரமதத்தை ஸ்தாபிக்கவந்தவனென்றாவது அல்லது சீர்திருத்தக்காரனென்றாவது சொன்னதேயில்லை. அன்றியும் நான் இதுவரையில் பதிப்பித்த கிரந்தங்களில் நம் முன்னோர்களாகிய இந்துக்களுடைய உண்மையான மதமானது ஏகேஸ்வர மதமென்று பிரபல பிரமாணங்களினால் தெரிவித்திருக்கிறேன். இந்த உண்மை தற்கால படிப்பாளிகளாகிய பிராமணர்களுக்கு ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்த விஷயம். (A Defence of the Theism P. 106).

மகரிஷி தேவேந்திரநாத தாகூர்:—

1. பிரமம் ஒன்றே ஆதியிலிருந்தது, வேறொன்றும் இல்லை.

2. அது நித்தியமாயும், ஞான ஸ்வரூபமாயும், அந்தமற்றதாயும், மங்கள ஸ்வரூபமாயும், சுதந்திரமுள்ளதாயும், உருவற்றதாயும், இரண்டற்ற ஏகமானதாயும், சர்வ வியாபியாயும், சர்வ நியந்தாவாயும், சகலத்திற்கும் ஆதாரமாயும், சர்வஞ்ஞத்வமாயும் சர்வ சக்தியுடையதாயும், துருவமானதாயும், பூரணமானதாயும், இணையற்றதாயும் இருக்கிறது.

3. அந்த ஏகமாத்மாவை உபாசிப்பதினாலேயே இகபர சுகத்தையடையலாம்.

4. அதனிடத்தில் அன்பு வைப்பதும், அதற்கு பிரியமான காரியங்களைச் செய்துவருவதும், அதை உபாசிப்பதாகும்.

மேலேகாட்டிய பிரம சமய சித்தாந்தத்தின் முக்கிய நான்கு பிரமாணங்களை, வேதாப நிஷத்துக்களை ஆராய்ந்து தெளிந்து, நம்பி, அதை எனது சமயக்கொள்கையாயங்கீகரிக்கிறேன். (பிர்மதர்ம க்ரஹணம்)

இராஜ நாராயணபோஸ்:—

பிர்ம சமயத்தாருடைய ஆஸ்திகமானது, சாக்ஷாத் ஜெகதீஸ்வரன் ஒருவனே யென்கிறதில் [illegible] [illegible]

உபநிஷத்துக்களில் கண்ட பிரமாணங்களைக் கொண்டு ஸ்தாபிக்கப் பெற்றது. (Adi Brahmo Samaj P. 1)

பிரம சமாஜமானது ஆதி இந்து ஆஸ்திகச் சித்தாந்தம். அது இந்து சமயத்தில் மத்தியகாலத்தில் [illegible] கட்ட குத்சித கொள்கைகளைக் கண்டிக்கிறது. அது இந்துமதத்தைச் சீர்திருத்துவதே அதன் நோக்கம். (Adi Brahmo Samaj P.15)

பிரமானந்த கேசவ சந்திரசேனர்:—

ஓ! இந்துக்களே!! சந்தோஷமடையுங்கள்!!!

[illegible], நீங்கள் [illegible] விட்டு [illegible] பரம பிதா மறுபடியும் வருகிறார். [illegible] அவையும் [illegible] பழைய இதிகாசங்களுக்கிடையே [illegible] இருக்கிறது. இந்துக்களுடைய [illegible] இருட்டில் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் தத்வார்த்தங்களில் புதைந்திருக்கும் ஈஸ்வரனின் சத்தியம் வெளியாகி [illegible]. (Life & Teachings of K. C. Sen P. 377)

பண்டித சிவநாத சாஸ்திரியார். M. A:—

பிரம சமாஜத்தை ஒரு [illegible] சமாகவும், ஒரு புது சித்தாந்தமாகவும், நடைபெற வேண்டுமென்ற எண்ணம் இராம மோகனர் கொண்டவரல்லர். பரமபிதாவாகிய ஜகதீஸ்வரனை சகலரும் சமாசமாகத் தொழவேண்டுமென்பதே அவர் கருத்து (The New Dispensation & Sadarn Brahmo Samaj P. 3.)

பரமேஸ்வரனிடத்து வைக்கும் பூரண அன்பாகிய பக்தி மார்க்கத்தில் நாங்கள் நானக், கபீர், [illegible], சைதன்யர், முதலிய சாதுக்களுடைய சமயத்தைச் சார்ந்தவர்களாவோம். (Indian Messegr January 1906 P. 7.)

பண்டித சீதாநாத தத்துவபூஷணர்:—

பிரமசமயமானது எல்லாக் [illegible] கருதி [illegible] மதமாக இருப்பதோடு நமது தேசத்தின் பலமதங்களிலும் சிறந்த,

[illegible]. இதுவே நமது நாட்டின் சமரச வேத சம்பிரதாயம் (Indian Messenger August 1906 P. 12).

Hon. Dr. இராமகிஷ்ணகோபால பந்தார்க்கர்:—

பிரமசமயமானது வேதோபநிஷத்துக்களிலும் பகவத்கீதையிலும் சொல்லியிருக்கும் உத்தம உத்க்ருஷ்ட சித்தாந்தமே (Position of Prartuma Samajams P. 5)

சென்னை வேதசமாஜஸ்தாபகரான ஸ்ரீமான் இராஜகோபாலாசாரியார்.

முதலில் நாங்கள் பாரோசினம்(?) — உங்கள் பிரமத்தையே எங்கள் தெய்வமாயும், உங்கள் வேதத்தையே எங்கள் குருவாயும், உங்கள் தேசத்தையே எங்கள் தாயாயும், உங்கள் வேஷபாஷாதிகளையே எங்கள் [illegible] சின்னங்களாயும், பெற்று அவைகளின் கௌரவத்தைக் காக்கவேண்டியதை எங்கள் கடமையாக நம்பி, அதற்கு தக்கபடி நடக்கவும், நடப்பிக்கவும், பிரதிக்ஞை செய்து கொண்டவர்களோ நாங்கள் (Tatwabodini Vol. I. P. 1.)

இன்னும் இதைப்போன்ற சத்பிரமாணங்கள் ஏராளமாயிருப்பினும் விரிப்பின் பெருகுமென்று அஞ்சி இத்துடன் நிறுத்துவாம்.

அதிகாரம் 2.

அரும்பு, மலர், காய், கனி.

1. ஆன்மபக்குவம் இலகென்று எய்தல் அரிது. படிப்படியாய்த்தான் செல்லல்வேண்டும். ஆகையால் ஆன்மபக்குவம் அடைதற்கு ஒவ்வொரு சமயத்திலும் வெவ்வேறு வழிகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. உலகவிஷயமான தொழில்களிற் பயின்று தேர்ச்சியடைய எத்தனையோ வருஷங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. அப்படியானால் பேரின்ப நிலையைப்பெற எவ்வளவு நீடித்தகாலம் வேண்டியதாகும். படிப்படியாய்த்தான் செல்லுதல் கூடும். எத்தனையோ காலம் செல்லும்.

2. சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்கு பாதங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. முதற்பாதத்தில் புறத்தொழிலால் வழிபடும் வகையும்; இரண்டாம் பாதத்தில் புறத்தொழிலாலும் அகத்தொழிலாலும் வழிபடும் வகையும்; மூன்றாம் பாதத்தில் அகத்தொழிலால் வழிபடும் வகையும்; நான்காவது பாதத்தில் கடவுளுடைய குணங்களையும் அவருக்கும் நமக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தையும் உள்ளவாறு அறிந்து தெளிந்து வழிபடும் வகையும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

முதலிற் குறிப்பிட்ட மூன்று பாதங்களின்படி கடவுளை வழிபட்டு அப்படி வழிபடுதலின் பயனாக,

"ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்
டன்னிய மின்மையின் அரன்கழல் செலுமே"

என்று மெய்கண்டதேவர் கூறியிருக்கிறபடி, கடவுள்தானே குருவாக நின்று நமக்கு அவர் பிதாவென்றும் அவருக்கு நாம்

பிள்ளைகளென்றும் நம்முடைய உண்மையான நிலையை நமக்கு அறிவிக்க நாம் அறிந்து இவ்வித உணர்ச்சியோடு தெளிந்து வழிபடுவதே நாலாவது பாதம். இவ்வித வழிபாட்டின் பயன் அரன் கழல் செல்லல்: அதாவது முத்திநிலையடைதல்

3. விக்கிரகாராதனை சரியன்றென்று நினைக்கிறவர்களுக்கு முத்திநிலை அடைதற்பொருட்டுச் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களிற் சொல்லுகிற வழிகள் பொருந்தாது. ஆயினும் சைவசாஸ்திரங்களிற் கூறியபடி முதலில் புறத்தொழிலாலும் பின்பு புறத்தொழிலாலும் அகத்தொழிலாலும் அப்பால் அகத்தொழிலாலும் வழிபட்டு பின்பு கடவுளுக்கும் நமக்கும் உள்ள உண்மையான சம்பந்தமின்னதெனத் தெளிந்து வழிபட்டுத்தான் முத்திநிலை யெய்தல்வேண்டும் என்பது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதேயாம்.

4. கிறிஸ்து சமயம், மகம்மதிய மார்க்கம், புத்தசமயம் முதலிய பற்பல சமயங்களில் முத்தியடைதற்குக் கடவுளால் அருளப்பட்டதாகப் பலவழிகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன; இவற்றிற் சில ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமில்லாமலும், மாறாகவும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அதனில் கூறியிருக்கிறபடி நடந்தாலொழிய முத்திநிலை கிட்டாதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்து நிற்கின்ற பரம்பொருள் ஒன்றுக்கொன்று நேர்விரோதமாயுள்ள பல வழிகளை ஏற்படுத்தியிருப்பாரா?

5. எச்சமயத்தோர் எக்கொள்கையைக் கைப்பற்றினும் நீதிவிதிகள் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் அவர்களுக்குள் மாறுபாடில்லை. "ஒருவரையொருவர் நேசித்து அன்புபாராட்டல்வேண்டும்; சத்தியமாய் நடக்கவேண்டும்; கெடுதல்செய்கிறவர்களை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்; இன்னா செய்தாருக்கு அவர் நாண நன்னயம் செய்து விடவேண்டும்" இவ்வித நீதிவிதிகள் சகலசமயத்தோர்களுக்கும் பொதுவிதிகளாக இருக்கின்றன. ஏன் அப்படியிருக்கின்றன? அங்கிங்கென்றபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாய் உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்து நிற்கின்ற பரம்பொருள் மனச்சாட்சி

வாயிலாக இவ்விதிகளை நமக்கு உணர்த்துகிறதல்லவா? இவ்விதம் உணர்த்துகிற கடவுள் முத்திநெறியையும் எல்லாருக்கும் பொதுவாக வகுத்தமைத்தாரா?

“இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதானென்றும்” “அடிநாயேனைத் தினையின் பாகமும் பிரிவது திருக்குறிப்பன்று”. என்றும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறார்கள். இவ்விதமாகக் கடவுள் உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்து நின்று இமைப்பொழுதும் நம்மைவிட்டு நீங்காதிருக்கையில் நமக்கு வேண்டியவற்றை நமக்குணர்த்திக்கொண்டேயிருக்கிறாரென்பது புலப்படவில்லையா?

நமக்குத் தேகத்தைக் கொடுத்து அத்தேகத்துக்கு வேண்டியவற்றுள் ஒரு நிமிஷ நேரமாவது இன்றியமையாத பொருளாகிய காற்றை எங்கும் தாராளமாயிருக்கும்படி கடவுள் செய்திருக்கிறார். இதற்கடுத்த அவசியப்பொருளாகிய தண்ணீரை ஏராளமாய் அமைத்துவைத்திருக்கிறார். நமக்கு இடையிடையே வேண்டியதாயிருக்கிற உணவுக்கும் வஸ்திரமுதலியவற்றிற்கும் நாம் வேலை செய்து பெற்றுக்கொள்ளும்படி செய்திருக்கிறார். அவற்றை நம்முயற்சியன்னியில் நமக்குக் கிடைக்கும்படி செய்தல் நினைத்த மாத்திரத்தில் அவருக்கு முடியும். ஏன் அப்படிச்செய்யவில்லை? நம்முடைய ஆன்மகுணங்களாகிய அறிவு, அன்பு, சத்தியநிலை, இவைகளை நாம் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டுமென்பது அவர் கருத்து. அதற்குரியவிதமாக இவ்வுலகை அமைத்து நாம் முயற்சிசெய்து அபிவிருத்தியாகும்படி செய்திருக்கிறார். இந்த உலகம் ஒரு பெரிய பள்ளிக்கூடம்.

“அன்பீனும் ஆர்வமுடைமை அதுவீனும்
நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு”

என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் கூறியிருக்கிறார்கள். தொடர்புற்று இவ்வுலகில் அமைத்துவைத்திருக்கிற அன்பு; உலகத்தார் எல்லோரிடமும் ஏகோதர வாஞ்சை-

யென்று சொல்லப்பட்ட நண்பென்னும் நாடாச்சிறப்பைப் பெறுதற்கு ஏதுவாயிருக்கிறது. முயற்சிசெய்து அறிவை விருத்திசெய்து, அன்பை வளர்த்துச் சத்தியமாய் நடந்து, ஆன்மபக்குவத்தை விருத்திசெய்து கொண்டுவரவேண்டியது நமது கடமை. அதற்கு இந்த உலகம் ஏற்ற பள்ளிக்கூடமாயிருக்கிறது. இவ்விதமாக இவ்வுலகத்தை அமைத்துவைத்திருப்பதையும், நீதிவிதிகளை மாறுபாடுகளின்றி யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவிதமாக நமக்குப் புலப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதையும் பார்க்கும்பொழுது இமைப்பொழுதும் நம்மைவிட்டு நீங்காது உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்துநின்று அவ்வவ்வான்மாக்களின் பக்குவத்துக்குத் தக்கபடி அறிவித்துக்கொண்டிருக்கிற பரம்பொருள் முத்திநிலை பெறுதற்குரிய பாதங்களை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவிதமாக ஏற்படுத்தி நமக்குப் புலப்படுத்தியிராரா? ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயும், மையற்றுவோரைத் தவிர, அவைகளைக் கைப்பற்றுகிற மற்றவர்களின் அறிவுக்குப் பொருத்தமில்லாததாயும் உள்ள பலவழிகளில் ஒன்றைக் கைப்பற்றி முத்தியடையவேண்டுமென்பது அவர் திருவுளக்கருத்தாயிருக்குமோ? நீதிவிதிகளைக்கொடுத்தது போல யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க விதமாக, முத்தியடைதற்குரிய வழிகளை ஏற்படுத்திக் கடவுளால் நமக்கு உணர்த்தப்படவில்லையா? இவ்விதம் ஆராய்ச்சிசெய்யின் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி அறிவுக்குப்பொருத்தமாயுள்ள நான்கு பாதங்கள் ஏற்பட்டு அவைகள் நமக்குப் புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனவென்று தெளிவாய் விளங்கும்.

1-வது பாதம்:—நீதிவிதிகளின்படி நடத்தலே முதற்பாதம். ஆஸ்திகர்களும், சந்தேகிகளும், நாஸ்திகர்களும் சன்மார்க்க விதிகளின்படி நடக்கக் கடமைப்பட்டிருப்பதாக உணருகிறார்கள். அவ்வித உணர்ச்சிக்குக்காரணம் இன்னதென்று யோசியாமலே மதக்கொள்கைகள் விஷயமாய் அபிப்பிராயம் எப்படியிருந்தாலும் நீதிவிதிகளின்படி நடக்கவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் அபிப்பிராய வேறுபாடில்லை. மனிதனென்றிருந்தால் நல்லொழுக்கமிருக்கவேண்டும். நல்லொழுக்கமில்லாதவன் மனித வர்க்கத்தைச்

சேர்ந்த தேகத்தை யுடைத்திருப்பினும் மனிதவர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவனுதான். ஆதலால் மதவிஷயமான கொள்கைகள் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் அறிவுநிகழ்ச்சி இருந்தாலும் அறிவுநிகழ்ச்சி இல்லாவிட்டாலும் அது சம்பந்தமான விஷயங்களில் நமது அபிப்பிராயம் எப்படியிருந்தபோதிலும், நீதிவிதிகளின்படி நடத்தல் வேண்டுமென்கிற உணர்ச்சி ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கிறபடியாலும், இதுவிஷயமாய் யாதொருவிதமான அபிப்பிராய பேதமில்லாதபடியாலும், இவ்வித உணர்ச்சி மதவிஷயமான கொள்கைகளுக்கெல்லாம முற்பட்ட உணர்ச்சியாயிருப்பதாலும், இவ்வித உணர்ச்சியின்படி நடத்தலே முதற்பாதம்.

2-வது பாதம்:—நீதிவிதிகளின்படி ஒழுகிவருகையில் ஏன் அப்படி ஒழுகல்வேண்டும்? என ஆசங்கை நிகழும். மனச்சாக்ஷி ஒருபக்கம் தூண்ட, மனம் ஒருபக்கமிழுக்கும். இதில் சுயசௌகரியத்துக்குக் குறைவு நேரிடும். இவ்விதமாக முரணுதல் நேரிடுங்காலங்களில், மனம்போன போக்கிற் போகாமல் மனச்சாட்சியின்படியே தைரியமாய் நடக்க முயலுகையில், மேற்கண்ட ஆசங்கை நிகழும். மனச்சாட்சி எவ்விதமாய் வந்தது? நாமே உண்டுபண்ணினோமா? மனச்சாட்சிக்கு ஒவ்வாத ஒரு செய்கையைச் சுயநயம் கருதி ஒருவருக்கும் தெரியாமலும், தெரியக் கூடாதவிதமாகவும் செய்தபோதிலும் சமாதானமின்மையும், வருத்தமும், சுயவெட்கமும் உண்டாவானேன்? என இவ்விதமாக யோசிக்கும்படி நேரிடுகிறது. அப்படி யோசிக்கையில் நமக்கு மேலான பரம்பொருளால், நீதிவிதிகள் மனச்சாட்சிவாயிலாக நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டவைகளென அறிகிறோம். பஞ்சேந்திரியங்களால் வெளிப்பொருள்களை எவ்வளவு நிச்சயமாய் அறிகிறோமோ, அவ்வளவு நிச்சயமாகக் கடவுளிருப்பையும் அவர் நமக்குக் கொடுக்கும் நீதிவிதிகளையும், மனச்சாட்சி வாயிலாக அறிகிறோம். ருஜுவில் வித்தியாசமில்லவேயில்லை. வெளிப்பொருள்களின் இருப்பையும் குணங்களையும்பற்றி நமக்குச் சந்தேகமில்லை. அதுபோலவே கடவுளிருப்பையும், அவர்தான் நீதிவிதிகளை நமக்குக் கொடுக்கிறார் என்பதையும்பற்றிச் சந்தேகமிருக்கவேண்டியதில்லை. இந்த ருஜுவின் தன்மையைப்பற்றி

4-வது அதிகாரத்தில் விவரித்துக் காட்டுவாம். [illegible] நீதிவிதிகளின்படி நடக்க முயலுகையில், அவ்விதிகள் கடவுளால் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விதிகளென நாம் அறிகிறோம். அறிவுநிகழ்ச்சியின்றிக் காரணம் தெரியாமலும், காரணத்தைப்பற்றி யோசியாமலும், நீதிவிதிகளின்படி நடந்துவந்த ஒருவன் இவ்விதிகள் கடவுளாற் கொடுக்கப்பட்டவையென அறிந்ததும அவ்வித உணர்ச்சியோடும், மன வூக்கத்துடனும், மனச் சமாதானத்துடனும், "நன்மை செல்லும், தீயன அழிந்துபோம்" மென நம்பிக்கையுடனும் இவ்விதிகளின்படி நடக்க முயலுகிறான். இப்படியொழுகுதலே இரண்டாவது பாதம். முதற்பாதத்தில் அரும்புபோலிருந்த நமதொழுக்கம், இப்பாதத்தில் மலர்போல் விரிந்து நிற்கும்.

3-வது பாதம்:—இரண்டாவது பாதத்திற் குறிப்பிட்டபடி யொழுகி வருகையில் கடவுளுடைய குணங்களைப்பற்றியும் கடவுளுக்கும் நமக்கும் உண்டாகிய சம்பந்தமின்னதெனத் தெரியவும் விருப்பமுண்டாகும். கடவுளுடைய லக்ஷணங்களென்னை? கடவுளுக்கும் நமக்குமுண்டாகிய சம்பந்தமென்ன? கடவுள் சர்வ வல்லமையும் சர்வகாருண்யமும் உடையவரா? அப்படியானால் உலகின்கண் நிகழும் துன்பங்களுக்குக் காரணமென்ன? கப்பல் மூழ்கிப்போவதாலும், பூமியதிர்ச்சியாலும், இன்னும் இவை போன்ற பல காரணங்களாலும், கொடிய துன்பங்களும், உயிர்ச் சேதங்களும், நேரிடுவானேன்? இவ்வுலகத்துக்கு நாம் எதற்காக வந்திருக்கிறோம்? உலகவாழ்வின் பயனென்ன? இவ்வித வினாக்கள் தோன்றி அவைகளுக்குத் திருப்திகரமான சமாதானத்தைத் தேட அறிவு முயலும்; இவ்வித வினாக்கள் தோன்ற அவைகளுக்குத் திருப்திகரமான சமாதானம் கிடைக்கும்வரை இப்பாதத்திலேயே இருந்துகொண்டிருக்கும்படி நேரிடும். இவ்வினாக்களை விஷயமாய்ச் சிந்தனைசெய்துகொண்டு அவ்விஷயங்களை யோசிக்குங்கால் நிகழும் மயக்கத்தினால் மனத்தைப் பதறவிடாமலும், மன அமைதியின்மைக்கு இடங்கொடாமலும், கடவுளிடத்தில் பூரண விசுவாசம்வைத்து எல்லாம் ஈசன்செயல், நம் நன்மையின்பொருட்டே சகல காரியங்களும் இவ்வாறு கட்டிவைக்கப்படுகின்றன என்ற

நம்பிக்கையு[illegible]ம் விதிகளின்படி ஒழுகலே 3-வது பாகம். மலராய் விரிகின்ற நடலொழுக்கம் பலன்கொடுக்க ஆரம்பித்து, இப்பருவத்தில் காயாய் மாறிவிடுகிறது.

4-வது பாகம்:—மூன்றாவது பாகத்திற்கண்டபடி அப்பியாசம் செய்துகொண்டொழுகிவருவதையிட்டு இதன் 3-வது அதிகாரத்தில் கண்ட உண்மைக்கொள்கைகள் தெளிவிக்கப்படும்.

மேற்கண்ட கொள்கைகளை வெளிப்படுத்திக் கடவுளை மெய்யுணர்வாலும் உள்ளன்பினாலும் வழிபட்டு அவர் காட்டிய உணர்த் இப்படி ஒழுகி அவரையே பற்றிக்கொண்டு, அவரிடத்தில் பெரும் பத்தியும் மனிதர்களிடத்தில் சகோதர வாஞ்சையும் காட்டி, நமக்கு வரும் துன்பங்களைச் சகித்துக்கொண்டு - [illegible] படும் அம்பரத்திரைமேயன்றி [illegible] எனக் கண்டுணர்ந்து, நம் குற்றத்தையுணர்ந்து, பாவ[illegible] கைவிட்டு, அறிவிலும் நற்குணத்திலும் அன்பிலும் கடவுளோடு ஒன்றுபட்டு ஒழுகுதலே நாலாவது பாகம். இவ்வித ஒழுக்கம், முற்றுப்பெறல் முத்திநிலையாம். 3-வது பாகத்தில் பலன்பட ஆரம்பித்துக் காயாய் நின்ற நடலொழுக்கம் இப்பாகத்தில் பழுத்துக் கனியாய் முத்திநிலையைப் பெறும்படி செய்துவிடுகிறது. முதலில் நீதிவிதிகளின்படி நடந்து பின்பு அவைகள் கடவுளாற் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றுணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சியோடு நல்லொழுக்கத்தைப் பழகிப் பின்பு கடவுளுடைய திவ்விய குணங்களையும் அவருக்கும் நமக்கும் உண்டாகிய சம்பந்தத்தையும் அறியலாயன்று அவ்வித முயற்சியில் நிகழக்கூடிய மயக்கத்தினால் மனம் அயர்ந்து குறையாமல், சன்மார்க்க விதிகளை அனுசரித்தொழுகிப் பின்பு தெளிந்து கடவுளோடு ஒன்றுபட்டு நடத்தலே முத்திநிலையைக் கிட்டும்படி செய்யும் என்பதில் ஐயமுண்டோ? இவ்விதமாய்ப் படிப்படியாய்ச் சென்றுசேரிய முத்திநிலைக் கேற்ற ஆனந்தத்தைச் சித்திக்கல் அரிது. இது எல்லோருக்கும் ஒப்பமுடிந்த முறையாம். இம்முத்திநெறியை எல்லோரும் எளிதி லுணர்ந்து முத்திநிலையைப் பெறுமாறு கடவுள் கிருபை செய் வாராக.

33

அதிகாரம் 3.

பிரம சமயக்கொள்கை.

1. கடவுள் ஒருவரே. அவரே உலகத்தைப் படைப்பவர்; அவரே உலகத்தைக் காப்பவர்; அவரே உலகத்தை அருள்பவர்; அவர் ஆன்ம சொரூபி. அவர் அளவிறந்த ஆற்றலும், அறிவும், அன்பும், நடுவு நிலைமையும், தூய்மையும் உடையவர். அவர் எங்கும் உள்ளவர், என்றும் உள்ளவர், இன்பம் நிறைந்தவர்.

2. மக்கள் உயிர் என்றும் அழிவில்லாதது; மேன்மேலும் அபிவிர்த்தி அடைந்துகொண்டே செல்லவல்லது; தன் செய்கைகட்கெல்லாம் தானே, கடவுட்கு உத்தரவாதியாயிருப்பது.

3. கடவுளை மெய்யுணர்வாலும் உள்ளன்பாலும் வழிபடல் வேண்டும். கடவுள் வழிபாடு, உண்மையான மன அமைதிக்கும், பேரின்பத்திற்கும் இன்றியமையாதது.

4. கடவுளிடத்தே நாம் செய்யத்தகும் உண்மைவழிபாடாவது, நாம் அவர்க்கு அன்புசெய்தலும், அவர் நமக்கு உணர்த்தியவாறு ஒழுகி வாழ்தலுமேயாம்.

5. கடவுளைக் குறையிரத்தலும், அவரையே பற்றிக்கொண்டு நடத்தலும், நம் உயிர்க்குயிராய் கலந்துள்ள அவருடனுறைதலை நமக்கு நாமே உணர்ந்து அநுபவித்தலுமே ஆன்ம வளர்ச்சிக்குரிய சாதனங்களாம்.

6. படைப்புப்பொருள் எதுவுமே, கடவுளாகக்கண்டு வழிபடுதற்கு உரியதன்று. அம்மட்டோ! மக்களில், குற்றம் ஒரு சிறிதும் இல்லாதவர் ஒருவருமே இலர்; நூல்களும் அது, ஆதலால் மக்களில் எவரையும், நூலுள் எதனையும் முத்திபெறுதற்கு ஏற்றும் ஏகசாதனமாகக் கொள்ளலாகாது. ஆனால் யாவர் எது போதிக்கினும், எந்நூல் எது கூறினும், அவற்றிற் காணப்படும்

மெய்ப்பொருள்களைத் தேசபேதம், சமயபேதம் பாராட்டாது, மிக்க பத்தி சிரத்தையோடு ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும்.

7. கடவுளிடத்தே செய்யப்படும் பிரபத்தியும், மனிதர்களிடத்தே காட்டப்படும் சகோதரவாஞ்சையும், ஜீவகாருண்யமுமே சற்சமய சாரமாம்.

8. கடவுள், நல்வினைக்கேற்ப இன்பத்தையும், தீவினைக்கேற்பத் துன்பத்தையும் அருளுகின்றார்; துன்பந்தருவது நம்மைச் சீர்திருத்துதற்கு வேண்டப்படும் அம்மாத்திரையேயன்றி, வரையறையின்றி நிகழ்வதன்று.

9. ஒருவர், தம் குற்றத்தைத் தமக்குத்தாமே உணர்ந்து, உண்மையாகவே மனம் வருந்தி, அக்குற்றத்தை அறவே கைவிட்டொழிதலே அக்குற்றத்திற்குக் கழுவாயாம். அறிவினாலும், நற்குணத்தினாலும், தூய்மையினாலும் கடவுளோடு ஒன்றுபடுதலே முத்தியாம். கழுவாய் = பிராயச்சித்தம்.

அதிகாரம் 4.

கடவுள்.

"கடவுள் ஒருவரே. அவரே உலகத்தைப் படைப்பவர். அவரே உலகத்தைக் காப்பவர். அவரே உலகத்துக்கு அருள்பவர். அவர் ஆன்ம சொரூபி. அவர் அளவில்லாத ஆற்றலும், அறிவும், அன்பும் நடுவு நிலைமையும், தூய்மையும் உடையவர். அவர் எங்கும் உள்ளவர், என்றும் உள்ளவர், இன்பம் நிறைந்தவர்."— பிரம சமயக் கொள்கை.

கடவுள் என்னும் ஒரு பொருள் உளதோ இலதோ என சிலர் சந்தேகிக்கின்றனர். ஆகலின், இவ்விஷயத்தைப்பற்றி முதலில் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டியது அவசியமாகின்றது. வித்தில்லாமல் முளையுண்டாகாது. காரணமில்லாமல் காரியமுண்டாகாது. அவன், அவள் அதுவெனும் மூவினைச் செயலையுடைய இப் பிரபஞ்சம் நடைபெற்று வருகிறதைச் சந்தேகிப்பார் ஒருவருமிலர். இப் பிரபஞ்சமாகிய காரியம் எவ்வித முண்டாயிற்று. இதற்கு ஒரு மூலகாரணம் வேண்டுமென்பது ஆஸ்திகர்களுக்கும் நாஸ்திகர்களுக்கும் உடன்பாடு. இப் பிரபஞ்சமாகிய காரியம் அதற்கு முன்னதாகிய ஒரு காரியத்திலிருந்தும், அது அதற்கு முன்னதாகிய ஒரு காரியத்திலிருந்தும் இப்படியே ஒவ்வொரு முன்னதாகிய காரியமும் அதற்கு முன்னதாகியகாரியத்திலிருந்தும் உண்டாயிற்றென ஆராய்ந்துகொண்டே செல்லுகையில் முடிவுபெறாமல் முன்னொரு காரியத்திலிருந்து காரியப்படாமல் தானாகவே, யாதொருவராலும் காரியப்படுத்தப்படாமல் அநாதியாய் அமைந்துள்ள ஒரு முதற்காரணப்பொருள் இருக்கவேண்டுமென்பது வெளிப்படை. இது ஆட்சேபிக்கத் தக்கதன்று. இவ்வித ஒரு மூலகாரணப்பொருள் உண்டென்று ஆஸ்திகர்களும் நாஸ்திகர்களும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்.

கடவுள் என்றால் அறிவு முதலிய ஆன்ம குணங்களுள்ள பொருளென நாம் கூறுகிறோம். ஆகவே இப்பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாகிய முதற்பொருள் கடவுள் என்று சொல்லப்படுகிற அறிவு முதலிய குணங்களுள்ள பொருளா? அல்லது அறிவு முதலிய ஆன்ம குணங்களில்லாத ஜடப்பொருளா? என்பதுதான் நாம் ஆராய்ந்து முடிவு செய்யவேண்டிய விஷயம். இந்த விஷயத்தை ஆராயுமுன் படைப்பில் தெய்வீகமாகிய ஒரு அற்புத இயந்திரத்திருள் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற மனிதனின் அறிவுப் பொருளின் குணங்களைப்பற்றி கொஞ்சம் விசாரிப்போம்."

"தன்னை அறிந்தவன் தலைவனை அறிவான்" என்ற ஆன்றோர் வாக்கியத்தின்படி மனிதனின் குணங்களைக் கொஞ்சம் ஆராய்ந்தால் இப்பிரபஞ்சத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற சக்தி, அல்லது பொருளின் தன்மை நன்கு விளங்கக்கூடும். மற்ற ஜீவராசிகளின் குணங்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்கையில் மனிதனுக்கு அறிவு, (Intelligence) அன்பு (Love) நன்மை தீமை இன்னதென அறியும் பகுத்தறிவு (Conscience) தொழிற்படுத்துஞ் சக்தி (Will power) முதலிய குணங்கள் இருப்பதாக வெளிப்படுகின்றன. இக்குணங்களில் தொழிற்படுத்துஞ் சக்தி (Will power) என்பதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் ஆராய்வோம்.

முதல்நாள் முற்றத்திற்கிடந்த ஒரு செங்கல் மறுநாள் மேடையின்மேல் கிடக்கிறது. முதல்நாள் கீழே வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு ஜன்னல் மறுநாள் சுவரில்வைத்துக் கட்டப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. களிமண்ணாகக் காணப்பட்டிருந்த கொஞ்சமண் கொஞ்சநேரத்திற்குப்பின் ஒரு கூடமாக அமையப்பெற்றிருக்கிறது. ஒரு பக்கத்தில் காலியிடமாகவும் மற்றப் பக்கங்களில் சுண்ணாம்பாகவும், மணலாகவும், செங்கற்களாகவும், கட்டைகளாகவும் கிடந்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்துச் சில காலத்திற்குப்பின் நாம் முதலிற்பார்த்த காலியிடத்தில் நாம் வசிக்கத்தக்க ஒரு வீடு அமையப்பெற்றிருக்கிறதைப் பார்க்கிறோம். இவ்வித காரியங்கள் எவ்வித முண்டாயின. முற்றத்தில் கிடந்த செங்கல் மேடைக்குத்

தானாகவே போயிற்றா? கீழே கிடந்த ஜன்னல் சுவரில் தானாகவே போய் அமைந்திருந்துகொண்டதா? களிமண் தானாகவே கூடமாக அமைந்துகொண்டதா? பலவிதமான கட்டிடச் சாமான்கள் தாங்களாகவே நாம் குடியிருக்கத்தக்க வீடாக அமைந்து கொண்டனவா? மேற்கண்ட காரியப்பொருட்கள் தாங்கள் தாங்களாகவே அப்படி அமைந்துகொண்டனவென்று சொல்லுவார் ஒருவருமிலர். முற்றத்திற்கிடந்த செங்கலை ஒரு மனிதனே மேடையிற் கொண்டுபோயிருக்கவேண்டும். கீழேகிடந்த ஜன்னலை ஒரு மனிதனே சுவரில் வைத்துக்கட்டியிருக்கவேண்டும். களிமண்ணை ஒரு மனிதனே கூடமாக அமைத்திருக்கவேண்டும். செங்கல் முதலிய பலவித சாமான்களை மனிதனே ஒரு வீடாகக் கட்டியிருக்க வேண்டும்.

ஆகவே ஒருவிதமாயிருந்த சாமான்களை வேறுவிதமாக மாற்றப் படியான சக்தி மனிதனுக்குண்டு. அந்தசக்தியையே தொழிற்படுத்துஞ் சக்தி (Will power) என்று நாம் சொல்லுகிறோம். அந்த சக்தியே ஒருவிதமாயிருந்த சாமான் வேறுவிதமாய் மாறுவதற்கு காரணமாயிருக்கிறது. இந்த சக்தியைப்பற்றி இன்னும் சிறிது ஆராய்வோம். மேற்சொல்லிய திருஷ்டாந்தங்களில் வீடு கட்டுவதைப்பற்றி எடுத்துக்கொள்வோம். வீடு கட்டுவதில் வீட்டை இன்னவிதமாய்க் கட்டவேணுமென்று வீடுகட்டுமுன்னமே மனிதன் மனதில் தீர்மானிக்கிறான். அப்பால் வீடுகட்டுவதற்கு உபயோகமாயுள்ள பலவகைச் சாமான்களில் இன்னின்ன சாமான்கள் வேணுமென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறான். அதாவது பனங்கட்டை தேக்கங்கட்டை முதலிய பலவகைக் கட்டைகளுள் இன்னின்னவிதமான கட்டைகள் வேணுமென்றும் அப்படியே ஒவ்வொருவகைச் சாமான்களுள் இன்னின்னவிதமான சாமான்கள் வேணுமென்றும் தெரிந்தெடுக்கிறான். அப்பால் இந்தச் சாமான்களைச் சேர்த்துக் கட்டிடமாக அமைக்கிறான். அப்படி அமைப்பதில் படிப்படியாக முதலிற் சுவர்களைக் கட்டிக்கொண்டு அவைகளிற் ஜன்னல்கள் அமைத்து அப்பால் கட்டைகள் பரப்பி இவ்விதமாய்ப் படிப்படியாய்ச் செய்துமுடிக்கிறான். ஆகவே இந்

தத் தொழிற்படுத்துஞ் சக்தியில் ஒரு பொருளைத்தான் செய்யக் கூடிய பலவித மாறுதல்களுக்குள் இன்னவிதமாய் மாறுதல் செய்வதென்று தீர்மானிக்கிறதாகிய அறிவு நிகழ்ச்சியிருக்கிறது. அவ்விதம் நிறைவேற்றும்படியான சக்தியுமிருக்கிறது. ஆகவே நாம் சம்பந்தப்பட்டுத் தொழிற்படுகிற காரியங்களுக்கெல்லாம் அறிவு நிகழ்ச்சி சம்பந்தமான சக்தியே காரணமென்று நாம் தெளிவாய் அறிகிறோம். இதைத்தவிர வேறு காரணத்தைப்பற்றிய அநுபோகம் நமக்கு இல்லவேயில்லை. எந்தக்காரியமும் காரியப்படவேண்டுமானால் இன்னவிதமாய்க் காரியப்படுத்தவேண்டுமென்று ஒரு கர்த்தா நினைத்து அந்த நினைப்பின்படி செய்கிற சக்தியே அந்தக்காரியம் காரியப்படுவதற்குக் காரணமாகும். இதைத்தவிர வேறு எந்தச்செயலும் காரணமாகமாட்டாது. முற்றத்தில்கிடக்க செங்கல் இன்னொரிடத்திற்குத்தானாகவே போகமாட்டாது. அப்படிப்போனாலும் குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்திற்குப் போகமாட்டாது. ஆகவே முற்றத்தில் கிடக்கிற அநேக செங்கல்களில் அல்லது பலவித சாமான்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட செங்கலைத் தெரிந்தெடுத்து அதைக் கொண்டுபோய் வைக்கக்கூடிய பலவித இடங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துக்குக் கொண்டுபோய் வைக்கும்படியான சக்தியே அந்தக் குறிப்பிட்ட செங்கல் அந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப் போவதற்குக் காரணமாகிறது. இவ்விதமாய் இன்னவிதமான மாறுதல் செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானஞ்செய்கிற அறிவு நிகழ்ச்சி சம்பந்தமான சக்தியே நாம் அறிந்த மட்டில் எந்தக்காரியத்துக்கும் காரணமாகிறது. இவ்வித ஆராய்ச்சியினால் நமக்குக்கிடைத்திருக்கிற அநுபோகத்தைக்கொண்டு இந்தப் பிரபஞ்சத்தை நாம் ஆராயுங்கால் அறிவு நிகழ்ச்சி சம்பந்தமான சக்தியே (Will power) இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமென்று வெகு தெளிவாய் விளங்கும்.

இந்தப் பிரபஞ்சம் எத்தனையோ விதங்களாகக் காரியப்பட்டிருக்கலாம். அப்பேர்ப்பட்ட அநேக வகைகளுள் இப்பொழுது இருக்கிற விதத்தில் காரியப்படுத்தவேண்டுமென்று முன்னமே மாதிரி நிர்ணயித்து அவ்விதம் நிறைவேற்றியதாக தெளிவாய்த் தெரி

கிறது. விருப்பமும் விருப்பத்தைத் தொழிற்படுத்துஞ் சக்திக்கும் (Will power) உண்டாகிய சம்பந்தத்தை நாம் ஆராய்கையில் தெரிந்தெடுத்தல் (Selection) சேர்க்கை (Combination) படிப்படியாய் நிறைவேற்றல் (Gradation) என்னும் அறிவு நிகழ்ச்சிக் குணங்கள் பெரும்பாடு தொழிலோடு சம்பந்தப்பட்டிருப்பதாக அறிகிறோம். இவ்விதமாகவே இந்தப்பிரபஞ்சமாகிய காரியப் பொருளிலும் தெரிந்தெடுத்தல் சேர்க்கை, படிப்படியாய் நிறைவேற்றல் ஆகிய மூன்று அறிவு நிகழ்ச்சிக் குணங்களும் வெகு தெளிவாய் விளங்குகின்றன. இந்த ஏகாந்தத்தைத்தான் கடவுள் இருப்பை ருசுப்படுத்துவதற்கு இப்பிரபஞ்சத்தில், குறிப்பிட்ட நோக்கம் வெளிப்படுகிற விவகாரம் (Design Argument) என்று சொல்லுகிறது.

இந்தப் பிரபஞ்சமாகிய காரியப்பொருள் அமைவதற்கு உரிய பொருள்களைக்கொண்டு எத்தனையோவிதமாக மாறுதல்செய்யக்கூடியதில் இன்னவிதமாக இந்தப் பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்தவேண்டுமென்று முன்னமே தீர்மானித்து அதற்குத்தக்கபடி பொருள்களைச் சேர்த்து படிப்படியாய் இந்த அற்புதப் பிரபஞ்சம் காரியப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதென்பதில் ஐயமேயில்லை.

நாம் வசிக்கிற இந்தப்பூமியின் தன்மையைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிற சாஸ்திரிகள் சூரியமண்டலமும் அதைச்சுற்றிவருகிற இந்தப்பூமியும் மற்றக் கிரகங்களும் ஆதியில் அணுக்கூட்டங்களாகவிருந்து ஒன்றுசேர்ந்து சூரியனுடைய ஒரே மண்டலமாக தன்னைத்தானே சுற்றிச்சுழன்றுகொண்டிருந்ததாயும் அப்படிச் சுழன்றுகொண்டிருக்கையில் சிலதுண்டுகள் பிரிவுபட்டு தங்களைத் தாங்களே சுற்றிக்கொண்டும் சூரியனைச் சுற்றிக்கொண்டும் வந்ததாயும் இன்னும் அந்தத் துண்டுகள் சூரியனைச்சேர்ந்த கிரகங்களாகி அப்படியே சுற்றிக்கொண்டுவருகிறதாகவும் அப்பேர்ப்பட்ட கிரகங்களில் இந்தப்பூமி ஒன்றென்றும் இந்தப்பூமி சூரியனைவிட்டுப் பிரியுங்காலத்தில் அக்கினி கோளமாயிருந்ததாயும் பின்பு வரவரக் குளிர்ந்து சில்பாகம் தரையாகவும், சிலபாகம் தண்ணீராக

யும் மாறி புல்பூண்டுகள் உண்டாகி, பின்பு பழுக்களுண்டாகி, பின்பு உயர்ந்த ஜீவஜந்துக்களுண்டாகி, கடைசியாக மனித வுயிர் களுண்டானதும், மனிதனுடைய தேகமமைச்சிக்கும் அம்மாவைளர்ச்சிக்கும் தகுந்தவிதமாக, இந்தப் பூமி அமைந்திருக்கிறதென்றும் இப்படியே இந்தப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள பொருள்களெல்லாம் குறிப்பிட்ட நோக்கம் நிறைவேறும்படியான விதமாக அமைந்திருப்பதாயும் நிர்ணயஞ்செய்திருக்கிறார்கள். இவ்வுலகத்துக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற அணுக்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு முதலிற் புற்பூண்டுகளுண்டாகிப் பின்பு அதற்கு மேலான ஜீவஜந்துக்கள் உண்டாகி கடைசியாக அறிவு, பகுத்தறிவு முதலிய குணங்களுள்ள ஜீவாத்மா வசிக்கும்படியான விதமாக இப்பூமி அமையப்பெற்றிருப்பதைப் பார்த்தால் இந்தப் பூமிக்கு ஆதாரமாய் அறிவுப்பொருளாகவே யிருக்கவேண்டுமென்றும் அசேதனம் அறிவில்லாத ஜடவஸ்துவாயிருக்க முடியாதென்றும் தெளிவாய்த் துலங்குகிறது. இன்னும் இந்த உலகத்திலுள்ள பொருட்களை உற்றுப்பார்க்கின் அதற்குக் காரணமாயுள்ள பொருள் அறிவுப் பொருளென்பது பட்டப்பகல்போல் தெளிவாகும். மனித தேகமாகிய அற்புத இயந்திரத்தின் தன்மையைப்பற்றி சற்று யோசிப்போம்.

இந்தத் தேகமானது மாமிசம், தசை, நரம்பு, கொழுப்பு, எலும்பு முதலியவற்றால் அமையப்பெற்றிருக்கிறது. இந்தத் தேகம் வளருவதற்கும் நிலைநிற்பதற்கும், தேகத்துக்கு வெளியே உள்ள பொருட்கள் உட்கொள்ளப்பட்டு ரசமாகவும் எலும்பாகவும், மாமிசமாகவும் இன்னும் இந்த தேகத்தில் அடங்கிய பலவிதப்பொருட்களாகவும் மாறவேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்தத் தேகத்தில் உட்கொள்ளும் வஸ்துக்கள் இரத்தமாகமாறி அடிக்கடி காற்றினால் சுத்திசெய்யப்பட்டு தேகத்துக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களைக் கொடுக்கிறது. இரத்தம் சுத்திசெய்யப்படவேண்டியதற்காக காற்று அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது. இந்தக் காற்றை உட்கொண்டு இரத்தத்தைச் சுத்திசெய்யவேண்டியதற்காக இந்தத் தேகத்தில் சுவாசப்பை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் காற்றானது இடைவிடாது வேண்டியிருக்கிறது. ஆதலால் நாம்

காற்றுக்குள்ளேயே வசிக்கும்படி இந்த உலகமானது காற்றுப் போர்வையினால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. இரத்தம், தேகத்திலுள்ள பல இடங்களுக்கும் செல்லுவதற்காக நீர் கலந்திருக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. இதற்கும் தேகத்தைச் சுத்திசெய்யவும் தண்ணீர் அடிக்கடி வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வித அவசியத்தை உத்தேசித்து தண்ணீர் ஏராளமாய்க் கிடைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

நாம் உட்கொண்டு வெளியிடும் காற்றானது நம்முடைய தேகத்திலுள்ள விஷங்கலந்த காற்றாயிருக்கிறது. இந்தக் காற்று வேறுவிதமாய்ச் சுத்தப்படுத்தப்படாவிட்டால் இந்தக் காற்றே நம்முடைய தேகத்துக்குக் கெடுதலையுண்டாக்கி தேகம்வளர மார்க்கமில்லாது தடுத்துவிடும். இந்த விஷக்காற்றானது புல்பூண்டு முதலியவைகளுக்கு ஆகாரமாக அமைக்கப்பட்டு காற்று நமக்கு வேண்டியவிதமாகச் சுத்தப்படும்படி பலஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. வெளியிலுள்ள ஆகாரங்கள் தேகத்திலடங்கிய தசை, மாமிசம் முதலியனவாக மாறும்படி வெகு அற்புதமாய் இந்தத் தேகம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெளியிலுள்ள ஆகாரம் உள்ளே செல்வதற்கு முதலில் வாயும் அந்த ஆகாரத்தை மென்று மாப்போலாக்க வாயிற்பல்லும் அந்த ஆகாரத்தை தேகத்துக்கு வேண்டிய சாமான்களாகப் பிரிக்கும்படிக்குள்ள ஓர்வித உமிழ்நீர் ஊறுவதற்கு நாக்கும் அவ்விதம் மாவாக்கப்பட்ட ஆகாரம் இரைப்பைக்குட்செல்ல ஓர்வழியாகிய தொண்டையும் அந்த ஆகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதை அரைப்பதற்கும் அந்த ஆகாரத்தைப் பிரிப்பதற்கும் ஏற்ற புளிப்புநீர் உண்டாவதற்கும் ஏற்ற ஓர் இரைப்பையும் இவ்விதமாகவே ஜீரணமான ஆகாரமானது இரத்தமாகும்வரை இரத்தமாகப் பக்குவப்படுத்தத்தக்க உறுப்புகளும் நாம் உட்கொள்ளும் ஆகாரத்தில் தேகத்துக்கு வேண்டாத சாமான்களை வெளியே போக்கத்தக்க உறுப்புகளும் அமையப்பெற்றிருக்கின்றன. இவ்விதமாகவே, இந்த உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் பார்த்தால் அந்தந்தவிதமாக அந்தந்தப்பொருட்களை அமைக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் [illegible]

அமைக்கப்பட்டதாக விளங்குகின்றது. இவ்விதமாகவே இந்தப் பிரபஞ்ச முழுவதும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதாகத் தெரிகின்றது. ஆதலின் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணம் அறிவு யாதுமில்லா ஜடப்பொருளல்லவென்றும் அறிவு நிறைந்ததுடன் தொழிற்படுத்தும் சக்தி (Will power) உடைய கடவுளாகிய அறிவுப்பொருளென்றும் வெகு தெளிவாய் விளங்குகிறது.

இதுநிற்க, இந்தப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஜடப்பொருட்களை நாம் நேரகப் பார்க்கிறோம். கடவுளை நாம் நேரகப் பார்க்கவில்லை. ஆதலின் கடவுள் இருப்பதைப்பற்றி நம்புவதற்கு போதுமான காரணம் இல்லையென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். நாம் கண்ணுறாததான எத்தனையோ விஷயங்களை நாம் நம்புகிறோம். பூமியின் கவர்ச்சி (Force of Gravity) என்னுஞ்சக்தியை கண்டிராதிருந்தும் நாம் நம்புகிறோம்.

ஈதர் (Ether) என்னும் ஒரு பொருளை நாம் கண்ணுறப்பாரா திருந்தும் அது பிரபஞ்சம் முழுவதும் பரவியிருப்பதாக நம்புகிறோம். வெளிச்சமுண்டாகிற சக்தும் சற்று அசைவினால் நமக்குள் எப்படிச்செல்லுகின்றதோ அதுபோலவே ஈதர் (Ether) என்னும் பொருள் அசைவதினால் ஒளி நமக்குப் புலப்படுகிறதென்று சாஸ்திரிகள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே நாம் கண்ணுறாதபொருளை நாம் நம்புகிறதில்லையென்பது தவறு. வாஸ்தவத்தில் ஜடப்பொருளையாவது நாம் பார்க்கிறோமா வென்னும் விஷயத்தைப்பற்றி நாம் ஆராயுங்கால் ஜடப்பொருளைப்பற்றிய அறிவு அனுமான அறிவேயன்றி உண்மையில் பிரத்தியக்ஷ பார்வை யறிவில்லையென்று ஏற்படும். அநேகர் இவ்விதம் ஆராய்ந்து ஜடப்பிரபஞ்சமே கிடையாதென்கின்றனர். சிலர் இதைப் பற்றிச் சந்தேகிக்கின்றனர். அவர்கள் அபிப்பிராயத்தின் உண்மை எப்படியிருந்தபோதிலும் ஜடப்பிரபஞ்சத்தின் அறிவு அனுமான அறிவைத்தவிர வேறில்லையென்பது வெகு தெளிவாய்த் துலங்கும்.

இதைப்பற்றிச் சற்று ஆராய்வோம். ஒருபொருளைப் பார்க்கிறதென்றால் என்னவென்று கவனித்துப்பார்ப்போம்:—

நமக்கெதிரே ஒரு பொருளிருக்கிறது. நமது கண் குருடாயிருந்தாலும் நாம் அந்தப்பொருளைப் பார்க்கமுடியாது. வெளியில் வெளிச்சமில்லாவிட்டாலும் நாம் அந்தப்பொருளைப் பார்க்கமுடியாது. ஆகவே சுகமாயுள்ள கண்ணும் வெளிச்சமும் ஒரு பொருளைப் பார்க்கிறதற்கு அவசியம் வேண்டியிருக்கின்றன. இனி எவ்விதம் பார்க்கிறோமென்று கவனிப்போம்.

வெளிச்சமானது நாம் எதிரேயிருக்கிற பொருளின் மேல் பட்டு நமது கண்ணிற்குள் வருகிறது. பின்னர் கண்ணிற்குள்ளே ரெட்டினா (Retina) என்னும் ஒரு பாகத்தில் அந்தப் பொருளைப்போல ஒரு படம் உண்டாகிறது. உடனே நம்முடைய கண்ணுக்கும் மூளைக்கும் சம்பந்தமாயுள்ள ஒரு நரம்பு அசைகிறது. இந்த நரம்பு அசைந்து மூளையைத் தாக்கினவுடனே மூளையிலுள்ள அணுக்கள் அசைகின்றன. உடனே ஒரு பொருளைப் பார்க்கிறதாக நமக்கு ஓர் உணர்ச்சியுண்டாகிறது. நரம்பசைதலும் மூளை அணுக்கள் அசைதலும் வெளிப்பொருளாகாது. நாம் அறிகிறதெல்லாம் நம்மனதிற் றோன்றிய உணர்ச்சிதான்; இதைத்தவிர வேறில்லை.

இதைவைத்து இந்த உணர்ச்சிக்குக் காரணமாகிய வெளிப் பொருளிருப்பதாக அனுமான உணர்ச்சியுண்டாகிறது. இது போலவே மற்றப்பொறிகளின் மூலமாகவும் வெளிப்பொருள்களின் தன்மையைப்பற்றி சில உணர்ச்சிகளுண்டாகிறது. ஆகவே பொறிகளின் வாயிலாக உண்டாகிற உணர்ச்சிகளெல்லாம் மன உணர்ச்சிகளேதவிர வேறில்லை. இந்த உணர்ச்சிகளைவைத்து நமக்கு வேறான ஜடப்பொருளின் இருப்பைப்பற்றி நியாயமாய் நம்புகிறோம். இதைச் சிலர் விவகாரமாய்ச் சந்தேகிக்கினும் நமக்கு வேறாயுள்ள ஜடப்பொருளென்பது நமது மனதின் உணர்ச்சியேதவிர வேறில்லையென்று நமக்கெதிரேயுள்ள சுவரின்மேல் போய் முட்டுவார் ஒருவருமிலர். ஆதலின் வெளிப்பொருளுண்மைக்கு ஆதாரம் நமது மனதின் உணர்ச்சியேயாயினும் அந்த உணர்ச்சி போதுமான ஆதாரமெனப் புலப்படுகிறது.

வெளிப்பொருளைப் பிரத்தியக்ஷமாக நாம் பார்ப்பதாக எண்ணுகிறோம். இது போலவே கடவுளுடைய இருப்பைப்பற்றி நமக்கு பிரத்தியக்ஷ ஆதாரமிருக்கிறது. நமக்கு வேறாயுள்ள ஜடப்பொருளின் உண்மையைப்பற்றி நாம் நிச்சந்தேகமாய் நம்பலாமானால் கடவுள் இருப்பைப்பற்றியும் நாம் நிச்சந்தேகமாய் நம்பவேண்டியதுதான். இரண்டுக்கும் ருஜு ஒரே மாதிரியாகத்தானிருக்கிறது. கடவுளின் இருப்பைப்பற்றி அப்பேர்ப்பட்ட ருஜு நமது மனச்சாக்ஷி வாயிலாக நமக்குக் கிடைக்கிறது. இதைப்பற்றி நாம் கொஞ்சம் ஆராய்வோம்.

நன்மை-இன்னது தீமை-இன்னது என்கிற பகுத்தறிவு நமக்கு எவ்விதமுண்டாயிற்று? பொய், கொலை, கள், களவு, காம முதலிய தொழில்கள், பாதகத்தொழில்களென்றும், மெய்யுரைத்தல், உபகார முதலிய தொழில்கள், நன்மையான தொழில்களென்றும், நமக்குண்டாகிற உணர்ச்சிக்குக் காரணமென்ன? சில தொழில்கள் நல்லவையென்று நமக்கு உணர்ச்சியுண்டாவதோடு அந்தத் தொழில்களைச்செய்ய நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோமென்றும், சில பாதகத்தொழில்களென்று உணர்ச்சியுண்டாவதுடன், அத்தொழில்களை நாம் செய்யாது விட்டொழிக்கவேணுமென்றும், நமக்கு அன்னியமாக வேறொருவர் இருந்து கட்டளையிட்டமாதிரி நமக்கு உணர்ச்சியுண்டாவானேன்? ஒருவன் தன் சுயப்பிரயோஜனத்தைக் கருதி மற்றொருவனை வஞ்சிக்கும்போது அந்த வஞ்சகத்தொழிலை பிறர் பாராதிருந்தும் பிறர் பார்க்கக்கூடியதாய் இல்லாதிருந்தும் அத்தொழிலை தன் சுயப்பிரயோஜனத்தைக்கருதி செய்யத்துணிந்தபோதிலும் தான் செய்கிறது தவறு என்ற உணர்ச்சியும், வெட்கமும், திருப்திக்குறைவும் ஏதோ ஒரு கட்டளையை மீறிநடந்ததுபோல் ஒரு உணர்ச்சியும் உண்டாவானேன்? ஓர் நல்ல தொழிலைச் செய்யுங்காலத்தில் அது தன் சுயப்பிரயோஜனத்திற்கு விரோதமாயிருப்பினும் தான் செய்தது சரியென்ற உணர்ச்சியும் சந்தோஷமும் திருப்தியும் உண்டாவானேன்? இப்பேர்ப்பட்ட உணர்ச்சியையும் பகுத்தறிவையும் நாமே உண்டாக்கிக்கொண்டோமா? நமக்கு விரோதமாக அந்த உணர்ச்சி நம்மை

வாட்டுவானேன்? ஒரு செயல் நமது சுயப்பிரயோஜனத்திற்கு விரோதமாயிருப்பினும் நமக்குச் சந்தோஷத்தையும் திருப்தியையும் கொடுப்பானேன்? இந்த ஆராய்ச்சியை விரிக்கில் பெருகும்.

நன்மை தீமை யென்கிற பகுத்தறிவுணர்ச்சியில் நமக்கு மேலான பரம்பொருள் ஒன்றிருப்பதாகவும், நன்மை-இன்னது தீமை-இன்னது என்பதை அந்த மேலான பரம்பொருளே நமக்கு உணர்த்துகிறதாகவும் அப்படியுணர்த்துவது மாத்திரமன்றி நன்மையைச்செய்யவேணுமென்றும், தீமையை விலக்கவேணுமென்றும், அந்த மேலான பரம்பொருள் நமக்குக் கட்டளைகொடுக்கிறதாகவும், நாம் உணரவில்லையா? பகுத்தறிவுணர்ச்சியில் இவ்வளவும் அடங்கியிருக்கவில்லையா? நம்பசைதல் காரணமாக நம்முடைய ஐம்பொறிகளாலுண்டாகிய உணர்ச்சியைமட்டும் வைத்து ஜடப்பொருள்களின் இருப்பைப்பற்றி நிச்சந்தேகமாய் நாம் நம்பலாமானால் நன்மை தீமை யென்ற பகுத்தறிவுணர்ச்சியால் நமக்குத் தெளிவாய் விளங்குகிற பரம்பொருளின் இருப்பைப்பற்றி நாம் ஏன் நிச்சந்தேகமாய் நம்பக்கூடாது? இரண்டுக்கும் ருஜுவில் என்ன பேதம்? பொறிகளினுணர்ச்சிமூலமாய் ஜடப்பொருளின் உண்மையை எவ்வளவு நிச்சயமாய் அறிகிறோமோ அவ்வளவு நிச்சயமாக பகுத்தறிவுணர்ச்சிமூலமாய் கடவுளின் உண்மையை அறிகிறோம். ஆகவே ஜடப்பொருள்களை எவ்வளவு பிரத்தியக்ஷமாய் அறிகிறோமோ அவ்வளவு பிரத்தியக்ஷமாகக் கடவுளையும் நாம் அறிகிறோமென்பதில் ஐயமேயில்லை. பகுத்தறிவுணர்ச்சிக்குக் காரணமாயுள்ள கடவுள் தானும் பகுத்தறிவுடையவராகவேயிருக்கவேண்டும். ஜடப்பொருளாகிய மூலகாரணப்பொருள் இவ்வித பகுத்தறிவுணர்ச்சியை நமக்குக் கொடுக்க முடியுமா? [illegible] ஐயமுண்டோ?

மேற்கண்ட ஆராய்ச்சியினால் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாயுள்ள அறுதி முதற் காரணப்பொருள் ஜடப்பொருளல்லவென்றும் கடவுளென்று சொல்லப்படுகிற தொழிற்படுத்தும் சக்தி (Will power) பகுத்தறிவு முதலிய குணங்களுள்ள பொருளென்றும் [illegible]ளிவாய் ஏற்படுகிறது.

இனி கடவுள் ஒருவரா பலரா என்ற விஷயத்தை ஆராய வின் கடவுள் பலரென்று அநேகர் ஒருவரென்று சொல்லுவார்கள். இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் தன்மையை ஆராய்ந்தால் அதற்குக் காரணமாயுள்ள கடவுளின் தன்மை வெளியாகிறபடியால் ஒரு காரணமோ பலகாரணங்களோ இருக்கவேண்டுமென்று பல காரணங்களைக் கூறுகல் சாயல் பெறும். சிறுவன் இந்தப் பிரபஞ்ச ஆராய்ச்சியில் பல கடவுளிருந்து தொழிற்படுத்துவதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது; வைதிக ஆசிரியர்களால் மனிதர்களுக்கு ஞானம் ஏற்படுமாறு அருளிச்செய்த வேதங்களும் ஸ்மிருதிகளும் புராணங்களும், மகமதியர்களுடைய குரானும் பைபிளும் இன்னும் அநேகர்களும் கடவுள் ஒருவரேயென்று முறையிடுகின்றனர். ஆகையால் இதைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டியது அவசியமில்லை.

இது நிற்க, இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமென்னவென்று ஆராய்ச்சி செய்து அறிவுப்பொருளாகிய கடவுள் காரணமென்று நிச்சயித்தோமல்லவா. அப்படியே பிரபஞ்சத்தைக் கடவுள் சிருஷ்டித்து உண்டாக்கினார்; அதற்கு வேண்டிய மூலப்பொருளிலிருந்து உண்டாக்கினாரா, தன்னிடமிருந்தே உண்டாக்கினாரா, என்று யோசிக்குங்கால் அது நமது மனதுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத விஷயமாயிருக்கிறது. இவ்விதம் செய்திருப்பாரென்று வரையறுக்கக் கூடிய நியாயங்களும் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் அபிப்பிராய பேதமிருக்கக்கூடியதுதான். ஆனாலும் கடவுள் தன் சக்தியிலிருந்தே இந்தப் பிரபஞ்சத்தை சிருஷ்டித்திருக்கக் கூடும் என்ற ஒரு முகாந்திரம் போதுமானதாயிருக்கும்பொழுது கடவுளைத் தவிர வேறு அநாதிப்பொருள் இருப்பதாகச் சொல்ல வேண்டியது அவசியமில்லையென்று தோன்றுகிறது.

இது சரியாயிருக்கட்டும். இனிக் கடவுள் இந்தப் பிரபஞ்சத்தை முதலில் சிருஷ்டித்தபின் தன் பாட்டில் விட்டுவிட்டாரா? இதை நிலையில் வைத்து இடைவிடாது காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கிறபடியால் கடவுள் இந்த உலகத்தை விட்டுப் பிரிக்கமுடியாதவராய் இதை இடைவிடாது பாதுகாத்து வருகிறாரென்றும் ஏற்படுகிறது.

ஆதியில் அணுக்களாயிருந்த இந்தப் பிரபஞ்சம் வரவரத் தன்றுக்கொண்டு உயர்ந்த நிலைமையைப் படிப்படியாய் அடைந்து நடைபெற்று வருகிறபடியாலும், அப்படி நடைபெற்று வருவது ஓர் நோக்கம்பற்றியே நடைபெற்றுவருகிறதாக வெளிப்படுகிறபடியாலும் இந்த உலகத்தில் இப்பொழுது மேலான பொருளாயிருக்கிற மக்களுயிராகிய ஜீவாத்மா வரவர நல்லொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டு அறிவில் முதிர்ந்து அன்பிற்பெருகி வருகிறபடியாலும் இந்த ஆன்ம இலட்சணங்கள் அபிவிருத்தியாகி மக்களுயிராகிய ஜீவாத்மா பேரின்ப நிலையை அடையும்படியே கடவுள் மக்களுயிரை வளர்த்துவருகிறாரென்று தெரியவருகிறது. ஆகவின் கடவுள் அருள்பவர் ஆகிறார். இந்தப் பிரபஞ்சமே அவரையில்லாமல் இந்தப் பிரபஞ்சத்தை இயக்கிக்கொண்டிருக்கிறவராயும், நமது அறிவுக்கறிவாய் நின்று உணர்த்துகிறவராயும் எப்பொருளினுடைய உள்ளும் புறமுமாய் வியாபித்திருக்கின்றவராயும் கடவுள் இருக்கிறபடியால் அவர் அன்புருவினர். நமக்கு வெளிச்சங்கொடுக்கிற சூரியனும் பெரிய அண்டத்தையும் நாம் வசிக்கிற இந்தப்பூமி உள்பட அநேகஞ் சுற்றுகிற கிரகங்களையும் இதைப்போல் இந்தச் சூரியனுக்கும் அதிக பிரமாண்டமான (நக்ஷத்திரங்களென்று சொல்லப்படுகிற) எத்தனையோ கோடி சூரியன்களையும் அவைகளைச் சுற்றுகிற கிரகங்களையும் இன்னும் மனதிற்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத தூரத்தில் ஆகாயத்திலுள்ள சகல அண்டங்களையும் இவ்விதம் அண்டங்களடங்கிய இந்தப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள சகல ஜீவப்பிராணிகளையும் கடவுள் சிருஷ்டித்து அவைகளைத் தன் ஆக்கினையின்படி நடக்கும்படி செய்து பாதுகாத்துவருகிறபடியால் அவர் அளவில்லாத ஆற்றலும் அறிவும் உடையவராயிருக்கிறாரென்று ஏற்படுகிறது.

கடவுள் மக்களுயிராகிய ஜீவாத்மாவை நடத்திவருகிற தன்மையை ஆராயுங்கால் ஜீவாத்மாக்கள் மேற்சொல்லியபடி நல்லொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டு அறிவில் முதிர்ந்து அன்பிற்பெருகி பேரின்ப வீட்டிற்குத் தகுதியாகும்படி வளர்த்துவருகிறதாய் வெளியாகிறபடியால் அவர் அளவில்லாத அன்பும் நடுவுநிலைமையும்

தாய்மையும் உடையவரென்பது பெறப்படுகிறது. அவர் பரமாதுமா இருந்துக்கப்படுவதால் காருண்யமுள்ள [illegible] ருப்பதாலும், இந்தப் பெயருக்கு முழுவதும் [illegible] கொண்டிருக்கிறபடியாலும், "அன்பே சிவம்" என்ற சொல்லின் படியான விதமாக ஜீவாத்மாக்களோ டிணைந்து [illegible] பேரின்ப நிலைக்குக் கொண்டுவருவதே தனக்குத் தொழிலாக வைத்துக்கொண்டு சகல பொருள்களையும் விளக்கிக்கொண்டிருப்பதாலும் அவர் எங்கும் உள்ளவர் என்றும் எல்லாம் [illegible] நிறைந்தவர் என்றும் ஏற்படுகிறது.

மேற்கூறியவற்றால் "கடவுள் ஒருவரே; அவரே உலகத்தைப் படைப்பவர்; அவரே உலகத்தைக் காப்பவர்; அவரே உலகத்துக்கு அருள்பவர்; அவர் [illegible]; அவர் அளவில்லாத ஆற்றலும், அறிவும், அன்பும், [illegible] தூய்மையும் உடையவர். "அவர் எங்கும் உள்ளவர், எல்லாம் உடையவர், இன்பம் நிறைந்தவர்", என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் வெகு தெளிவாய் விளங்குகிறது.

அதிகாரம் 5.

மக்களுயிர்.

"மக்களுயிரென்பது [illegible] அழிவில்லாதது. மேன்மேலும் அபிவிருத்தியடைந்துகொண்டே செல்லவல்லது. தன் செய்கைகட்கெல்லாம் தானே கடவுளுக்கு உத்தரவாதியாயிருப்பது." பிரமசமயிக் கொள்கை.

மக்களுயிரென்னும் விஷயத்தைப்பற்றி யோசிக்குங்கால், அது உளதோ இலதோ என்னு மிவர்பால் சந்தேகம் நிகழ்கிறதென்பது யாவருமறிந்த விஷயமே. அப்படிச் சந்தேகம் நிகழக் கூடியதாயிருப்பதினால் மக்களுயிர் உளதென அறிதற்குரிய ஏதுக்களைத் தெரிந்து இவ்விஷயமாய் உறுதியான நம்பிக்கைகொள்ளுதல் வேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. இது விஷயமாய் யோசித்துத் தெளிந்த ஆன்றோர்களிலொருவரான மெய்கண்டதேவர் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதம் மூன்றாஞ் சூத்திரத்தில் ஆன்மா உளதென்றற்குரிய ஏதுக்களைத் தெளிவாய்க் கூறியிருக்கின்றனர்.

அச்சூத்திரம்:—

"உளதிலதென்றலி னெனதுடலென்றலி
னைம்புலனொடுக்கமறிதலிற் கண்படி
லுண்டிவினையின்மையி னுணர்த்தவுணர்தலின்
மாயாவியந்திர தனுவினுள் ளான்மா."

இச்சூத்திரத்தில் ஆன்மா இலதென்றலின் அது உளதென்றும், ஆன்மா சம்பந்தப்பட்டுள்ள உடலை ஆன்மா எனது உடலென்றலின் அது உளதென்றும், ஆன்மா ஐம்புலனறிதலின் அது உளதென்றும், ஆன்மா ஒடுக்கமறிதலின் அது உளதென்றும், கண்படில் உண்டிவினையின்மையின் அது உளதென்றும், உணர்த்த உணர்தலினது உளதென்றும், மாயாவியந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளதென்றும் ஏழு ஏதுக்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆன்மா உளதென்பதற்குரிய [illegible] தேகருக்கிரத்தின் மெய்கண்டதேவர் மெய்ம்மைதெளிவாய் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்னர். ருக்கிரமணியைப்போன்ற இவ்[illegible] ஜடவஸ்துக்களே? ஜடவஸ்துவில் அறிவு நிகழ்வதெங்ஙனம்? ஜடப்பொருளுக்கு அறிவுகிடையாதே? ஜடப்பொருளில் [illegible] அறிவு உண்டாகுமா? ஜடப்பொருளின் தன்மையைப்பற்றி யோசிக்கும் ஆன்றோர்களெல்லோரும் ஜடப்பொருளிலிருந்து அறிவுப்பொருள் உண்டாதல் கூடாதென்கின்றனர். ஸ்பென்சர் (Spencer) முதலிய வித்துவான்கள் ஜடவுளியப்பைப்பற்றியும் ஆன்மாவின் தன்மையைப்பற்றியும் திரமானமான அபிப்பிராயமில்லாமலிருந்தபோதிலும் ஜடவஸ்துவிலிருந்து அறிவுப்பொருள் வராதென்கின்றனர். ஜடவஸ்துவிலிருந்து அறிவுப்பொருளுண்டாக்க எவ்வளவோ முயன்றும் முடியாமற் பிரமித்து நிற்கின்றனர். ஆனின் காம் பார்க்கிற அளவில் அறிவுப்பொருள் தேகத்தோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறதென்கிற ஒரு முகாந்திரத்தை வைத்து தேகத்தின் காரியங்களை அறிவென்று சொல்லுதல அறியாமையே. இரண்டு பொருள்களின் தன்மையையும் நன்றாய் ஆராயின் தேகமாகிய ஜடப்பொருள் ஆன்மாவாகமாட்டாதென்றும் மாயாவியந்திரமானிதுவ் அதை நடத்திவைக்கின்ற ஆன்மா உளதென்றும் புலப்படும். இத்தேகமே ஆன்மாவாயின் ஆன்மா தான் சம்பந்தப்பட்டுள்ள உடலை எனதுடலென்றலெங்ஙனம்? என்னுடைய வீடு என்னுடைய புஸ்தகம் என்று சொல்லும்போது, சொல்லுகிற அறிவுப்பொருள் வேறாயும் புஸ்தகமும் வீடும் வேறாயிருப்பதுபோல என்னுடலென்று சொல்லுவதினால், எனதெனச்சொல்லும் ஆன்மாவேறு தன்னுடையதென்று சொல்லப்படுகிற உடல் வேறு என்று தெளிவாய்த் தோன்றவில்லையா? ஆன்மா இலதென்று சொல்லுவதினாலேயே அப்படிச் சொல்லுகிற அறிவுப்பொருள் உண்டென்று புலப்படுகிறது. ஆன்மா இலதாயின் சூனியப்பொருளாகும். சூனியப்பொருளாகிய தன்னை சூனியமாகிய அது இலதென்று சொல்லவெங்ஙனம்? இப்படிச்சொல்லுதல் முயற்கோடில்லையென் னுமிடமாவால் அது என்டொள் சாதிக்கிலாடோக்குமென்று ஆன்மா இலதென்போர் சொல்லுவாராயின்,

முயற்கோடாகிய இல்பொருள் தானே தன்னை இலதென்று சொல்லுகிறதில்லை. முயற்கோடில்லையென்று சொல்லுவது உள்பொருளாகிய ஒரு அறிவுப்பொருளல்லவா? ஆகலின் ஆன்மா இலதென்று சொல்லுகிற ஆன்மாவுளதென்று புலப்படுகிறது. இந்த உடலின்கண் இயக்கும் பஞ்சேந்திரியங்களுள் இந்திரியங்கட்கு வேறாகிய ஆன்மா இலதாயின் ஒரு இந்திரியம் அறிந்ததை மற்றோரிந்திரியம் அறிவதெப்படி? நான் கண்டேன் நான் கேட்டேனென ஐம்பொறிகளுக்கும் வாயிலாகத் தெரியக்கூடியவெல்லாவற்றையும் நானேயறிந்தேனென ஒருபொருளே அறிகிறபடியால், அவ்விந்திரியங்களுக்கு வேறாக அறிவுப்பொருளாகிய ஒரு ஆன்மா உளதென்பதில் ஐயமுண்டோ? ஐம்புலன்களும் ஒடுங்கிச் சொற்பனஸ்தானத்தில் நிகழ்ந்தவற்றையும் சொற்பனஸ்தானம் நீங்கினபின், தானே அறிந்தேனென்று சொல்லும் பொருள் யாது? அதுவே இத்தேகத்திற்கு வேறாகிய அறிவுப்பொருளன்றோ!

இத்தேகமே ஆன்மாவாயின், இத்தேகத்திலுடைய கருவிகள் அயர்ந்து நித்திரைசெய்யும்பொழுது ஜடக் கருவிகள் உணர்வு வினையில்லாதிருத்தல்போல அறிவுநிகழ்ச்சியும் இல்லாதிருத்தல் வேண்டும். அப்படியன்றி அச்சமயத்தில அறிவுநிகழ்ச்சி இருப்பதாக ஆன்றோர்கள் வற்புறுத்திச் சொல்லுகின்றனர். இதற்கு இரண்டோர் திருஷ்டாந்தங்கள் கூறக்கூடும். அயர்ந்து நித்திரை செய்யுங்காலத்தில் சர்ப்பம் நகர்தல், கன்னக்களவு முதலிய சில கெடுதலான காரியங்கள் நேரிடும்போது தட்டியெழுப்பினுமே முன்னதாக மனிதன் எழுந்துவிடுகிறான். ஒருகாரியத்தைக் குறிப்பிட்ட மணிநேரத்தில் செய்யவேண்டுமென்றெண்ணிக்கொண்டு தூங்குகிறவன் அந்த மணிநேரத்தில் எழுந்துவிடுகிறான். அயர்ந்த நித்திரையில் இரண்டொருவனை எழுப்பிவிட்டால் அப்படியெழுந்திருக்கும்போது அச்சமயத்தில் ஏதோ சங்கதியை யோசித்துக்கொண்டிருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. ஆதலின் அயர்ந்த நித்திரை காலத்திலும் அறிவுநிகழ்ச்சியுண்டெனப் புலப்படுகின்றது. துயின்றெழுந்தபின்னர் சுகமாகத் துயின்றேனென்று சொல்லுமறிவாலும், அயர்ந்தநித்திரைகாலத்தில் இன்ப

அன்பை நுகர்ச்சியுண்டெனப் புலப்படுகிறது. இவ்வித அறிவுப் பொருளாகிய ஆன்மா உளதென்பது [illegible]ன்னாம். இதுபோது அறிவுப்பொருளாகிய ஆன்மாவின் தன்மையையும் [illegible]ப்பொருள[illegible] உடலின் தன்மையையும்பற்றி இன்னும் சற[illegible] போதிப்[illegible]ோம். இந்த கமே ஆன்மாவாயின், இத்தேக[illegible]ின் கடப்[illegible] அறிவாயின், இத்தேகத்திலுள்ள கருவிகள் எல்[illegible]ம் அறிவுக்குத் தக்கபடியே அறிவின்மயமாயிருக்கவேண்டும்; [illegible]படி இன்றி தேகத்தின் கருவிகள் நிகழ்ச்சியும் அறிவுச்செயலுக்கு[illegible] எவ்வளவோ வித்தியாசமிருக்கின்றது. ஒரு மனி[illegible]னுடைய ஆசிரிய அறிவு வல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற [illegible] ஒரு சேவகனாயிருப்ப உடலில் கொஞ்சம் குடிகொண்டிருக்[illegible]ன் [illegible] ஸ்திதியைக் கேட்டவசச் சொல்ல [illegible] சேவகன் [illegible] மாயிருக்கிறதென்று சொல்ல ஒன்றிற கடவாதது போல ஆசிரியனு வலைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அந்தச்சேவகன் [illegible]குக் காய்ச்சல் (105) நூற்றைந்து டிக்கிரியென்று சொன்னிட்டால் உடனே இடசென்றெழுந்து ஆசிரியனுக்கு கவனிப்பது உடனே வைத்தியனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் விரைந்து பிள்ளை குணப்படுகிறதற்கு வேண்டிய காரியங்களைப் பார்க்கிறான். குணமாயிருக்கிறதென்கிறபோது தேகத்திலுள்ள கருவிகள் நிகழ்ச்சிக்கும் 105 என்கிறபோது தேகத்தின் கருவிகள் நிகழ்ச்சிக்கும் என்ன வித்தியாசம்? ஒன்றுசொல்லும்போது சாமானிருந்தவன் மற்றொன்று சொல்லும்போது எவ்வளவு வேலை செய்கிறான்? உணர்த்த உணர்தலிறுவல்லவா? அவனுடைய தேகம் அவனுடைய அறிவுநிகழ்ச்சியின்படி செய்யக் கருவியாயிருந்ததேயன்றி ஒன்றுசொல்லுங்கால் சும்மாவிருந்ததும் மற்றொன்று சொல்லுங்கால எவ்வளவோ வேலைகள் செய்ததும் வெறுந்தேகக் கருவிகளின் கடப்பாடுமா? அறிவுநிகழ்ச்சியில்லாலவோ அவன் அப்படிச்செய்தது? எத்தனையோ சங்கதிகளைக் தெரியாமலிருக்க அதை உணர்த்த காமுமதேப்படி? தேகக்கருவிகள் அப்படி உணர்த்த அறியுமா? ஆன்மா என்பது இல்லையாயின் உணர்த்த உணர்தல் கூடுமோ? மெய்கண்டதேவர் கூறிய மேற்கண்ட ஏதுக்களால் ஆன்மா உளதென்பது பட்டப்பகற்

போல் தெளிவாய்விளங்கவில்லையா? ஆன்மா உளதென்பதற்கு இவ்வேதுக்[illegible]ன்றி வேற்றேதுக்களும் வேண்டுமோ? வேண்டுவதில்லையென்[illegible]ற தோன்றுகிறது. ஆயினும் இன்னும் ஒரேது எடுத்துக்காட்[illegible]க்கூடும். இத்தேகமானது ஏழு வருஷங்களுக்கொருமுறை மு[illegible]ிலும் மாறிவிடுகிறதென்று தேகத்தின் தன்மையையுணர்ந்த [illegible]ாஸ்திரிக[illegible] சொல்லுகிறார்கள். இப்பொழுது நம் தேகத்திலுள்ள [illegible]ு [illegible]வாவது இன்னும் ஏழுவருஷங்களுக்குப்பின்னிருக்க[illegible]து. இத்தேகத்தினணுக்கள் நாளாந்தமாய்க் கெட்டுக்கொ[illegible]கெட்டுப்போன அணுக்களுக்குப் பதிலணுக்கள் சேர்ந்து[illegible]ருகிறது. அப்படி வருகையில் சிலவருஷங்களுக்[illegible]ின் முன்னி[illegible]ணுக்களும் போய் புதிய வேறணு[illegible]க்கள் சேர்க்கப்படுகிறது. ஆகவே ஒருவனுடைய தேகமானது அடிக்கடி பூராவாக மாறிக்கொண்டே புதுப்புதுத் தேகமாகிக்கொண்டிருக்கிறதென்பது தெளிவு. அறிவு தேகத்தின் கடப்பாடாயின், ஒரு தேகம் நடத்தின கடப்பாடு அது மாறினபின்னுண்டாகிய புதுத்தேகமறியுமோ? எத்தனையோ தடவை தேகம் மாறியிருந்தபோதிலும் நான்தான் சிறுபையனாயிருந்தேன், நான்தான் வாலிபனாயிருந்தேன், நான்தான் 25 வயதுள்ள யௌவன புருஷனாயிருந்தேன், நான்தான் 45 வயதில் வியாதிப்பட்டு அழுந்தினேன், நான்தான் இப்போது 60 வயதுடையவனாய் இந்தத் தேகம் நீங்குங்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லும் பொருளெது? தேகத்தின் தன்மை எவ்விதம் மாறிமாறினாலும் அந்த மாறுதல்களையெல்லாமறிந்து அந்தத்தேகத்திற்கு அந்நியமாகிய ஒரு அறிவுப்பொருள் தேகத்தைத் தனக்குக் கருவியாகவைத்துக்கொண்டு நடத்திவருகிறதென்பது விளங்கவில்லையா? இதுவே ஆன்மா. தேகத்திற்கன்னியமாகிய மக்களுயிர் உண்டென்பது மேற்கூறியவைகளால் தெளிவாய்ப் புலப்படுகிறது. இனி மக்களுயிர் எப்பொழுதாவது அழியுமா அல்லது என்றுமே அழிவில்லாத பொருளா என்பதைப்பற்றிச் சற்று விசாரிப்போம். இவ்வுலகத்தில் அழிவுள்ள பொருள்களெல்லாம் தோன்றினகாலமுதல் சிலகாலம் வளர்ந்துவந்து பின்பு வளர்ச்சி

நின்று அப்பால் சிலகாலந் தென்படாமல் பலவீனப்பட்டு ஆரம்பித்து வரவரத் தளர்ந்து கடைசியில் அழிந்துவிடுகின்றன. திருஷ்டாந்தமாக, ஒரு மரமானது வித்திலிருந்து [illegible] வேறு விதமாய் உண்டாகி, சிலகாலம் வளர்ந்து, அப்படி வளர்ந்த பிறகு சில சிலகாலம் திடமாயிருந்து, பின்பு பலவீன[illegible] ஆரம்பித்து, வரவரக் கெட்டுப் பின்பு அழிந்து[illegible]கிறது. [illegible] முடைய தேகமும் கருப்பையிலிருந்து சிசுவாக யுற்பத்தியாகி இந்த உலகத்தில் ஜெனித்து சிலகாலம் வளர்ந்துவந்து [illegible] சிலகாலம் பலமுடனிருந்து பின்பு தளர ஆரம்பித்து [illegible] ளிற்றளர்ந்து பின்பு அழிந்துவிடுகிறது. யாதொரு [illegible] மண்ணில் இடைக்கிடை குழந்தையா[illegible] யாதொரு [illegible] இயுமின்றியே நீடித்த காலம்வரை இருந்தபோதிலும், அ[illegible] தேகமானது முதலில் வளர்ந்து அப்பால் சிலகாலம் திடமுடனிருந்து அப்பாற்றளர ஆரம்பித்து வரவரத் தளர்ந்து இயற்கை மரணத்திலேயே அழிந்துபோகும். இதுபோலவே ஒவ்வொரு அழியும் வஸ்துவும் வளர்ந்து தளர்ந்து அழிந்துபோய் விடுகின்றது. ஆதலின் அழிந்துபோகும் வஸ்துக்களை அவை வளர்ந்து தளரும் தன்மையாலேயே அவைகள் அழிந்துபோவனவென்று நிர்ணயிக்கக்கூடும். மக்களுயிரோவென்றால் அத்தன்மையுடையதன்று. வரவர வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் தன்மையுடையதேயன்றித் தளர்ந்து எக்காலத்திலும் வளர்ச்சி குன்றி அழியுந்தன்மையுடையதாயில்லை. வயதில் முதிர முதிர ஆன்ம இலக்ஷணங்கள் அதிகரித்துக்கொண்டே வருகின்றன. இவைகளுக்குத் தளர்ச்சியாவது முடிவாவது காணவில்லை. தேகத்தோடு நமதான்மா சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறபடியாலும் தேகத்தைக் கருவியாக வைத்துத் தன் செயல்களைக் காட்டவேண்டியதாயிருப்பதாலும், தேர்ந்த ஒரு வேலைக்காரன் தனது ஆயுதங்கள் கெட்டுப்போனவிடத்தில் தன் வேலையைச் சரியாய்ப் பார்க்கமுடியாததுபோல நமது தேகந் தளர்ந்தவிடத்து மக்களுயிர் தன் குணங்களை வெளிப்படுத்துவதில் சில சமயம் கஷ்டப்படுகின்றதே தவிர, அதன் குணங்கள் வரவர வளர்ந்துகொண்டுதான் வருகின்றன. இவ்விஷயம் சந்தேகம் சற்றுமில்லை. வைத்தியசாஸ்திரத்தி

ல் தேர்ந்த ஒருவனுக்கு அவனுடைய அநுபவம் அதிகப்பட அதிகப்பட அவனுடைய வைத்திய அறிவு அவன் தேகம் தளரினும் விருத்தியாகிக்கொண்டே வருகிறது. வானசாஸ்திரியினறிவு [illegible] சாஸ்திரவிஷயமாய் அவனுடைய அநுபவம் அதிகப்பட அதிகப்பட்டு நக்ஷத்திரங்களைக் கண்டுபிடிக்கும்படியானவிதமாய் தேர்ச்சியடைந்துகொண்டே [illegible]கிறது. அப்படிப் பழகப்பழகப் பிறனை நேசிக்கும்படியான குணமும் [illegible] அதிகரித்துக்கொண்டே வருகிறது. நல்லொழுக்கத்தில் தவறா[illegible] ஒழுகிக்கொண்டுவருபவனுக்கு மனசின் [illegible] நல்லொழுக்கம் திட[illegible]ண்டே வருகிறது. இவ்விதமாக ஆன்மகுணங்கள் எக்காலத்திலும் தளர்ச்சியின்றி வரவர வளர்ந்துகொண்டேவருகின்றன. ஆதலின் மக்களுயிர் அழியுந்தன்மையுடையதன்றென்பது [illegible]ரியாய்ப் புலப்படுகிறது. மேலும் மக்களுயிரின் அபிவிருத்தியின் தன்மையைப் போஷிக்கும்போது இந்த உலகமாத்திரமட்டுமே போதுமானதாகத் தோன்றவில்லை. [illegible] கோடாநுகோடி ஜீவப்பிராணிகள் [illegible] எழுதல் போஷிக்குந்தன்மையில்லாமல் எவ்வளவோ சந்தோஷமாக ஜீவிக்கின்றன. அவற்றிற்கெல்லாம் நம்முடைய பரமபிதா அவற்றின் போஷிப்புக்குவேண்டிய ஏற்பாடு போதுமானபடி செய்திருக்கிறார். மனிதனுக்கு இடைவிடாது வேண்டியவற்றை அவன் செல்லுமிடமெங்கும் பரவியிருக்கும்படி செய்திருக்கிறார். ஒளியையும் அப்படியே எங்கும் பரவியிருக்கும்படி செய்திருக்கிறார். அந்தந்த அவசியப்பொருளாகிய தண்ணீரை அவன் முயற்சியின்றி ஏராளமாயமைத்துவைத்தார் இடைவிடையேயும், அதிகச்செலவுமாயும்வேண்டிய உணவுக்கும், வஸ்திரத்துக்குமட்டும் வேலைசெய்து பெற்றுக்கொள்ளும்படி கடவுள் இந்த உலகத்தை அமைத்துவைத்திருக்கிறார் ஒருவனுக்கு "உண்பது நாழி உடுப்பது நான்குமுழம்" என்று ஆன்றோர் சொல்லியிருக்கிறபடி இருக்கத்தக்கது வேண்டிய வஸ்திரமும் உணவும் வெகு சொற்பமாயிருக்கின்றன. ஆனால் மனுஷன் வெகுளி [illegible] பாதிக்கலாகும். ஆனால் மனிதனுடைய ஆசைக்கோ [illegible] அகிலமொ[illegible] [illegible] லேன். குபேரனுக்குச் சமமான பொருளிருந்தபோதிலும் ரசதயா[illegible]

விந்தைக்கு அதிசயிக்கின்றனன். சிலகாலிருந்தபோதிலும் நிலையாகவே இருக்கும் காயத்தைத் தேடுகின்றனன். இவ்விதமாகச் சென்றும் மனிதனுடைய ஆசையின் தன்மையைப் போதிக்கும்போது இலகாலிருந்து அழிந்துபோகுந் தன்மையுடைய தாயில்லாமல் நிலைத்திருக்கின்ற அளவுகடந்த ஆசையுடைய பொருளாய் மக்களுயிர் இருப்பதா [illegible] தோற்றுகிறது. மனிதன் தன் தேகவளர்ச்சிக்குச் சொந்த [illegible] யைச் சம்பந்தமில்லாத தாகக் கோள முதலியவற்றில் கவலை [illegible] ட்டுமறுக்குந் தேர்ச்சியடைந்து அவ்விதத் தேர்ச்சியி [illegible] வியப்புமேலுந்தேர்ச்சியடைய விரும்புகிறான். இந்த சாஸ் [illegible] ள்ள பொருள்கள் சம்பந்தமாய் (Geology Botany) முதலிய [illegible] இஷ்டம் தாமதால் முதலிய சாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியடை [illegible] பெரு முயற்சப்பட்டுத் தேர்ச்சியடைந்து அவ்விதத் தேர்ச்சியினால் திருப்தியடையாமல் அந்தோ! கற்றுணர அறிவு எத்தனை அறியாது இன்னும் அதிக வேண்டியவை எவ்வளவோ இருக்கின்றனவே என்று ஏங்குகிறான்.

இப்பொழுது! இவ்வுலகப்பொருள்களை நீக்காமல் கண்ணுக்குப் புலனாகும் எட்டாமல் ஆகாயத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கின்ற அண்டகோடிகள் எத்தன்மையுடையனவென்றறிய ஊனுறக்கமின்றி வாழ்நாள் முழுவதும் செலவுசெய்து புத்தக அண்டங்களைக் கண்டுபிடிக்கிறான். அறிவின் ஜ்யோதிஸ்சாஸ்திரத்தையுடைத்தவர் சேக்ஸ்பியர் முதலிய அறிஞர்கள் அந்தோ! நாம் கற்றுக்கொண்டது அறிவென்னும் சமுத்திரம் நம் முன் காணத் துக்கொண்டிருக்க அச் சமுத்திரக் கரையில் கிடக்கின்ற சிப்பிகளை நாம் பொறுக்கிக்கொண்டிருக்கின்றோம் என்று கூறியிருக்கின்றனர். சிற்றுணர்வாகிய அறிவு, அன்பு, நல்லொழுக்கம் இவைகளை விருத்திசெய்வதில் தேகத்தை மனிதன் ஒரு கருவியாகக்கொண்டிருக்கிறான். அன்பு காரணமாக எத்தனையோ பெரியோர்கள் தங்கள் செல்வத்தைத் துறந்தும் பாராட்டாது வியாதியஸ்தர்களுக்கும் சோர்வுற்றவர்களுக்கும் ஏழைகளைக் காப்பாற்ற எவ்வளவோ பிரயத்தனங்கள் செய்கின்றனர். உலகாயதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் கண்ணியமாய் ஒழுக்கமுறையும் சத்தியசீலமுமுடையவர்களும் பெரிய

வண்ணம் எத்தனையோ பேர்கள் தங்கள் உயிர்களை விடுகின்றனர். இவ்வுலக இன்பத்தைத் துறந்தும் கவனியாது வளர்கிறதும், இந்த உலகத்தைவிட்டு நீங்குகிற சந்தர்ப்பத்தில் அதின் உன்னத நிலையிலிருக்கிறதுமான அன்பை இவ்வுலகத்தோடு நின்றுபோகுமா? அறிவுடைய வளர்ச்சியின் தன்மையையும் அவ்வித வளர்ச்சியிலுள்ள மக்களுயிரின் ஆவலையும் யோசிக்கும்போது மக்களுயிரொன்றுமே அழிவில்லாததென்று புலப்படவில்லையா? இது நிற்க, சர்வகாருண்யமூர்த்தி சர்வசக்தியுமுள்ள நம்முடைய பரமபிதா மக்களுயிரின் அபிவிருத்திக்கேற்ற விதமாக இந்த உலகத்தை ஒருபெரிய பள்ளிக்கூடமாகச் சிருஷ்டித்து மேற்சொல்லியவிதம் போலவுடனே ஆன்மகுணங்களை விருத்திசெய்யும்படி தூண்டி மக்களுயிரை வளர்த்துவருவதால் இந்த மக்களுயிர் என்றுமே அழிவில்லாத தென்பது பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்கவில்லையா? மக்களுயிர் அழிவில்லாததென்பதற்கு கடவுளுடைய சர்வகாருண்யமும் அளவிறந்த ஆற்றலுமே போதுமான ஆதாரமன்றோ? மக்களுயிரைக் கடவுள் அழியவிடுவாரா? ஒருநாளும் அழியவிடார். ஆகையின் மக்களுயிர் என்றுமே அழிவில்லாதது. இனி மக்களுயிரின் அபிவிருத்திக்கு எல்லையுண்டோவென்பதைப் பற்றிச் சற்று யோசிப்போம். எல்லையில்லையெனின் முத்திநிலையென்பது இல்லாததுபோலவும் எப்பொழுதும் அபிவிருத்தியடைந்துகொண்டே செல்லுமானாலும் பேரின்ப நுகர்ச்சி ஒருநாளுங்கிட்டாமல் இன்பதுன்பங்கலந்து கஷ்டதிசையிலேயே மக்களுயிர் இருந்துவருமென்பதுபோலவும் சிலர் நினைக்கிறார்கள். பேரின்பநுகர்ச்சிக்குரிய முத்திநிலையை மக்களுயிர் அடைவதே ஆன்மவளர்ச்சிகாலத்தில் நிகழும் கஷ்டத்திற்குப் பலனாகுமென்றும், அவ்வாறு முத்திநிலையடையுமென்பது ஒருவாறு முத்திநிலையை சுவாநுபவத்திற் கண்டறிந்த ஆன்றோர்கள் கொள்கையாதலாலும், முத்திநிலையடைந்தபின்னரும் மக்களுயிரின் அபிவிருத்திக்கு எல்லையென்பதும் அப்பால் பேரின்ப நுகர்ச்சியில் ஆழ்ந்துபோவதாக மூழ்கியிருக்குமென்றும், அதற்குப்பின் அபிவிருத்தியென்பது கிடையாதென்றும் அவர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

ஆகவே, ... மை யென்பதென்ன? ஆன்ம அபிவிருத்திக்கும், பேரின்ப நுகர்ச்சிக்கும், பொருத்தமின்மையுண்டோ? என்பதைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. ஒரு பொருளைச் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்று முயல்கிறவர்களுக்கு சம்பாதிக்கும் காலத்திலுண்டாகிய இன்பம் சம்பாதித்த அவர்கள் அந்தப்பொருள் அவர்கள் கைக்குவந்தபின் இல்லையென்பது அனுபவத்தால் தெரியும். ஒரு உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியைக் கொண்டு கண்டுபிடித்தவர்களுக்கு அந்த முயற்சிகாலத்திலிருந்த சந்தோஷம் கண்டுபிடித்தபின் இல்லையென்பதும் யாதொரு முயற்சியுமின்றியில் அவ்வுண்மையைப் பிறர் சொல்லித் தெரிந்தவர்கட்கு அவ்வித சந்தோஷமில்லையென்பதும் அனுபவத்தாற் றெரியும். ஆன்றோர்களாலேனும் .. நாங்கள் ஒரு நோக்கத்துடன் முயற்சிசெய்கிறகாலத்தில் எங்களுக்குண்டாகிற இன்பம் எங்கள் நோக்கம் நிறைவேறின பின்னில்லையென்று ஒப்புக்கொ முறையிடுகின்றார்கள்.

“ஆசைக்கோரளவில்லை” என்று தாயுமானஸ்வாமிகளும் “பெற்றதிலுவப்பெறுக பெரிதுள்ளும் சித்தம்” என்று குமரகுருபர ஸ்வாமிகளும் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கின்றார்கள் நாங்கள் இச்சித்த காரியங்கிட்டும்வரையில் உள்ள இன்பம் அக்தக்காரியம் கிட்டினபின் குறைந்து அலைந்து இல்லாமற்போய் ஆசைகிளர்ச்சிக்குத்தகுந்த வேறுகாரியத்தில் மனஞ்செல்கிறதென்பது அவ்வாக்குகளாற் புலப்படுகிறது. ஆகவே ஒரு காரியத்தை உத்தேசித்துச் செய்கிற முயற்சிக்கும் இன்பநுகர்ச்சிக்கும் பொருத்தமில்லையென்பது கிடையாது. முயற்சியே இன்பநுகர்ச்சியாய் முடியும். முயற்சியில்லாதிருக்கிற காலமோப் முடியும். ஆன்ம அபிவிருத்திக்கும் பேரின்ப நுகர்ச்சிக்கும் பொருத்தக்குறைவொன்றுமில்லை. மக்களுயிர் அறிவு, அன்பு முதலிய நற்குணங்களையுடையதாய் அக்குணங்களில் அபிவிருத்தியடைந்து கொண்டுவருவதில் எக்காலத்திலாவது கடவுளுடைய திவ்விய குணங்களாகிய முற்றறிவு, சர்வசக்தி, சர்வகாருண்ய முதலிய குணங்களை அடையப்பெறுமென்று சொல்லமுடியு

மா? ... அடையுமா? எவ்வளவுதூரம் அபிவிருத்தியடைந்தபோதிலும் கடவுளுடைய பூரண நற்குணங்களை எட்டமுடியுமா? கடவுளுக்கும் நமக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசமிருக்குமல்லவா? எவ்வளவுதூரம் நாம் விருத்தியடைந்தபோதிலும் மக்களுயிர் கடவுளை நோக்கச் சிற்றறிவுடையதாயும் அற்ப சக்தியுடையதாயும் இவ்விதமாகவே மற்றக் குணங்களிலும் கடவுளுக்கு எவ்வளவோ குறைவுள்ளதாயுமிருக்குமல்லவா? ஆகவே அறிவு முதலிய நற்குணங்களில் எவ்வளவுதூரம் நாம் தேர்ச்சியடைந்தபோதிலும் அதற்கு மேற்படி யிருக்குங்கொண்டேயிருக்குமல்லவா? அந்த மேற்படியும் நாம் தேர்ச்சியடைய அடைய மேல்நோக்கிச்சென்று கொண்டேயிருக்குமல்லவா? ஆகவே மக்களுயிர் அறிவு காருண்ய முதலிய நற்குணங்களில் தேர்ச்சியடைய அடைய, தான் அப்போதப்போதிருக்கும் நிலைமைக்கு உயர்வாகக் காணப்படுகிற நிலையை அடைய விரும்புமல்லவா? மேற்படியிருக்கக் கீழ்ப்படியில் நிறுத்தியடைந்து மேற்செல்லாதுநிற்குமா? அப்படி நின்றால் அப்படி நிற்றலே குறைவாய்ப் பேரின்பநுகர்ச்சி குறைவுபடுமல்லவா? ஆதலின் மக்களுயிர் மேன்மேலும் அபிவிருத்தியடைந்து கொண்டே செல்லவல்லதென்பது தெளிவாய்ப் புலப்படுகிறது. அப்படியானால் முத்திநிலை யென்பதென்ன?

அது நாம் ஒருநாளும் அடையக்கூடாத நிலையா? அடையக்கூடியதுதான். கடவுள் கிருபையால் நாம் அதைத் திட்டமாயடைவோம். நாம் இப்போதிருக்கும் பந்தநிலையில் அறிவுமாயிலாகவும் மனச்சாக்ஷியாயிலாகவும் கடவுள் நமக்கு எவ்வளவோ அறிவுறுத்தியும் கடவுளுடைய கட்டளைக்கு நாம் இணங்கி நடக்கிறோமில்லை. மனச்சாக்ஷி ஒருவிதம் சொல்ல நாம் வேறுவிதம் செய்து வருகிறோம். நாம் சதமில்லாதவற்றைச் சதமென்று நினைத்து நம்முடைய உண்மையான நன்மையின்னதென்று தெரியாத அறிவிலிகளாயிருக்கிறோம். கடவுளோடு நாம் எப்போதும் போராடிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

“அறிவிலாத வெனைப்புகுந் தாண்டுகொண் டறிவதை யருளிமே
னெறியெலாம் புலமாக்கிய வெந்தையைப் பந்தனை யறுப்பானைப்
பிரிவிலாத வின்னருள்கள் பெற்றிருந்து மாறாடுதி பிணநெஞ்சே”

என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கிறபடி சாமித்தப் பந்தநிலையில அபிப்பிராயப்படியதைக் கடவுள் நமக்கு அருளியும் நெறியெலாம் புலமாக்கியும் நம்முயிர்க்குயிராய்ப் பிரிவில்லாமல் கலந்து நின்றுகொண்டிருக்க, நாம் அவரோடு மாறுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். இவ்விதம் நாம் மாறுபடுவதினால் கஷ்டமும் துன்பமும் நமக்கு நேரிடுகிறது. பேரின்ப நுகர்ச்சி கிட்டுகிறதில்லை. இந்த மாறுபட்ட நிலைமையே முத்தியில்லை. கடவுளுடைய கட்டளைக்கு மாறுதலின்றி யிணங்கி அடிவினால், நற்குணத்தினால், தூய்மையினால், கடவுளோடொன்றுபட்டு ஒழுகுதலே முத்திநிலை. இந்த நிலையில் கடவுளுடைய நற்குணங்களுக்கும் நம்முடைய குணங்களுக்கும் அணுவளவும் வித்தியாசமிருப்பினும் தன்மையிலொன்றுபட்டிருக்கும். மாறுதல் கிடையாது. எது சரியென்று கடவுள் நமக்குணர்த்துகிறாரோ அந்த உணர்ச்சியின்படியே யாதொரு மாறுதலுமின்றி நாம் நடப்போம். நாம் தோன்றுகிற பற்பல நோக்கங்களுள்ளும் பூரண ஒற்றுமையாயிருக்கும். ஒன்று இரண்டாகத் தோன்றுமென்று இவ்வொரு பக்கமுழுக்க கஷ்டமு கிடையாது. இந்நிலையடைந்த பின் கடவுள் நாம் இன்னும் அபிவிருத்தியடைந்துகொண்டுபோக அறிவு உணர்த்திக்கொண்டு வருவாரே தவிர, கண்டித்தலென்பது கிடையாது. நமக்கு உயிர்க்குயிராய் நின்று சந்தோஷமாய் நன்மை காட்டிவிட்டுக்கொண்டே வருவர். இந்நிலையே முத்திநிலை. இதுவே பேரின்ப நுகர்ச்சி. இவ்விதப் பேரின்ப நுகர்ச்சியுடன் மக்களுயிர் தன்னுடைய நற்குணங்களில் அபிவிருத்தியடைந்துகொண்டே வரும். அவ்விதம் கடவுளோடு யாதொரு மாறுதலுமின்றி அபிவிருத்தியடைந்து கொண்டிருப்பதே பேரின்ப நுகர்ச்சியாய் முடியும். ஆகலின் மக்களுயிர் மேன்மேலும் அபிவிருத்தியடைந்துகொண்டே செல்லவல்லது. இவ்விதம் மக்களுயிர்க்குக் கடவுள் அறிவையருளி நெறியெலாம் புலமாக்கி உயிர்க்குயிராய்க் கலந்து நின்று மேல்நோக்கிச் செலுத்தும்படி ஆண்டுகொண்டு செய்துகொண்டு வருகிறபடியாலும், ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் அதற்குத் தக்க பக்குவம் வந்தாலொழிய முத்திநிலைபெற்றுப் பேரின்ப நுகர்ச்சிக்குத் தகுதியுள்ளதாக இருக்க மாட்டாதாகையால், ஒவ்வொரு

மக்களுயிரையும் கடவுள் அதனதன் பக்குவத்திற்குத் தக்கபடி உணர்த்தவேண்டியதை உணர்த்தி அப்படி நடக்கும்படி ஆண்டு கொண்டிருக்கையாலும், மக்களுயிர் தன்செய்கைகளெல்லாம் தானே கடவுட்கு உத்திரவாதியாயிருக்குந் தன்மையுடையது. தன்தன் குற்றத்தைத் தானேயுணர்ந்து அக்குற்றத்தை அறவே கைவிடக் கடமைப்பட்டுள்ளது. தன் குற்றத்திற்காகப் பிறரை வருத்துதலின்றாவது, பிறர் வருந்தாதவிருந்தாவது, கடவுள் உணர்த்தியபடி நடத்தலின்மையில் குற்றத்திற்கு வேறு பரிகாரமும், முக்திநிலையடைய தன் பக்குவம் அன்றியில் வேறுபாயமும் தேடுதலின்றாவது, யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை. தன் செய்கைகளெல்லாம் தானே கடவுட்கு உத்திரவாதியாயிருந்து கடவுள் உணர்த்தியவாறு நடந்து நம்முடைய ஆன்ம குணங்களை வளர்த்து முக்திநெறிக்குத்தக்க பக்குவம் அடைய முயலவேண்டும். இவ்விதமன்றியில் வேறுவிதவுபாயந் தேடுதல் பயனில்லை. மேற்கூறியவற்றால் "மக்களுயிர் என்றுமே அழிவில்லாதது. மேன்மேலும் அபிவிருத்தியடைந்துகொண்டே செல்லவல்லது. தன்செய்கைகளெல்லாம் தானே கடவுட்கு உத்திரவாதியாயிருப்பது" என்று தெளிவாய்ப் புலப்படுகிறது.

அதிகாரம் 6.

கடவுள் வழிபாடு.

பாகம் I.

"கடவுளை மெய்யுணர்வாலும் உள்அன்பாலும் வழிபடல் வேண்டும். கடவுள் வழிபாடு உண்மையான மன அமைதிக்கும் பேரின்பத்திற்கும் இன்றியமையாதது."

"கடவுளிடத்தே நாம் செய்யத்தகும் உண்மை வழிபாடாவது நாம் அவருக்கு அன்பு செய்தலும் அவர் நமக்கு உணர்த்தியவாறு ஒழுகி வாழ்தலுமேயாம்."

"கடவுளைக் குறையிரத்தலும், அவரையே பற்றிக்கிடத்தலும், நம்முயிர்க்குயிராய் நம்மோடு அவர் உடனுறைதலை நமக்கு நாமே உணர்ந்து அநுபவித்தலுமே ஆன்ம வளர்ச்சிக்குரிய சாதனங்களாம்." (பிரம சமயக் கொள்கைகள்.)

இவ்வுலகில் அநேக சமயங்கள் உள. அவைகளுள் இந்து சமயம், கிறிஸ்துமதம், மகமதிய மார்க்கம், புத்த சமயம், இவை நான்கும் முக்கியமானவை.

இவை நான்கும் ஆசியாக்கண்டத்திலேயே பிறந்தன. இவை நான்குள் கிறிஸ்துமதம் சின்ன ஆசியா என்னும் தேசத்திலும், மகமதிய மார்க்கம் அரேபியா தேசத்திலும், இந்து சமயமும் புத்த சமயமும் நம்முடைய தேசமாகிய இந்தியா தேசத்திலும் பிறந்தன.

இந்நான்கு சமயங்களின் கொள்கைகளில் ஒன்றுக்கொன்று ஒற்றுமையில்லை. புத்த சமயத்தை ஆஸ்திகமதமென்று தானும் சொல்வதற்கு இடமில்லை. ஆயினும் இந்நான்கு சமயங்களுள் இந்து சமயந்தவிர மற்ற மூன்று சமயங்களிலும் ஒவ்வொரு

சமயத்திலும் பல பிரிவுகள் இருப்பினும் முக்கியமான விஷயங்களில் அந்தந்தச் சமயத்தைக் கைக்கொள்வோர் எல்லோரும் அநுசரிக்கும் பொதுக்கொள்கைகள் உண்டு. கிறிஸ்து சமயத்தில் அதைச் சேர்ந்த பல பிரிவினர்களும் கடவுள் ஆதியில் ஆதாமை ஏவாளை சிருஷ்டித்ததாகவும் அவர்கள் கடவுள் கட்டளைக்கு இணங்கி நடக்காமல் பாவிகளாய்ப் போனதாகவும் அந்தப்பாவம் அவர்களோடு நில்லாமல் அவர்கள் சந்ததிகளாகிய மானிடர் யாவரையும் ஜன்மபாவிகளாக்கிவிட்டதென்றும், ஆகவே மானிடர் யாவரும் பாவிகளென்றும், அந்தப்பாவத்திலிருந்தும் நிவர்த்தி செய்துகொள்ள மனிதர்களுக்குச் சக்தி இல்லையென்றும், ஆகவே கடவுளாகிய கிறிஸ்துநாதர் பூமியில் மனிதனாய்ப் பிறந்து மனிதருடைய பாவத்தைத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டு அதற்காகச் சிலுவையில் அறையப்பட்டு மரணமாகிய கஷ்டத்தை அடைந்தாரென்றும், அந்தப் பாவ விமோசனராகிய கிறிஸ்துவை நம்பி பாவமன்னிப்புக் கேட்கிறவர்களெல்லாம் மோக்ஷத்தை அடைவார்களென்றும், நம்புகிறார்கள். மேற்கண்டவை அவர்களுடைய பொதுக்கொள்கைகள்.

மகமதியர்களில் அவர்களைச் சேர்ந்த பல பிரிவினர்களும் கடவுள் ஒருவரே என்றும் அவர் ஆன்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டு அருளியதுள்ள சமயநூலாகிய "கொரான்" என்னும் வேதபுஸ்தகத்தில் அடங்கியுள்ளதை மகம்மதுநபிமூலமாய் வெளிப்படுத்தினாரென்றும், மகம்மது நபி உலகத்தில் ஜனித்த நபிகளிலெல்லாம் சிறந்த நபியென்றும் அவர்களுடைய கொரானென்னும் வேதபுஸ்தகத்திற் சொல்லியபடி நடந்து மகம்மதுவை முதன்மையான நபியாகக் கைக்கொண்டு கடவுளை வழிபடுகிறவர்கள் பரலோக இன்பத்தைப் பெற்றுச் சுகிப்பார்களென்றும் நம்புகிறார்கள்.

புத்த சமயத்தைச் சேர்ந்த பல பிரிவினர்களும் கௌதம ரிஷியாகிய ஞானி உலகத்திற் பிறந்த ஞானிகளுள் உயர்ந்த ஞானியென்றும், அவர் வெளியிட்ட உண்மைகளைக் கைக்கொண்டு நடக்கவேண்டுமென்றும், கடவுள் ஒருவர் உண்டோ இல்லையோ என்கிற விஷயத்தைப்பற்றி பௌத்தமதஸ்தர் ஒன்றும் சொல்ல

களில்லையென்றும் ஆத்மாவின் அமைப்பற்றி நாம் ஒன்றும் கவலைப்படாமல் ஜீவகாருண்யம் முதலிய நல்லொழுக்கங்களைக் கைக்கொண்டு ஒழுகவேண்டுமென்றும் அவ்விதம் நடந்தால் "நிர்வாணம்" என்னும் பந்தவிடுதலையாகிய இன்பநிலை கிட்டுமென்றும் நம்புகிறார்கள்.

இந்து சமயத்திலோவென்றால் அதைச்சேர்ந்த பல பிரிவினர்களும் முக்கியமான விஷயங்களில் அனுசரிக்கிற பொதுக் கொள்கைகள் இருக்கிறதாகத் தெரியவில்லை. அவர்களில் ஒரு சாராராகிய "கேவலாத்வைதிகள்" பரமாத்மாவாகிய ஒரே உண்மைப் பொருள்தான் உண்டென்றும், அதைத்தவிர வேறு பொருள் இல்லையென்றும், ஜீவாத்மாக்களென்று சொல்லப்படுகிற பொருள்கள் பொருள்களேயல்லவென்றும் சொல்லுகிறார்கள். சுத்தாத்வைதிகளாகிய சைவசித்தாந்திகள் பதி, பசு, பாசம், என்னும் முப்பொருள்கள் இருப்பதாகவும், இம்முப்பொருள்களும் அநாதிப் பொருள்களென்றும், இப்பொருள்கள் வெவ்வேறு பொருள்களாயினும் ஜீவாத்மா தனித்து நின்று தொழிற்செய்யும் தன்மையுடையதாய் இல்லாமல் முதலில் பாசத்தோடும், பின்பு பதியோடும், சார்ந்து நிற்குந்தன்மையுடையதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதம் இவைகளுக்கு வேறுபாடான கொள்கைகளை அனுசரிக்கும் அநேக பிரிவினர்களும் இருக்கிறார்கள்.

ஆகவே இந்து சமயத்தைச்சேர்ந்த பல பிரிவினர்களுக்குள் உட்பொருள்கள் எவை என்னும் விஷயத்திலும், பதி இலக்ஷணம், ஆன்ம இலக்ஷணம், முதலிய விஷயங்களிலும் பொதுக் கொள்கைகள் இல்லாதிருப்பினும் கடவுள் வழிபாடு வேண்டியது அவசியமென்று யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுவர். கடவுளை எவ்வாறு வழிபடல் வேண்டுமென்பதைப்பற்றிச் சிந்திக்குமுன் கடவுள் வழிபாடு எதற்கென்பதைச் சற்று ஆராய்வோம்.

கடவுள் வழிபாடு நம் பொருட்டா? அல்லது கடவுள் பொருட்டா?—நம் பிரயோஜனத்தைக் கருதியா! அல்லது கடவுள் பிரயோஜனத்தைக் கருதியா? கடவுள் பேராற்றல், முற்றறிவு, சர்வ காருண்யம் உடையவர். பேரின்பம் நிறைந்தவர். நாம் வழிபடாவிட்டால் அவருக்குக் குறைவேற்படுமோ? நாம் வழிபடாவிட்டால் அவருடைய பேரின்பத்திற்குக் குறைவுண்டாகுமோ? அற்ப அறிவுடையவர்களாகிய நாம் சர்வ காருண்யராகிய பேரின்பம் நிறைந்த முற்றறிவுப்பொருளாகிய பரமாத்மாவை வழிபடாவிட்டால் அவர் ஒரு சிறிதேனும் சலனப்படுவாரோ? கடவுளுக்குக் கோபந்தானுண்டோ? பேரின்பம் நிறைந்த முற்றறிவுப்பொருளாகிய பரமாத்மாவுக்கு எவ்வகையாலும் சலனமாவது, இன்பக் குறைவாவது, கோபமாவது, உண்டாகாதென்பது திண்ணம். ஆகவே கடவுள் வழிபாடு அவர் பொருட்டன்று. நம்பொருட்டேயாம். கடவுள் வழிபாடு நம்முடைய ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு முக்கிய சாதனமாம்.

ஜீவாத்மாக்களாகிய நமக்கு அறிவு, அன்பு, மனச்சாட்சி, தொழிற் படுத்தும் சக்தி (will power) ஞானக்கண் (Religious sense) ஆகிய இவ்வைந்தும் முக்கிய குணங்களாக இருக்கின்றன. இவ்வைந்து குணங்களும் வளர வளருதலே ஜீவான்ம வளர்ச்சியாகும். இவ்வான்ம வளர்ச்சி எவ்விதம் உண்டாகின்றது? எவ்விதம் உண்டாகுமென்பதை இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் கடவுள் நம்மை எவ்விதம் நடத்திவருகிறார், எவ்விதம் வளர்த்து வருகிறார் என்று ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்ளல்வேண்டும்.

கடவுள் இருக்கின்றார், கடவுளுக்கும் நமக்கும் உண்டாகிய சம்பந்தம் இன்னது, என்கிற விஷயங்களைப்பற்றி ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குத்தானே அறியும்படியான விதமாக அவனுடைய குணங்கள் அமையப் பெற்றிருக்காவிடில் இவ்விஷயங்களைப் பற்றி அவனுக்கு ஏதாவது அறிவுண்டாகுமா? மிருகங்களிடத்தில் போய் கடவுள் இருக்கிறார், கடவுளை வழிபடல் வேண்டும் என்று சொன்னால் அவைகளுக்கு ஏதாவது தெரியுமா? இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் நடைபெறுஞ் செயல்களெல்லாம் ஒரு அறிவுப் பொருளாற்றான் காரியப்படுத்தப்பட்டு நடைபெறுகிறதென்றும் நன்மைதீமை இன்னதென்று நமக்கு அறிவித்து நன்மையைச் செய்யத் தூண்டுகிற ஒரு பரம்பொருள் இருக்கிறதென்றும் அறியும்படியான அறிவு, மனச்சாட்சி, ஞானக்கண் முதலிய கருவிகள்,

சமைந்து இருக்கின்றான். இவ்வாறு பிரபஞ்சத்துக்கு ஆதாரமாயமைந்த பொருள் முற்றறிவு பேராற்றல் முதலிய குணங்கள் நிறைந்த கடவுளென்றும் கடவுளுக்கும் நமக்கும் உள்ள சம்பந்தம் இன்னதென்றும் அறிந்து கடவுளை வழிபடுவதற்கான பாக்கியம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

நம்முடைய பார்வைக்கு எட்டாமலிருக்கும் பரம காரியத்துக்கும் இன்றியமையாத காற்று, ஒளி, நீர், முதலியவற்றை நமக்குக் கொடுப்பதிலே நம்முடைய பெற்றோர்களைப் போலவே இன்றியமையாத கடவுள் உபகாரமாய் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் அமைந்து இருக்கிறார்.

இந்தப் பாரிடத்தைக் காக்கச் சொற்பமாய் வேண்டிய உணவுக்கும் உடைக்கும் நாம் முயற்சி செய்வதற்கும் இந்த உலகத்தில் பலரிடங்கள் ஒருவரோடொருவர் அன்பாகப் பழகி ஒருவருக்கொருவர் உதவிபுரிந்து வாழும் படிக்கும் கடவுள் ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றார்.

இவ்விதம் ஏற்பாடு ஏன் செய்திருக்கின்றாரென்று ஆராய்ந்தால் அவ்விதம் ஏற்பாடு செய்தது அறிவு விருத்திக்கும், அன்பின் பெருக்கத்திற்கும், நல்லொழுக்கத்தின் பெருக்கத்துக்கும் அதிகரித்தற்கும் தொழிற்படுத்தும் சக்தி பலப்படுவதற்கும் இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றதென்பது தெளிவாய் விளங்குகிறது. ஆகவே இந்த உலகத்தில் நாம் முயற்சி செய்து ஒருவரோடொருவர் சம்பந்தப்பட்டு உதவிபுரிந்து இவ்விதம் பட்டு நம்முடைய ஆன்ம குணங்களாகிய அறிவு, அன்பு, நல்லொழுக்கம் முதலிய குணங்களை விருத்தி செய்து பேரின்பத்திற்கு நாம் தகுதியுடையவர்களாக வேண்டுமென்பதே கடவுள் இந்த உலகத்தில் நம்மை வளர்த்து வரும் கருத்தென்பது பிரத்தியக்ஷமாய் வெளியாகிறது.

இப்படி நாம் விருத்தியடைந்து வருவதற்கு நம்மிலும் மேலான அறிவுடையவர்களிடத்தில் பழகி அவர்கள் சொல்லுகிறபடி பயின்றால் அறிவு விருத்திக்கு இடமாகும். நம்மிலும் மேலான அன்பும் நல்லொழுக்கமும் உடையவர்களுடன் பழகினால் அவர்

கள் நடக்கிறபடி நாம் நடக்க முயன்றால் நம்முடைய அன்பும் நல்லொழுக்கமும் விருத்தியடையும்.

சித்திர வேலை தெரிந்துகொள்ள முயலுகிறவன் சித்திர வேலையில் தேர்ந்த பெரியவர்களுடைய சித்திர வேலையைக் கவனித்துப் பார்த்தும், அவர்களுடன் பழகியும் அவர்களுடைய போதனைப்படியும், சித்திர வேலையிற் பழகி அபிவிருத்தியடைய வேண்டுமேயல்லாமல் மற்றப்படி அபிவிருத்தியடைதல் சாத்தியமன்று.

இதுபோலவே நம்மிடத்திலுள்ள எக்குணத்தையாவது, எவ்வித அறிவையாவது, நடையையாவது, விருத்தி செய்ய வேண்டினால், நமக்கு மேலானவர்களுடன் பழகி, அவர்களுடைய குணங்களின் தன்மையை நன்றாய் அறிந்து அவர்கள் போதனைப்படி நடக்க முயலவேண்டியது அத்தியாவசியம்.

ஆகவே நம்முடைய ஆன்ம குணங்களாகிய அறிவு, அன்பு, நல்லொழுக்கம் முதலிய குணங்கள் விருத்தியடைவதற்கு இக்குணங்களில் நம்மிலும் மேம்பாடுடைய நம்முடைய சகோதரர்களுடன் நாம் பழகி நம்முடைய ஆன்ம குணங்களை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும். அப்படி அபிவிருத்தி செய்வதில் நம்மிலும் மேம்பாடுடைய சகோதரர்கள் அநேகர் இருப்பினும் கடவுளை நோக்க அவர்களுடைய அறிவெல்லாம் சிற்றறிவாகவும், அவர்களுடைய மற்றக்குணங்களெல்லாம் குறைவுபாடுடையனவாகவும் இருக்கிறபடியால் நம்முடைய ஆன்ம குணங்கள் எல்லாவற்றிலும் எவ்வித குறைவும் குற்றமுமின்றி பரிபூரணமாய் நிறைந்துள்ள முற்றறிவும் சர்வ காருண்யமும், பேராற்றலும், பூரண பரிசுத்தமுமுள்ள நமது பரமபிதாவாகிய பகவானுடைய திவ்விய கலியாண குணங்களைப் பற்றி சிந்திக்கச் சிந்திக்க, அறிவு, அன்பு முதலிய குணங்கள் குறைவும் குற்றமுமற்ற நிலையில் இருக்கவேண்டுமென நமக்கு நன்றாய் விளங்கும்.

ஆகவே கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்களைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டியது நம்முடைய ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு அத்தியாவசியமாய் இருக்கிறது. அப்படி சிந்திப்பதில் நம்முடைய மனத்தில் [illegible]

கடவுளிடத்தில் பூரண அன்புவைத்துப் பூரணத்தோடும் விசுவாசத்தோடும் சிந்தித்தல் வேண்டும். அப்படியின்றிச் சிந்தனைசெய்தால் கடவுளுடைய குணங்கள் நமக்கு விபரீதமாகவே படும். நம்முடைய நன்மையின் பொருட்டு நமக்கு நேரிடும் துன்பங்களை வைத்து கடவுள் நம்மை அநுவசியமாகக் கஷ்டப்படுத்துகிறாரென்று நினைக்கும்படி நேரிடும். இவ்விதமாகவே பலபல விபரீதக் கொள்கைகள் உண்டாகவும் ஏதுவாகும்.

கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்களைப்பற்றிச் சிந்தித்தால்மட்டும் போதாது. ஒரு குணத்தின் தன்மை இன்னதென்று தெரிவது அந்தக்குணத்தை நம்முடைய குணமாக்குவதற்கு முதற்படியே தவிர தெரிந்துகொண்டதினால் மட்டும் அந்தக் குணம் நம்முடைய குணமாகமாட்டாது. அந்தக்குணம் நம்மிடத்தில் விருத்தியடைவதற்கு அந்தக்குணத்தில் நாம் பயிலவேண்டும். ஆகலின் கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்களைப்பற்றி மெய்யுணர்வோடும், உள்ளன்போடும் சிந்தித்து அவருடைய குணத்தின் தன்மை இன்னதென்று தெரிந்து அவ்விதம் நடக்கவேண்டும். கடவுள் இந்த உலகத்தில் நம்மை முயற்சி செய்யும்படி செய்து நன்மை இன்னது தீமை இன்னது என்பதைத் தெரிவித்து மனிதர்கள் ஒருவரோடொருவர் இவ்விதமாய் நடக்கவேண்டுமென்று இடைவிடாது தூண்டிக்கொண்டே வருகிறாராகையால் அவருக்கு நாம் அன்புசெய்து அவர் நமக்கு உணர்த்தியவாறு ஒழுகி ஆன்ம குணங்களின் அபிவிருத்திக்கேற்ற சாதனைகளில் நாம் பழகவேண்டும்.

இவ்விதம் பழகுவதில் நமக்கு இடையிடையே கஷ்டம் சம்பவிக்கக்கூடியதாயும் நமக்கு வேண்டியவற்றில் குறைவுகள் நேரிடக்கூடியதாயும் இருக்கலாம். கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்களை நாம் திட்டமாய் அறிந்து கடவுள் நமக்குப் பிதாவென்பதையும் அவருக்கு நாம் பிள்ளைகளென்பதையும் உணர்ந்து நம்முடைய ஆன்மவளர்ச்சிக்கேற்ற சௌகரியங்கள் ஏதாவது குறைவுபடின் அக்குறைதீர்க்கக் கடவுளை நாம் பிரார்த்தித்தல் வேண்டும்.

பிரார்த்தித்தல் என்றால் வாயினால் கடவுளிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பது கருத்தல்ல. நமது குறைவுகள் நாம் சொல்லாமலே கடவுளுக்குத் தெரியும். நமக்கு இவ்வித குறைவு உள்ளதென்பதையும் அக்குறைவை கடவுள்தான் நிவர்த்திக்கக்கூடுமென்பதையும் நாம் உணர்ந்து அக்குறைவு நீங்க வேண்டுமென்று கடவுளை நாடி நிற்றலே பிரார்த்தனையாம்.

இவ்விதம் நாடி நில்லாமலே நம்முடைய குறைவுகளில் எத்தனையோ குறைவுகளை கடவுள் நிவர்த்திக்கிறார். ஆயினும் கடவுளை நாம் வேண்டாது கிடைக்கிற நன்மைகளை உணராமல் அதினால் உண்டாகிய பிரயோஜனத்தை நாம் நழுவவிடுதல்கூடும்.

ஒரு மனிதன் தனக்கு வியாதி இருக்கிறதென்றும் அவ்வியாதியை ஒரு குறிப்பிட்ட வைத்தியன் நீக்கக்கூடுமென்றும் நம்பி அவ்வைத்தியனிடத்திற்சென்று வைத்தியம் செய்துகொண்டால் அவன் சொற்படி நடந்து பூரண பயன் அடைவான். அல்லாது, தன்னில் வியாதி இல்லையென்று நினைத்தாலாவது அப்படி நினைத்தவிடத்து அந்த வைத்தியனிடத்தில் நம்பிக்கை இல்லாவிட்டாலாவது அந்த வைத்தியன் வலியச்செய்யும் வைத்தியத்தினால் யாதொரு விதமான பிரயோஜனமும் உண்டாகமாட்டாது. மருந்துகொடுத்தால் கொட்டிவிடுவான். வைத்தியன் சொல்லும் பத்தியபாகங்களை அநுசரிக்கமாட்டான்.

இதுபோல நம்முடைய ஆன்ம வளர்ச்சிக்கேற்ற சாதனங்களில் குறைவுபட்டவிடத்தில் அக்குறைவை உணர்ந்து கடவுளை குறையிரந்து அந்தக்குறைபாடு அவன் அருளால் நீங்கி அப்படி நீங்கியதென்று நாம் உணர்ந்தால் நமக்கு மிகுந்த பலனுண்டாகும். இவ்விதம் குறையிரக்கையில் நம்முடைய குறைவு நீங்காமற் போனாலும் போகும். அவ்விதம் நீங்காமற்போனாலும் மனம்வருந்துதல் கூடாது. நம்முடைய குறைவு இன்னதென்பது கடவுள் ஒருவருக்கே நன்றாய்த் தெரியும். நமக்குக் குறைபாடென்று நாம் நினைப்பது நமக்குக் குறைபாடாக இல்லாமலிருக்கலாம். அல்லது அந்தச் சமயத்தில் தீர்வதில் நமக்குப் பிரயோஜனம் இல்லாமலிருக்கலாம்.

ஆகலின் நமக்கு எவ்வித குறைபாடு நேரிடினும் கடவுள் நம் முயிர்க்குயிராய் நம்மோடு உடன் உறைதலை உணர்ந்து அவரை யே பற்றிக்கிடத்தல் வேண்டும்.

ஆகவே கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்களை உண்மையான முழு மனதோடு சிந்தித்து கடவுளிடத்தில் பூரண அன்பு செலுத்தி அவர் உணர்த்தியவாறு ஒழுகி அவரைக்குறை யிரந்து அவரையே பற்றிக்கிடந்து அவர் நம்முயிர்க்குயிராய் உட னுறைதலை உணர்தலே நம்முடைய ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற சாதனங்கள். அவ்விதம் செய்தலே உண்மையான கடவுள் வழி பாடு. இது பற்றியே ஆன்றோர்கள் "கடவுளை மெய்யுணர்வாலும் உள்ளன்பாலும் வழிபடல் வேண்டும். கடவுள் வழிபாடு உண்மை யின்பமென அறைகின்றார். மேலீட்டிற்றாம் இன்றியமையாதது. கடவுளிடத்தே நாம் செய்யத்தகும் உண்மை வழிபாடாவது யாது? அவர்க்கு அன்பு செய்தலும் அவர் நமக்கு உணர்த்தியவாறு ஒழுகி வாழ்தலுமேயாம். கடவுளைக் குறையிரத்தலும் அவரை யே பற்றிக்கிடத்தலும் நம்முயிர்க்குயிராய் நம்மோடு அவர் உடனு றைதலை நமக்கு நாமே உணர்ந்து அனுபவித்தலுமே ஆன்ம வளர்ச்சிக்குரிய சாதனங்கள்" என்று சொல்லியிருக்கின்றனர்.

அதிகாரம் 7.

கடவுள் வழிபாடு.

பாகம் II.

விக்கிரக ஆராதனை.

"படைப்புப்பொருள் எதுவுமே கடவுளாகக்கண்டு வழிபடு தற்கு உரியதன்று" (பிரம சமயக் கொள்கை).

இந்து சமயத்தில் அதைச்சேர்ந்த பல பிரிவினர்களும் கட வுளை வழிபடுதற்கு உருவத்திருமேனி அவசியம் வேண்டற்பா லது என்று சொல்லுகிறபடியால் அதைப்பற்றிச் சற்று ஆராய் வாம். கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்களைச் சிந்திப்ப தற்கு எவ்வித உருவத்திருமேனியாவது அவசியமா? அவசிய மில்லையா? என்னும்விவகாரத்தை யோசியாமலே விவகாரித்தியாய் எவ்வித உருவத்திருமேனியாவது வேண்டுமென்றே வைத்துக் கொள்வோம். அப்படி வைத்துக்கொண்டாலும் கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்கள் விளங்கக்கூடிய ஏதாவது ஒரு உருவக்குறியை முன்னிலையாக வைத்துக்கொண்டு சிந்தித்தால் மட்டும் பயன்படுமே தவிர கடவுளுடைய குணங்கள் விளங்கப் பெறாததும் விளங்கப்பெற்றாலும் மனதுக்குப்படாத விதமாக வெகு சிறிதாய் விளங்கப்பெறும் உருவக்குறியை முன்னிலையாக வைத்துத்தியானிப்பதால் யாதுபயன்?

இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் கடவுளுடைய திருமேனியாக வே இருக்கின்றது. ஜீவான்மாக்களெல்லாம் கடவுளுடைய திரு மேனிகளாயிருக்கின்றார்கள். கடவுள் பேராற்றலுடையவரென் றும் சர்வ காருண்யரென்றும், பூரணபரிசுத்தரென்றும், நாம் அறிந்தது எப்படி? இந்த ஜடப்பிரபஞ்சத்திலும் ஜீவான்மாக்க ளிடத்திலும் அவர் நடத்துகிற செயல்களாலன்றோ? அவ்வித செயல்கள் ஒருகாலத்தில் நடந்து இன்னொருகாலத்தில் நின்று போய் விட்டதென சொல்லுகிறதற்கிடமில்லையே! எப்பொழுதும் நடந்து கொண்டேயிருக்கின்றனவல்லவோ! நமக்கு எட்டியமட்

டில் கடவுளுடைய திருவருட் செயல்கள் எங்கும் ஒரேவிதமாய் விளங்குகின்றதோ? கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாணகுணங்களை எங்கும் ஒரேவிதமாய் கிரகிக்கும்படி இருக்கின்றதோ?

மணிவாசகப்பெருமான், திருநாவுக்கரசு ஸ்வாமிகள், திருஞானசம்பந்தர் முதலிய மகான்களிடத்தில் கடவுள் எவ்விதமாய் விளங்குகின்றாரோ அதுபோல குடிகாரர்களிடத்திலும் சூது இன்பமே பெரிதென மூழ்கிக்கிடக்கும் சிறியர்களிடத்திலும் விளங்குகின்றாரா? பிரமாண்டமான அண்டங்களை முன்னிலையாக வைத்து கடவுளுடைய கல்யாண குணங்களை அறியக்கூடியதுபோல் களிமண்ணின் சிலபாகத்தை முன்னிலையாகவைத்து அறியக்கூடுமோ?

திருநாவுக்கரசு ஸ்வாமிகள்

“விறகிற் றீயினன் பாலிற்படு நெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோனட்டு உணர்வு கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே.”

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறபடி கடவுள் சர்வ வியாபியாயிருப்பினும் மறைந்து நின்று தன்னுடைய திருவருட் செயல்களை நடத்துகின்றவராயிருக்கிறபடியால் இந்தப் பிரபஞ்ச ஜடப்பொருளிலும் ஜீவான்மாக்களிடத்திலும் எந்தெந்தப்பொருள்களில், எந்தெந்த ஜீவான்மாக்களிடத்தில் நம்முடைய சிற்றறிவுக்குப் புலப்படும்படி கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்கள் விளங்குகின்றனவோ அந்தந்தப் பொருள்களை அந்தந்த ஜீவான்மாக்களை முன்னிலையாக வைத்து அன்பென்னும் கோலைநாட்டி அறிவென்னும் கயிற்றால் முறுகவாங்கிக் கடைந்தாலொழிய கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்கள் நமக்கு வெளிப்படுமோ?

காலையில் தங்கமயமாய் ஒளிவீசி பிரகாசித்து எழுகின்ற சூரியனைப்பார்த்தவுடன் அந்தச்சூரியனை உருவக்குறியாக வைத்துக்கொண்டு கடவுளைத்தியானஞ் செய்யலாகாதா? இந்தப்பூமியினின்றும் சுமார் 10 கோடி மைல்களுக்கப்பாலுள்ள சூரிய அண்டத்

தைச் சிருஷ்டித்ததும் கடவுளே! இந்தச் சூரிய அண்டத்தை நமது பூமி முதலிய அநேக கிரகங்கள் சுற்றிவரும்படி செய்ததும் கடவுளே! அப்படிச்சுற்றி வருவதில் கடவுளுடைய ஆக்ஞைக்குக் கொஞ்சமும் தவறாது அந்தந்த கிரகங்கள் அததற்குக் குறிப்பிட்ட வழியாக அததற்குக் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் சுற்றி வரும்படி செய்ததும் கடவுளே! ஒவ்வொரு கிரகத்தினின்றும் சூரியனானது எத்தனையோ கோடி மைல்களுக்கப்பாலிருந்தும் அதைச்சுற்றிவரும் கிரகங்களுக்கெல்லாம் உஷ்ணத்தையும் ஒளியையும் கொடுக்கும்படியான விதமாகச் சூரியனை சிருஷ்டித்ததும் கடவுளே! சூரிய வெப்பமாவது ஒளியாவது இல்லாவிட்டால் புல் பூண்டுகளாவது ஜீவப்பிராணிகளாவது உண்டாகவும் மாட்டா! வளரவும் மாட்டா.

“விசும்பிற் றுளிவீழினல்லால் மற்றாங்கே பசும்புற்றலை காண்பரிது” என நாயனார் அருளியிருக்கின்றனர். மழை இல்லாவிட்டால் நாம் ஜீவிக்கவே முடியாது. அப்படி மழை பெய்வதும் சூரிய வெப்பத்தாலேயே. சமுத்திரத்தில் ஏராளமான ஜலத்தை அமைத்து அந்த ஜலமானது சூரிய வெப்பத்தால் ஆவியாகமாறி மேகமாகத்திரண்டு பலவிடங்களுக்குச்சென்று மழையாய்ப் பெய் அப்படி மழைக்குச் சூரியனைக் காரணமாகச்செய்ததும் கடவுளே!

இவ்விதமாக சூரியனை அறிகுறியாக வைத்துக்கொண்டு கடவுளுடைய கல்யாண குணங்களைச் சிந்திக்குங்கால் கடவுளுடைய பேராற்றலும், சர்வ காருண்யமும், முற்றறிவும் விளங்குவதற்கு ஏதுவாய் இருக்கிறதல்லவா? இதுபற்றியே இந்தச்சூரியனையும் இந்தச் சூரியனைப்போலொத்த மற்ற அண்டங்களையும் சிருஷ்டித்து அந்தந்த அண்டங்கள் அதற்கு இட்ட ஆக்ஞைப்படி நடைபெறும்படி செய்தது கடவுளேயென்று பொருள்படும்படி அண்டகோடிகள் அந்தரத்தில் தாழாமல் நிலைநிற்க விலையோ? என்று தாயுமான ஸ்வாமிகள் அண்டங்களைக்குறிகளாக வைத்து கடவுளுடைய குணங்களைப்பற்றி தியானஞ்செய்திருக்கிறார்கள் அல்லவோ! ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுடைய ஜீவிய சரித்திரத்தில்

கடவுள் தன்னை எவ்விதமாக நடத்துகிறாரென்றும் பிற ஆன்மாக்களை என்ன விதமாய் நடத்திவருகிறாரென்றும் யோசித்துப்பார்த்தால் ஜீவான்மாக்களை கடவுள் தனக்குத் திருமேனிகளாகக் கொண்டு அவர் செய்துவரும் திருவருட்செயல்கள் நிமிஷந்தோறும் விளங்கும்.

சின்ன ஆசியாவில் பெத்லேம் என்னும் ஊரில் ஒருமாட்டுத் தொழுவில் பிறந்த ஒரு சிறு குழந்தையை 33 வயதுக்குள் தெய்வ பக்தியிலும் பரோபகாரத்திலும் முதிர்ச்சியடையும்படி வளர்த்து அக்குழந்தைக்கு பருவம் வந்தபின் கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்களைப்பற்றியும் சா[illegible]க்கவேண்டிய விதத்தைப்பற்றியும் பிரசங்கஞ்செய்து வருங்காலத்தில் சிலர் அவர் பேரில் பகைகொண்டு அவரைச் சிலுவையில் அறைய அப்படிச் சிலுவையிற்கிடந்து கஷ்டப்படுங்காலத்தில் "பிதாவே என்னை இவ்விதம் துன்பப்படுத்துகிறவர்களை மன்னியும். அவர்[illegible]அறியாமையால் இவ்விதம் செய்கிறார்கள்", என [illegible] அப்படிச் செய்தவர்களை மன்னிக்கும்படி கடவுளைப்பிரா[illegible]திக்கும்படியான பக்குவத்தை அடையும்படி செய்ததும் கடவுளல்லவோ!

"முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனை
பத்திநெறி யறிவித்து பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமல மறுவித்து சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே"

என்று மனமுவந்து ஸ்தோத்திரம் செய்யும்படியானவிதமாக மணிவாசகப்பெருமானை பக்குவப்படுத்தியதும் திருவருளல்லவோ!

"பாராதி தனிலுள்ள செயலெல்லாம்
முடிவிலே; பார்க்கின் நின்செய லல்லவோ;
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற;
பரிபூரணானந்தமே."

என்று தாயுமான ஸ்வாமிகள் ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறபடி கடவுளுடைய திருவருட் செயல் இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கவில்லையோ!

75

இவ்விதமாக கடவுளுடைய திருவருட்செயலும் அவருடைய திவ்விய கல்யாண குணங்களும் இந்த ஜடப்பிரபஞ்சத்திலும் ஜீவான்மாக்களிடத்திலும் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதால் அவருடைய குணங்கள் எங்கெங்கே எந்தெந்தச் செயல்கள் மூலமாக வெளிப்படுகின்றனவோ அந்தந்தப்பொருளை அந்தந்தச்செயலை முன்னிலையாக வைத்துக்கொண்டு கடவுளைத் தியானஞ்செய்தால் மனது ஒர்மைப்படாதா? அந்தந்தச் செயலின் மூலமாய் வெளிப்படுகிற குணங்கள் நமக்குப்புலப்படாதா? இவ்விதமன்றி கடவுளுடைய குணங்கள் புலப்படுவதற்கு வேறுவழியுமுண்டோ!

சித்திரவேலையில் தேர்ந்த ஒருவனுடைய பெருமையை அறிய வேண்டுமானால் அவனுடைய உயர்ந்த சித்திரவேலைகளைப் பார்த்தும் அவனோடு சித்திரவேலையைப்பற்றிச் சம்பாஷித்தும் அவன் சித்திர வேலையைப்பற்றிச் சொல்லுகிற பிரசங்கங்களைக் கே[illegible] அவன் [illegible]த்திரவேலையைப்பற்றி எழுதியிருக்கிற புஸ்தகங்களை வா[illegible] அவனது பெருமையை அறியலாமே தவிர அவனுடைய [illegible]கத்தைப்பார்த்தால்மட்டும் அல்லது அவனுடைய தேகத்தின் ஒருபாகமாகிய விரல் அல்லது விரலின் நகத்தைப் பார்த்தால்மட்டும் அவனது பெருமை விளங்குமோ? அவனது செயலை ஒரு சி[illegible]ம் விளக்கக்கூடிய தன்மையில்லாத அவனது தேகத்தின் [illegible]கிய ஒரு சிறுவிரலை முன்னிலையாகவைத்து எவ்வளவுதரம் [illegible]னித்தாலும் அவனது பெருமை விளங்குமோ?

விக்கிர[illegible]ராதனம் செய்பவர்கள் விக்கிரகத்தைத் தாங்கள் வணங்கவில்லையென்றும் விக்கிரக வாயிலாக தாங்கள் வணங்குவதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். கல்லினாலோ செம்பினாலோ செய்யப்பட்ட விக்கிரகத்தில் கடவுளுடைய எந்தக் கல்யாணகுணம் பிரகாசிக்கின்றது. கடவுள் பேராற்றல், முற்றறிவு, சர்வகாருண்யம், முதலிய எண் குணங்களுடையவரென ஆன்றோர்கள் சொல்லுகின்றனர். விக்கிரகத்தில் கடவுளுடைய பேராற்றல் விளங்குகிறதா? முற்றறிவு விளங்குகிறதா? சர்வ காருண்யம் விளங்குகிறதா? மற்றெந்தக் குணம் விளங்குகின்றது?

இமய பர்வதத்துக்கு அருகில்போன ஒருவனுக்கு அந்த இமய பர்வதம் முழுவதும் காட்டமுடியாதாகையால் இமய பர்வதத்தின் ஒருபாகமாகிய சில இடத்தைக்காண்பித்து இதுதான் இமய பர்வதமென்று சொன்னால் அவன் திருப்தியடைவது போல் பிரபஞ்ச முழுவதும் கடவுளுடைய உருவத்திருமேனியானாலும் அதை முழுவதும் அறிய மனதாவது பொறிகளாவது எட்டாதாகையால் பிரபஞ்சத்தின் ஒருபகுதியாகிய விக்கிரகத்தை வைத்து கடவுளைத் தியானிப்பது சரியான வழிதானென்று சில ஆன்றோர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

இமய பர்வதத்துக்கு வெகுதூரத்திலிருக்கும்போது சில பாறைகள் தோன்றும். அந்தப்பாறையைமட்டும் பார்த்து இதுதான் இமய பர்வதமென்று திருப்தியடைவார் ஒருவருமிலர். அதற்கப்பால் சில சில குன்றுகள் தோன்றும் அந்தக்குன்றுகளைப்பார்த்து இது தான் இமய பர்வதமென்று திருப்தியடைவார் ஒருவருமிலர். இமய பர்வதத்தின் உண்மையான அடிவார[illegible]சென்று அந்த இமய பர்வதம் ஓங்கிவளர்ந்து நிற்பதையும் அந்த மலைச்சாரல்களிலெல்லாம் மரங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்து செழித்திருப்பதையும் கண்டு ஒருவன் ஒருவாறு திருப்தியடை[illegible]லாம். இதற்கு மேல் எவ்வளவு தூரம் எட்டிப்பார்க்க முடியு[illegible]க்க முடியாதவிடத்து எட்டிப்பார்த்து பார்க்கப்படும் பொருளின் [illegible]தன்மையை அறிய முயல்வதுதான் முறையே தவிர அந்தப்பொருளி[illegible] ஏதோ சிறு பாகத்தைப் பிரத்தியேகப்படுத்திவைத்து அந்தப்பொருளின் தன்மையை அறிய முயல்வது முறையன்று.

இமய பர்வதத்தின் பக்கத்திலுள்ள ஒருசிறுகல்லை திருநெல்வேலிக்குக்கொண்டுவந்து ஓர் இடத்தில்வைத்து இதுதான் இமய மலை, இமயமலையின் பாகமாகிய இந்தச் சிறுகல்லைவைத்து இமய மலையின் சொரூபத்தை இன்னதென்று அறிந்து கொள்ளென ஒருவன் சொல்வானானால் அப்படிச் சொல்பவனை அறிவுடையவனென ஒருவரும் ஒப்புக்கொள்ளார்.

இந்தப்பிரபஞ்சப் பொருள்களில் கடவுளுடைய இலட்சணங்களை ஒரு சிறிதும் காட்டாததும் அப்படிக்காட்டினாலும் மனதுக்குப் புலப்படாதவிதமாக வெகு சொற்பமாய்க்காட்டுகிறதுமான கல்லையோ செம்பையோ எடுத்து விக்கிரகமாக வார்த்து அதைப் பிரத்தியேகப்படுத்திவைத்து இந்த விக்கிரகவாயிலாகக் கடவுளை வழிபடு என்று சொன்னால் என்ன விதமாய் வழிபடுகிறது? கடவுளுடைய எந்த இலட்சணங்களை அந்த விக்கிரகமூலமாய் அறியக்கூடும்?

இப்படி வழிபடுதல் இமயமலைச்சாரலிலுள்ள ஒருகல்லைப் பிரத்தியேகப்படுத்தி இன்னோர் ஊருக்குக்கொண்டுபோய்வைத்து இதைவைத்து இமயமலையின் சொரூபம் இதுவென அறிந்து கொள்ளென்று சொல்வதுபோலொப்பாகும்.

விருதைசி[illegible]ஞான யோகிகள் அன்புடன் எழுதி அச்சிட்டிருக்கும் [illegible]சமரசதீபம் என்னும் புத்தகத்தில் பரமேசுரனுக்கு அங்க[illegible]ம்பித்து வணங்குவதையறிந்து கூறுமிடத்தில் "மனிதனு[illegible]ப்போல கைகால் முதலியவாக நினைத்துத் தியானிக்கக்கூடாது" என்றும், "ஞானமே சிகை, சர்வ வியாபகத்துவமே முகம், இச்சா ஞானக்கிரியா சக்திகளே புயங்கள், வேதாந்தப் பொருளாகிய நூல், நான்கு வேதங்களே காற்சலங்கை, முக்[illegible]யில் செய்பவர்க்கு மூலம் ஆகவே திரிசூலம், எல்லாம் அறியும் அறிவே நேத்திரம், தருமமே இடபம், ஆகத்தியானிக்குமபடி ஆகமங்கள் விதித்திருக்கின்றன" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

அந்தோ! இதுவென்ன விபரீதம்! மணிவாசகப்பெருமான் அறிவு, சிவபக்தி, ஜீவகாருண்யம் நிறைந்தவரென்பதை ஒருவன் அறியவேண்டுமானால், மணிவாசகப்பெருமான் அருளிய திருவாசகத்தைப்படித்தும் கேட்டும் சிந்தித்தும் தெளிந்தாலொழிய அறிதல் கூடுமோ? ஒரு ஓலை நறுக்கை எடுத்து அதில் மூன்றுகோடு போட்டு அவைகளில் முதல்கோடு மணிவாசகப்பெருமானுடைய அறிவு, இரண்டாவது கோடு அவருடைய சிவபக்தி, மூன்றாவதுகோடு அவருடைய ஜீவகாருண்யம், என்று

பாவித்துச் சிந்தித்தால் மணிவாசகப்பெருமானுடைய உயர்ந்த
குணங்கள் தெரிதற்பாலதோ? ஒரு விக்கிரகத்திலுள்ள சிகைக்
கும் கடவுளுடைய சர்வ ஞானத்துக்கும் பொருத்தமென்னை?
மூன்று அங்குலங்களும் இரண்டு அங்குல அகலமுமுள்ள கண்
டப்பொருளாகிய முகம் கடவுளுடைய சர்வ வியாபகத்துவத்தை
எப்படி விளக்குதல் கூடும்.

சுயம்பிரகாசமின்றி சூரியனொளிபெற்று பிரகாசிக்கிற அசே
தனப்பொருளாகிய சந்திரன் கடவுளுடைய முற்றறிவுக்கு எவ்
விதம் அறிகுறியாகும். இன்னும் மேற்குறிப்பிட்ட மற்ற அவய
வங்கள் அவைகளால் குறிப்பிடப்படுகின்றதாகச் சொல்லப்படுகிற
குணங்களை எவ்விதம் அறிவுறுத்தும்.

கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்களை அறியவேண்டு
மானால் கடவுளால் அருளிய சேதன அசேதனப்பொருளடங்கிய
பிரபஞ்சமாகிய புஸ்தகத்தை நன்றாய் வாச[illegible] கடவுளுடைய
இவ்வித கலியாண குணங்கள் எவ்வெவ்விடத்தில் வெளியாகுமோ
அவ்வவ்விடத்தில் மனதைச்செலுத்தி உயர்வு[illegible]ல்நாட்டு உணர்வு
கயிற்றினால் முறுகவாங்கிக் கடைந்தால்மட்டும் அக்குணங்கள்
வெளிப்படுமேயல்லது வேறு விதமாய் வெளிப்படுதல் கூடுமோ?

"ஒரு விருக்ஷத்தின் தன்மை அதன் பழத்தினால் தெரியும்"
என்று ஓர் பழமொழியுண்டு. விக்கிரகத்திலுள்ள அவயவங்கள்
மேற்கூறியவாறு கடவுளுடைய குணங்களைப்பற்றிச் சிந்திப்பதற்
குச் சாதனமாயிருக்கிறதா என்று விக்கிரகவாயிலாக வணக்கஞ்
செய்கிறவர்கள் அவ்வித பயன் அடைகிறார்களாவென்றும் தெரி
ய விரும்பி, "மேற்குறிப்பிட்ட அவயவங்களை வைத்து வழிபடும்
பயனென்ன? அவ்வவயவங்கள் கடவுளுடைய எந்தக்குணங்களை
யாவது குறிப்பிடுகிறதா? என்று இந்த பிரம சமாஜத்தைச்சேர்
ந்த ஒருவர் சிவாலயத்துக்குத் தினசரியாய் மூன்றுமணி நேரத்
துக்குக்குறையாமல் தெரிசனஞ் செய்துவருகிற இரண்டு பக்தர்
களிடத்திலும் சைவ சித்தாந்தத்தில் மிகப்பற்றுதலுள்ள இரண்டு
தமிழ்ப்பண்டிதர்களிடத்திலும், சைவசித்தாந்தத்தையும், சைவ

சமயத்தையும்பற்றி அடிக்கடி பிரசங்கஞ்செய்கிற ஒருபெரியவரி
டத்திலும், இன்னும் பல சைவர்களிடத்திலும் கேட்டதில் ஒரு
வரும் ஷை அவயவங்கள் இன்னவித பயனைக் கொடுக்கிறதென்
றாவது இன்ன இன்ன அவயவங்கள் இன்ன இன்ன குணங்களைக்
காட்டுகின்றனவென்றாவது சொல்லத்தெரியாதென்று விடைகூறி
னார்கள். மேற்குறிப்பிட்டவர்கள் அல்லாத வேறொருவர்மட்டும்
சிகை ஞானத்தைக் குறிப்பிடுகிறதென்று விடைபகர்ந்தனர். அவ
ருக்கு மற்ற அவயவங்களின் குறிப்புகளும் தெரியக்கூடுமென்று
மற்றவைகளைப்பற்றி அவரிடத்தில் கேட்கவில்லை. இவ்விதமாக
விக்கிரகத்தில் அமைக்கப்பட்ட அவயவங்களின் நோக்கம் இன்ன
தென்பது சிவஞான யோகிகளைப்போலொத்த சில யோகிகளுக்
கும் சில பண்டிதர்களுக்கும் மட்டும் தெரிந்திருக்கக்கூடுமேதவிர
விக்கிரகவாயிலாக வழிபடுகிறவர்களில் பதினாயிரத்தில் ஒன்பதி
னாயிரத்துத் தொளாயிரத்துத்தொண்ணூற்றொன்பது பேருக்குத்
தெரியாதென்பது திண்ணம். அப்படியானால் இவ்வித வணக்கத்
தின் பிரயோஜனமென்ன?

மேற்கண்டவிதம் தெரியாதிருப்பது தெரிந்துகொள்ளாத
குற்றமேதவிர விக்கிரக வணக்க ஏற்பாட்டின் குற்றமல்லவென்று
சிலர் சொல்லலாம். மேற்கூறியபடி குறிப்பிட்ட அவயவங்களுக்
கும் அவைகளினால் குறிப்பிடப்படும் கடவுளுடைய குணங்களுக்
கும் பொருத்தம் காணப்படாமையாலும் விக்கிரகவணக்கஞ் செய்
பவர்களில் பெரும்பாலார் தெரியாமலிருப்பதாலும் விக்கிரக வண
க்கம் ஏற்பாடாகி ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகியும் ஷை
வணக்கஞ் செய்வோர் இந்த ஸ்திதியில் இருப்பதாலும் ஷை குற்
றம் ஷை ஏற்பாட்டின் குற்றமென்றே சொல்லத்துணியவேண்டி
யதாயிருக்கின்றது. ஆரிய கண்ட வாசிகள் செய்து போதரும்
உபாசனை விக்கிரக ஆராதனை அல்லவென்றும் அது சகளோபா
சனையென்றும் விக்கிர ஆராதனையைக் கண்டிக்கிறவர்கள் விக்கிரக
ஆராதனைக்கும் சகளோபாசனைக்கும் இலக்கணம் உணராது அவை
இரண்டினையும் ஒன்றெனக்கொண்டு இகழுதல் பொருந்தாதென்
றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர்.

விக்கிரக ஆராதனம் என்னும் பெயரை வைத்து பேட்டை த. ஆறுமுகநாவலர்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய புஸ்தகத்தில் "எல்லாம் வல்ல இறைவர் தாமே தமது உண்மையை வெளிப்படுத்தி அறிஞரைத் தடுத்தாட்கொண்ட அநுக்கிரகத் திருமேனியின் பிரதிமாரூபமே ஆலயங்களிற் காணப்படுவதாம்" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஞானசாகரம் என்னும் பத்திரிகையில் சகுணோபாசனையென்னும் விஷயத்தைப்பற்றி வெகு விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் "ஆரிய கண்டவாசிகளாகிய யாமெல்லாம செய்து போதரும் சகுணோபாசனை ஈஸ்வரன் ஒரோர்காலத்து அடியார் அன்பர்க்கு அநுக்கிரகிக்கும்பொருட்டு கருணையே திருமேனியாகக்கொண்டு எழுந்தருளிவந்த திருக்கோலக் குறிப்பு விளக்க அமைத்து நிறுத்திய அவ்வழிபாடாம் அம்முறை வாயிலாகவே எம்முன்னோர்களை இழுக்கச்சென்று ஈஸ்வரன்பாலிட்டு பதிய வைக்கும் கருவியா"மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆலயங்களில் அமைக்கப்பெற்றிருக்கும் விக்கிரகங்கள், ஈஸ்வரன் அன்பர்க்கு அநுக்கிரகிக்கும்பொருட்டு கருணையே திருமேனியாகக்கொண்டு எழுந்தருளிவந்த திருமேனிகளின் பிரதிமாரூபங்களாயின் அவ்விதப் பிரதிமாரூபங்களை ஆலயங்களில் அமைத்து அவை வாயிலாகக் கடவுளைத் தியானஞ்செய்வது ஒருவாறு ஆன்மவளர்ச்சிக்கு அநுகூலமாகலாம்.

இவ்விதமான சகுணோபாசனையின் தன்மையை ஆராயுமுன், எல்லாம் வல்ல ஈஸ்வரன் கருணையே அவ்விதத் திருமேனியாகக் கொண்டு எழுந்தருளிவந்து அன்பர்க்கு அநுக்கிரகித்ததாய்ச் சொல்லுகிறபடி நடந்திருக்கக்கூடுமா வென்பதைப்பற்றியும் ஆலயங்களிலுள்ள விக்கிரகங்களெல்லாம் அவ்விதப் பிரதிமாரூபங்கள் தானா என்பதைப்பற்றியும் ஆராயவேண்டியதாயிருக்கிறது.

ஆலயங்களிலுள்ள வடிவங்கள் அவ்விதப் பிரதிமாரூபங்களாயின், சகுணோபாசனை மேற்கண்டபடி அன்பர்களுக்கு அநுக்கிர

கித்தபின்னர் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். மேற்குறித்த அன்பர்கள் சகுணோபாசனை அன்னியிலேயே கடவுளை உபாசனை செய்திருக்கவேண்டும். ஆலயவடிவங்களைப்பற்றிக் கூறும் ஆகமங்கள் மேற்குறித்த மெய்யடியார்கள் காலத்திற்குப்பின்னர் பிறந்திருக்க வேண்டும்.

இவ்விஷயமாயுள்ள சந்தேகத்தை நிவிர்த்திக்கும்பொருட்டு சிவபக்தியில் சிறந்த ஒரு அன்பரைக் கேட்டதில் "ஆலயங்களிலுள்ள எல்லா வடிவங்களும் வேதங்களில் பொதுவாயும் சிவாகமங்களில் விவரமாயும் கூறப்பட்டுள்ளன. அவ்வடிவங்களின் துணைகொண்டு கடவுளை உபாசித்தலுக்கு அவர் காட்டிய பிரசன்ன வடிவங்களையே இதிஹாஸ புராணங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வடிவங்கள்தான் ஆலயங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ள வடிவங்கள். அவ்வாறு அமைத்தது வேதாகமங்களில் கூறியபடியேயன்றி புராண இதிஹாஸங்களில் கூறியபடியன்று. என்றாலும் புராண இதிஹாஸங்களில் கூறிய வடிவங்களும் வேதாகமங்களில் கூறிய வடிவங்களும் ஒன்றேயென்பதிலும் தடையில்லை" என்று சொல்லுகின்றனர்,

மேற்குறித்த அன்பர் சொல்லுகிறபடி ஆலயங்களிலுள்ள வடிவங்களை ஈஸ்வரன் மெய்யடியார்களுக்கு கருணையே திருமேனியாகக்கொண்டு எழுந்தருளிவந்ததாகச் சொல்லும் காலத்துக்குமுன்னமே வேதாகமங்களில கூறப்பட்டுள்ளனவாக ஏற்படுகின்றது. வேதாகமங்களில் அவ்வித வடிவங்கள் ஆன்றோர்களால் சில அடையாளக் குறிகளுடன் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கலாமா? என்னும் ஐயத்தை நீக்கும்பொருட்டு மேற்குறித்த அன்பர் "ஆலயங்களிலுள்ள வடிவங்கள் ஆன்றோர்களால் சில அடையாளக்குறிகளுடன் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கலாமென்று சொல்வது பொருத்தமல்ல. கடவுளாகத்தன் அடையாளக்குறியினை உணர்த்தினால் அதுகொண்டு அவரை உணரலாமேயன்றி எத்தகைய ஆன்றோர் ஏற்படுத்திய அடையாளக்குறிகொண்டும் கடவுளை உணர ஒருபொழுதும் முடியாது. அவ்வாறு உணரும் பொருட்டே கடவுள் தன் அடை

யாளக் குறிகளை வேதாகமங்களில் கூறியுள்ளார்" என்று சொல்லுகின்றனர்.

ஆகவே கடவுளே தன் அடையாளக் குறிகளைக் கூறினரெனக் கூறிய எத்தகைய ஆன்றோர்கள் கூறும் அடையாளக் குறிகொண்டும் கடவுளை உணர்தல் ஒரு சிறிதும் முடியாதென்று ஏற்படுகிறது. ஆகவே சகளோபாசனை அல்லது விக்கிரக ஆராதனை செய்பவர்கள் ஆலயங்களிலுள்ள வடிவுகள் தன்னுடைய வடிவங்களென்று கடவுளே நேரில் கூறியிருக்கிறாரென நம்பவேண்டியதாயிருக்கிறது.

கடவுள் தன் வடிவங்கள் இன்னதென ஆகமங்களில் நேரே கூறியிருக்கிறார் என்பதும், கடவுள் கருணையே உருவத்திருமேனியாகக்கொண்டு எழுந்தருளிவந்து அன்பர்க்கு அநுக்கிரகித்திருக்கிறார் என்பதும் போதுமான ருசுவின்றி நம்பக்கூடாமல் ஆட்சேபனைக்கு இடந்தரக்கூடியதாயிருப்பதால் இதற்கு ருசு என்னவென்று ஒரு நண்பரைக் கேட்டதில் "என்ன ருசு நான் காட்ட, நம் தேசத்தில் சரித்திரம் கிடையாது என்பது தாங்கள் அறிவீர்கள். கடவுளை உருவத்திருமேனியோடு கண்டு களித்தவர்கள் இப்போது இருக்கில் அவர்களைக்கொண்டு ருசுக்கொடுப்பேன். அவர்கள் இருப்பினும் எனக்குக் காட்டு என்றால் அவர்கள்தான் என்செய்வர். நான்தான் என்செய்வேன்" என்று சொல்லுகின்றனர்.

ஆகமங்களில் கடவுளுடைய வடிவங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன, என்னும் முகாந்தரத்தைக்கொண்டு கடவுளே அவ்விதம் கூறியிருக்கிறாரென்றும் இதிஹாஸ புராணங்களில் கடவுள் கருணையே உருவத்திருமேனியாகக்கொண்டு எழுந்தருளிவந்து அன்பர்க்கு அநுக்கிரகித்திருக்கிறார் என்று சொல்லுகிறதை வைத்து கடவுள் அவ்விதம் அநுக்கிரகித்திருக்கிறாரென்றும் நம்பி வழிபடுவதுதான் மெய்யுணர்ச்சியே யன்றி அவைகளைப்பற்றிச் சந்தேகித்தல் விசுவாசக்குறை என்றும் சொன்னால் கிறிஸ்தவர் சொல்லுகிறபடி கிறிஸ்தவ வேதத்தையும் மகமதியர் சொல்லுகிறபடி

கோரானையும் மற்ற மதஸ்தர் சொல்லுகிறபடி அவரவர் வேதங்களையும் விசுவாசித்து வழிபடுதலும் மெய்யுணர்தலாகுமன்றோ!

ஆனால் உலகங்களிலுள்ள பல சமய வேதப் புஸ்தகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று முரணுவதாலும் கடவுளுடைய குணங்களை ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டுக் கூறுவதாலும் பொருத்தமில்லாத பலகொள்கைகளை எல்லாம் சரியென நம்பி வழிபடுதல் முடியாத காரியம். ஆகையால் தக்கவாறு வழிபடும் முறையைப் பலவாறும் ஆராய்ந்து உள்ளபடி உணர்ந்து தெளிந்து வழிபடுதலே சரியான முறையாம்.

கடவுள் நம்மைத் தாய்தகப்பனற்ற பிள்ளைபோல் நம்மனம் போனபோக்கில் போகும்படி யாதொருவிதமான ஆதரவுமின்றி விட்டுவிடவில்லை. கடவுள் நம்மிடத்தில் உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்துநின்று அறிவு, மனச்சாக்ஷி, அன்பு, முதலிய அகக்கண்களைக் கொடுத்து அக்கண்கள் வாயிலாக அறிவில்லாத நமக்கு அறிவையூட்டி மேலான நெறிகளையெல்லாம் புலமாக்கி எப்பொழுதும் இடைவிடாது நம்முடனின்று நம்மை வளர்த்து வருகிறார். மனச்சாக்ஷி வாயிலாக நன்மையின்னது தீமை இன்னது என்று அவர் நமக்கு உணர்த்திவருகிறபோது நீதிநெறிவிஷயமாய் மனிதர்களுக்குள் போராட்டமில்லை. அதுபோலவே கடவுள் நேருக்குநேர் உணர்த்தும் வழிபாடு விஷயமாக போராடுதல் இருக்கவேண்டியதில்லை. ஆதலின் அறிவு அன்பு, மனச்சாக்ஷி முதலிய அகக்கண்களால் உணர்த்தப்படும் உணர்ச்சிக்குப் பொருத்தமான வழிபாடே உண்மையான வழிபாடென ஏற்படுமென்று தோன்றுகிறது.

ஆதலின் விக்கிரக ஆராதனை அல்லது சகளோபாசனையென்று சொல்லும் வழிபாடு அறிவு, மனச்சாக்ஷி, அன்பு முதலிய அகக்கண்கள் உணர்த்தும் உணர்வுக்குப் பொருத்தமாயும் ஆன்மவளர்ச்சிக்குச் சாதனமுள்ளதாயும் இருந்தாலொழிய ஏதோ சில புஸ்தகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்ற முகாந்தரத்தை வைத்துமட்டும் அவ்விதம் வழிபடுதல் முறையன்றெனத் தோன்றுகிறது.

புஸ்தகங்கள் உண்டாகிற விதமும் அவைகளில் அடங்கிய கொள்கைகள் உண்டாகிற விதமும் யோசிக்குங்கால் யார்க்கும் நன்றாய்த்தெரியும். கடவுள் ஒருவரே மாசில்லாதவர். அவர் ஒருவரே முற்றறிவுடையவர். மனிதர்களில் குற்றம் ஒருசிறிதும் இல்லாதவர் ஒருவருமிலர். கடவுள் ஒவ்வொரு ஆன்மாவுக்கும் உடனின்று அவ்வவ்வான்மாவுக்கு வேண்டிய அறிவையும் மேலான நெறியையும் உணர்த்திக்கொண்டிருக்கிறார்.

ஆகையால், சிலகொள்கைகள், பழமையான நூல்களில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன என்ற காரணத்தை முன்னிட்டு, அந்நூல்கள் ஆன்றோர்களால் அருளப்பட்டனவெனக் கூறப்படினும் அக்கொள்கைகள் ஆன்மவளர்ச்சிக்குரிய காரியங்களில் புத்திக்கும் அநுபவத்திற்கும் பொருந்தாதிருப்பின் அவைகளைச் சரியென நம்பி அவ்வாறு வழிபடுதல் முறையன்று.

இதுநிற்க. மேற்குறித்த ஞானசாகரத்தில் சகளோபாசனை என்னும் விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுகையில் கடவுள் கருணையே திருமேனியாகக்கொண்டு எழுந்தருளி வந்த திருக்கோலக் காட்சிகள் உண்மையென்பதை ஸ்தாபிக்க சில ருஜுக்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

கடவுளாலும் பெரியோர்களாலும் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் உலக இயற்கைக்கு மாறுபடுதல் இல்லையென்றும் திருஷ்டாந்தமாக "ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருமயிலாப்பூருக்கு எழுந்தருளினகாலத்தே சிவநேசரென்பார் ஒருவர் வளர்த்த அரியபெண் பாம்பு கடித்து இறக்க அப்பெண்ணின் தந்தையானவர் அவளுடம்மைத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தி எலும்புகளையெல்லாம் ஓர் குடத்தில் பெய்து பொதிந்து பிள்ளையார் திருமுன்பே கொண்டுவந்து அவர்க்கு அர்ப்பணஞ்செய்ய பிள்ளையார் அவ்வன்பர்க்கு மிக இரங்கி கபாலீஸ்வரர் திருவாலயத்துட்புகுந்து

"மட்டிட்ட புன்னையங் கானன் மடமயிலைக்
கட்டிட்டங் கொண்டான் கபாலீச்சரமமர்ந்தா
னொட்டிட்ட பண்பி னுருத்திரபல் கணத்தார்க்
கட்டிட்டல் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்"

எனவும் திருப்பதிகம் கட்டளையிட்டருளினார் என்றும், அருளலும் அப்பெண் அழகிய பெண்வடிவாய்க் குடத்தினின்றும் எழுந்தனளென்றும் இவ்வற்புதம் உலக இயற்கையோடு இணங்குமாறுகாட்டுதல் கூடுமென்றும் அந்தப் பெண்ணின்சரீரம் ஆக்கும் அணுரூபங்களாகப் பிரிந்து அழிய, அங்ஙனம் அழிந்த அதனைத் திரும்பவும் முன்னைத் தூலசரீரமாகும்படி இறைவன் திருவருட்சத்திகொண்டு ஞானசம்பந்தர் செய்வித்திட்டாரென்றும், ஒருதாய் வயிற்றில் கருவை உற்பத்திசெய்து அதனைச் சிலகாலத்தில் புறப்படுத்தி வளர்த்து அழிகின்ற ஈஸ்வரன் திருவருட்செயல் அச்செயல் முறை திரும்பி இடையொருகாலத்து அழிந்ததோர் உருவை பெயர்த்தும் புனைந்திடுதல் பொருந்தாதோவெனின் அற்றன்று அழியும் பருவமெய்திய காலத்தே அழிந்துபட்ட அவ்விளம்பெண்ணை பெயர்த்துத் தந்து கருணை செய்ததாதலின் அது இழுக்கன்றெனவும், அளவிறந்த அண்டங்களையும் அவ்வண்டங்களில் பலவேறு வகைப்பட்ட ஆன்ம சரீரங்களையும் படைத்து ஆன்மாக்களுக்கு போகம் நுகர்விக்கின்ற எல்லாம் வல்ல இறைவன் பரதந்திரமுடைய நம்மைப்போலல்லாது சுதந்திரமுடைய முழுமுதலாதலின் அவனுடைய கருணைக்கும் செயலுக்கும் அளவில்லையென்றும் "விதியும் விலக்குங்கடந்தார்க்கு விதியாதொன்றை விதிப்பாரார்! என்றும் கூறியிருக்கின்றது.

இவ்வித ருஜுப்போதுமானதாகுமோ? என்று ஆராய்தல்வேண்டும். கடவுளுடைய கருணைக்கும் செயலுக்கும் அளவில்லையாயினும் இப்பிரபஞ்சத்தை அவரே சில விதிகளை ஏற்படுத்தி அவ்விதிகளுக்கு உட்பட்டு நடத்திவருகின்றார். அழியும்பருவமன்றி அழிந்துபட்ட இளம்பெண்களும் இளம்பையன்களும் உலகில் எத்தனையோ கோடி உண்டு. அவ்விதம் அழியும்படி செய்வது கடவுள் கருணைக்கு இழுக்கென்று சொல்வார் ஒருவரும் இலர். கடவுள் இவ்வுலகத்தில் ஆன்மவளர்ச்சியே பிரதானமாகக் கொண்டு அவ்வித ஆன்மவளர்ச்சியைக் கருதி சிசுவாயிருக்குங் காலத்திலும் இளமப்பிராயத்திலும் முதிர்ந்த வயதிலும் வயது வரம்பின்றி ஆன்மாக்களை அவர்களுடைய தூல சரீரங்களைவிட்டுப்

பிரித்துவிடுகின்றார். அவ்விதம் பிரித்தலும் கருணையேயாதலின் அக்கருணைச் செயலைத்தான் ஏற்படுத்திய விதிக்கு விரோதமாய் மாற்றுதல் பொருந்தாது. மேற்குறித்த சிவனேசர் இளம்பெண்ணை திரும்பத்தந்தது கருணையாலல் லக்கவேபோ கோடி. இளம் பெண்களையும் சிறு பையன்களையும் அல சரீரங்களைவிட்டுப் பிரித்தலும் திரும்பத் தராதிருத்தலும் கருணையற்ற செயலென்று தானே சொல்லவேண்டும். கடவுள் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத்தான் இயற்றிய சில விதிகளுக்கு உட்பட்டு நடத்துகின்றார். ஆகலின் விதிக்குமாறாய் நடந்து கருணைசெய்தார் என்று சொல்லுங்கால் விதியின்படியே நடந்து கருணைபுரிதற்குப் போதுமான ஆற்றலும் அறிவும் அவருக்கு இல்லையென்றும் விதிக்கு விலகி நடந்துதான் சில சமயங்களில் கருணைசெய்யவேண்டியதாய் இருக்கிறதென்றும் சொல்லும்படி நேரிடும். ஆகலின் மேற்குறித்த அற்புதமும் இதுபோன்ற மற்ற அற்புதங்களும் கடவுளுடைய பேராற்றலுக்கும் முற்றறிவுக்கும் இழுக்காய் முடியுமென்று தோன்றுகிறது.

ஆகலின் இவ்வித அற்புதங்கள் நடந்ததாய்ச் சொல்வது கடவுளுடைய பேராற்றலுக்கும் முற்றறிவுக்கும் பொருந்தாதென்க. ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் இவ்வித அற்புதங்கள் நடந்ததாகக் கூறுகின்றனர். ஒன்றாகிலும் போதுமான ருசு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இது நிற்க. கடவுள் அன்பர்கள் பொருட்டு சருணைய திருமேனியாகக்கொண்டு எழுந்தருளிவந்து காக்ஷிகொடுத்தாரென்று சொல்லுகிற சில சரிதைகளைப்பற்றி ஆராய்வோம். மேலே பிரஸ்தாபித்திருக்கிறபடி நம் தேசத்திலே சரித்திரம் கிடையாது. இருக்கிற ஸ்திதியில் மேற்கண்ட சரிதைகளிற் சிலவற்றிற்கு ருசு எவ்விதமாய் இருக்கிறது என்று பார்ப்போம்.

முதலில் திருநீலகண்டநாயனார் சரிதையைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். சிதம்பரத்தில் குயவர் குலத்திலே பிறந்து சிவ பக்தி அடியார் பக்தியில் சிறந்தவராகிய திருநீலகண்டநாயனார்

ஒருநாள் அவ்வூரிலே ஒரு வேசியிடத்திற் சென்று வீட்டுக்குத் திரும்ப, கற்பிலே சிறந்த அவர் மனைவியார் அதையறிந்து தன் நாயகர் தன்னைத் தீண்டும்படி சென்றபோது நீர் எம்மைத் தீண்டுவீராகில் திருநீலகண்டம் என்று ஆணையிட்டாரென்றும் அதைக் கேட்ட நாயகர் பரமசிவனுடைய திருநீலகண்டத்திலே தாம் வைத்த பக்தி காரணமாக எம்மை என்று பன்மையாகத் தன் மனைவி சொன்னதால் அவளை மாத்திரமேயன்றி மற்றப் பெண்களையும் தன் மனதினால் நினைத்தல் செய்யாது அவ்வாணையைப் பரிபாலித்துக்கொண்டு யௌவனம் நீங்கி வயோதிகரானதாகவும் இப்படியிருக்குங்காலத்திலே காருண்ய ஸ்வரூபியாகிய பரமசிவன் அவ்வடியாருடைய மகிமையை உலகத்தவர்கள் இயந்தி பறவறிந்து அவருடைய தொண்டை அனுசரித்து உய்யும் பொருட்டு ஒரு சிவயோகி வடிவங்கொண்டு அவ்வடியார் வீட்டுக்குச் செல்ல அவ்வடியார் அவரை ஆசனத்திலிருத்தி பூசை செய்து அடியேன் தேவரீருக்குச் செய்யவேண்டிய குற்றேவல் யாது என்று கேட்க ஒரு திருவோட்டை அவர் கையில் கொடுத்து நான் திரும்பக்கேட்கும் காலத்தில் கொடு என்று சொல்லிவிட்டுப்போய் நெடுநாட்கள் கழிந்து வந்து கேட்க அவ்வடியார் அந்த ஓட்டைத் தேடிப்பார்த்ததில் காணாமல் திகைத்து அந்தத் திருவோட்டைக் காணவில்லையென்றும் புதிதாய வேறொரு திருவோடு தருவதாகவும் சொன்னதில் சிவயோகியார் கோபித்து காணவில்லையென்று உன் மனைவியைக் கைப்பிடித்து மூழ்கி சத்தியம்பண்ணித்தாவென்று சொல்ல அவ்வடியார் மனைவியாரை அழைத்துக்கொண்டு வந்து திருக்குளத்திலே போய் ஓர் மூங்கில் தண்டை ஒருபுறத்திலே மனைவியார்பிடிக்க மற்றப்புறத்திலே தாம் பிடித்துக்கொண்டு இறங்கினதாகவும் அதைக்கண்ட சிவயோகியார் உன் மனைவியைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு மூழ்குவாய் என்று சொன்னதாகவும் திருநீலகண்டநாயனார் அப்படிச்செய்யக் கூடாமையை உலகத்தார் அறியும்படி சொல்லிக்குளத்தில் மூழ்கினதாகவும் மூழ்கிக் கரையிலேறிய திருநீலகண்டநாயனாரும் மனைவியாரும் மூப்புப்பருவம் நீங்கி இளமைப்பருவமுடையவர்களாய்ப் பிரகாசித்ததாகவும் சிவயோகியார் உடனே மறைந்துவிட்

டதாகவும் சிவபெருமான் உடனே பார்வதிபாகரோடு இடபாரூட ராய் ஆகாயத்திலே தோன்றியருளினதாகவும் சேக்கிழார் நாய னார் அருளிச்செய்த பெரிய புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது.

இச்சரிதையினால் திருநீலகண்டநாயனாரைச் சிவபெருமான் அநுக்கிரகிக்கும்பொருட்டு பார்ப்பான் முதலில் சிவயோகி வடி வங்கொண்டும் பின்னர் பார்வதிதேவியாரோடு இடபாரூடராய் ஆகாயத்திலே தோன்றியும் அருளினாரென்பது பெறப்படுகிறது. திருநீலகண்டநாயனார் சேக்கிழார் நாயனார் காலத்துக்கு வெகு காலத்துக்குமுன் இருந்தவராகத் தெரியவருகிறது. இவருடைய சரிதை சேக்கிழார் நாயனாருக்கு எவ்விதம் தெரியவந்தது. சேக் கிழார் நாயனார் புராணத்துக்கு முதல் நூலாகிய சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டத்தொகையில் திரு நீலகண்டத்துக்குயவனார்க்கடியேன் என்றுமட்டும் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. இந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் திருநீலகண்டருடைய சரிதையைப்பற்றி நமக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. இதற்கு வெகு காலத்திற்குப்பின்னர் நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிச்செய்த திருத் தொண்டர் திருவந்தாதியில்

"சொல்லச்சிவன்றிருவாணை தன்றூமொழிதோணசையை
யொல்லைத்துறந்துரு மூத்தகற்பின் னுமைகோனருளால்
வில்லைப்புரைநுதலாளொடு மிளமைபெற்றின்பமிக்கான்
றில்லைத்திருநீல கண்டக்குயவனாஞ்செய்தவனே."

என்றுமட்டும் சொல்லியிருக்கிறது. சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் ஸ்தோத்திரத்தில் திருநீலகண்டத்துக் குயவனாரைப்பற்றி ஒன் றுஞ்சொல்லாதிருக்க, இந்தப்பாட்டில் தன் மனைவி சிவன் திரு வாணை சொல்ல அவள் தோள் நசையைத் துறந்து மூத்தபின் உமைகோனருளால் வில்லைப்புரைநுதலாளோடு இளமைபெற்று திருநீலகண்டன் இன்பமிக்கானாயினான் என்று சேர்த்திருக்கிறது. இளமைபெற்று இன்பமிக்கானாயினான் என்பதற்கு வயதுமு திர்ந்த காலத்திலும் உமைகோனருளால் இளமைப்பருவத்தி லுள்ள இன்பத்தை அநுபவிக்கும்படியான பலம் அவர்களுக்கு

இருந்ததென்று அருத்தங்கொள்ளினும் கொள்ளலாம். இந்தப் பாட்டில் அற்புதச் செயல் ஒன்றும் சுட்டப்படவில்லை. சுந்தர மூர்த்தி ஸ்வாமிகள் ஸ்தோத்திரத்தில் காணாமல் இந்தப்பாட்டில் கண்டிருக்கிற சங்கதிகளின் உண்மை எப்படியிருக்கினும் ஈஸ்வ ரன் திருநீலகண்டருக்கு அநுக்கிரகிக்கும்பொருட்டு சிவயோகி வடிவமாக வந்ததாகவாவது பார்வதிதேவியாரோடு இடபாரூட ராய் ஆகாயத்திலே தோன்றியருளினதாயாவது ஒன்றுஞ்சொல்ல வில்லை. ஆகவின் சேக்கிழார் நாயனார் சொல்லியிருக்கிறபடி ஈஸ் வரன் மேற்கண்ட வடிவங்கள் கொண்டு எழுந்தருளிவந்ததற்கு ஆதாரம் ஒன்றும் காணவில்லை. அப்படியிருக்க இவ்வித அற் புதம் நடந்ததென்பதை நம்புவதெப்படி?

இது நிற்க. சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்திரத்தில் திருநீலகண்டக்குயவனாருக்குப்பின் குறிப் பிட்டிருக்கிற இயற்பகை நாயனார் சரிதையைப்பற்றிச் சிறிது விசாரிப்போம்.

காவிரிப்பூம் பட்டணத்தில் வைசியகுலத்தில் இயற்பகையா ரென்று ஒரு சிவபக்தர் இருந்ததாகவும் அவர் சிவபக்தர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்து வந்தபடியால் ஒருநாள் திருக்கயிலாசபதியானவர் ஒரு தூர்த்த பிராமண வடிவங்கொண்டு அவர் வீட்டிற்குச் சென்று உம்மு டைய மனைவியை விரும்பிவந்தேனென்று சொல்ல இயற்பகை நாயனார் மிகமகிழ்ந்து கற்பிலே சிறந்த தம் மனைவியாரை அவருக் குக்கொடுத்து விட்டதாகவும் அங்குவந்த சிவனடியார் நாயனாரின் மனைவியுடன் செல்லும்போது, அவருடைய பந்துக்கள் யாவர் கள் அவருக்கு யாதோர் இடையூறுஞ்செய்யாவண்ணம் அவருக்குத் துணையாக இயற்பகை நாயனார் போனதாகவும் அப்படிச்செல்லு கையில் தங்களுடைய சுற்றத்தவர்கள் அவர்களை வளைத்துக்கொண்டு தடுத்ததாகவும் அதுகண்ட நாயனார் கோபங்கொண்டு வாளேந்தி இடசாரி வலசாரியாக மாறிமாறிச்சுற்றிவந்து அவர்களுடைய தோள்களையும் கால்களையும் தலைகளையும் துணித்து வீழ்த்தி விட்டு எதிர்ப்பார் ஒருவருமின்றி யுத்தகளத்தில் உலாவிக்கொண்

யிருந்து பின்பு விருத்தராய்ச் சென்று திருச்சாய்க்காடு என்னும் சிவஸ்தலத்துக்குச் சமீபத்திலே போனபின் நாயனார் திரும்புகையில் பிராமண வடிவங்கொண்டுவந்த ஈசர் இயற்பகையே இங்கு வாவென்று கூப்பிட்டதாகவும் நாயனார் அவரை நோக்கிப்போக அவர் மறைந்தருளினதாகவும் பின்பு ஆகாயத்திலே பார்வதி சமேதராய் இடபவாகனத்தில் திருக்கைலாசபதி எழுந்தருளி வந்து காட்சிகொடுத்ததாகவும் சேக்கிழார் நாயனார் புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதற்கு முதனூலாகிய திருத்தொண்டத்தொகையில் இல்லையே யென்னாத இயற்பகைக்குமடியேன் என்று மட்டும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில்

"செய்தவர் வேண்டிய தியாதுங்கொடுப்பர் சிவன்றனக்குக்
கைதவம் பேசி நின் காதலியைத் தருகென்றவர்க்கே
மைதிகழ் கண்ணியை யீந்தவன் வாய்ந்த பெரும்புகழ்வந்
தெய்திய காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள் இயற்பகையே".

என்று பாட்டும் இயற்பகைநாயனாரைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. திருநீலகண்ட நாயனாரைப்பற்றி ஆராயுங்கால் சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் ஸ்தோத்திரத்தையும் நம்பியாண்டார் நம்பி யருளிச் செய்த திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியையும் பற்றிச் சொல்லிய விஷயங்களில் இயற்பகை நாயனார் சம்பந்தமாகக் கூறக்கூடிய விஷயங்களை யூகித்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம். திருப்பச் சொல்லது அவசியமன்று.

இந்தப் பாட்டில் ஈஸ்வரன் இயற்பகை நாயனாருக்கு அநுக்கிரகிக்கும்பொருட்டு பார்வதி சமேதராய் ஆகாயத்தில் இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளிவந்த அற்புதக்கருணைச் செயலைப்பற்றி ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை. அப்படியிருக்க சேக்கிழார் நாயனார் அருளிச்செய்த புராணத்தில் சொல்லியபடி ஈஸ்வரன் பார்வதி சமேதராய் இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளிவந்து காட்சிகொடுத்தாரென்று நம்புவது எப்படி?

மேலே பிரஸ்தாபித்திருக்கிறபடி சரித்திரக்கிடையாத நம் தேசத்தில் வெகுகாலத்துக்குமுன் நடந்ததாகச் சொல்லுகிற சங்கதியைப்பற்றி அக்காலத்துக்கு வெகுகாலத்துக்குப் பின்னர் தோன்றிய சில மதாபிமானிகள் தங்களுடைய கொள்கைகளை விளக்கச்செய்யும்பொருட்டுச் சொல்லுகிற சரித்திரங்களைக்கொண்டு இவ்வித அற்புதம் நடந்ததாக நம்பலாமானால் எதைத்தான் நம்புதல் கூடாது எதைத்தான் நம்புதல் கூடும்.

வெகு சொற்பகாலத்துக்குமுன் நடந்த சங்கதிகளைப்பற்றி அந்தக்காலத்தில் அவைகளைப்பற்றி எழுதப்பட்ட சரித்திரமில்லாமல் எழுத முயன்றால் எவ்வளவோ வித்தியாசப்பட்டுவிடுகின்றன. அப்படியிருக்க வெகுகாலங்களுக்குமுன் நடந்தவைகளைப்பற்றி எவ்வித சரித்திரமுமின்றி வெகுகாலத்திற்குப்பின் சில மதாபிமானிகள் தாங்கள் உண்மையென்று நம்பி எழுதினபோதிலும் அவைகளை வேறுவித ருசுவின்றி நம்புதல் கூடுமா?

மேலும் இவ்வித அற்புதங்கள் சாதாரணமாக நடக்கக்கூடியனவல்ல, ஏதோ சிற்சில காலங்களில் நடந்ததாக சில மதாபிமானிகளால்மட்டும் சொல்லப்படுகிறது. அவ்வித அற்புதச் செய்கைகள் கடவுள் அன்பர்களை உய்யும்பொருட்டு ஒவ்வொரு உயிரோடும் உயிர்க்குயிராய்க் கலந்து நின்று செய்துவரும் கருணைச்செயல்களுக்குப் பொருத்தமுடையதாயக் காணப்படுவதில்லை. இவ்வித அற்புதச் செய்கைகள் கடவுளாலேயே நடத்தப்பட்டிருந்தால் சந்தேகத்துக்கு இடங்கொடாமல் யாவரும் எளிதில் நம்பி உய்யும்படியான விதமாக நடைபெற்றிருக்குமென்பது திண்ணம். கடவுள் கருணையே திருமேனியாகக்கொண்டு ஒரோர்காலத்தில் ஒரோர் அன்பர்க்கு அனுக்கிரகித்தார் என்று சொல்லப்படுகிற சரிதைகளில் மற்ற அன்பருடைய சரித்திரமும் மேலே நாம் ஆராய்ந்துள்ள சரிதைகளைப்போலவே இருக்குமென்று யூகித்தறியலாம். ஆகவே ஆலயங்களிலுள்ள விக்கிரகங்கள் கடவுளுடைய திருவருட்காட்சிகளின் பிரதிமாரூபங்களென்று சொல்வது எவ்வளவுதூரம் ஒப்புத்தக்கதென்று விளங்கவில்லை. சுருங்கச் சொல்லில் ஆலயவழிபாடு அன்பர்களுக்கு

கருணையே திருமேனியாகக்கொண்டு எழுந்தருளிவந்து அனுக்கிரகிக்கு முன்னரே ஏற்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது. அவ்விதம் திருமேனிகொண்டு அனுக்கிரகித்ததாகச் சொல்லுகிறதற்குப் போதுமான ருசுவுமில்லை. ஆலயங்களிலுள்ள எல்லா வடிவங்களும் சிவாகமங்களில் விபரமாகக் கடவுளாலேயே கூறப்பட்டுள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது. கடவுளே அப்படிக் கூறியுள்ளாரென்பதற்கு ருசுவே கிடையாது. கடவுளாலேயே நேரில் மகமது நபிக்குக் கூறப்பட்டுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிற "கோரான்" என்னும் மகமதிய வேதப்புத்தகத்தில் விக்கிரக ஆராதனம் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கடவுளாகத் தன் அடையாளக்குறியினை உணர்த்தினால் அதைக்கொண்டு அவரை உணரக்கூடுமன்றி எத்தகைய ஆன்றோர் ஏற்படுத்திய அடையாளக்குறிகொண்டும் கடவுளையுணர ஒருவராலும் முடியாதென்னும் சகளோபாசனை அதாவது அன்பர்களுக்கு அனுக்கிரகிக்கும்பொருட்டு கருணையே திருமேனியாகக்கொண்டு எழுந்தருளிவந்த திருக்கோலக்குறிப்பு விளங்க அமைப்பித்த ஆலய வழிபாடு, நம்முன்னோர்களை இழுத்துச்சென்று கஸ்மலத்தில் மாட்டுப்படியவைக்கும் கருவியாகுமே தவிர தத்தமக்கு அறிவு சென்றவாறெல்லாம் கல்லானும் செம்பானும் இயற்றிக்கொண்டு வழிபடும் வழிபாடு ஈஸ்வரன் உண்மைக்கருணைக்கோலத்தின்கண் அவர் அறிவைப் பதிக்கமாட்டாதென்னும் அவர் செய்யும் வழிபாடு சகளோபாசனையின் இலக்கணம் பொருந்தாத பிரயோஜனமற்ற விக்கிரக ஆராதனையாய் முடியுமென்னும் மேலே குறிப்பிட்ட நண்பர்கள் கூறுகின்றனர். ஆகலின் கடவுளே தன் அடையாளக்குறியினை சிவாகமங்களில் உணர்த்தியிருக்கிறார் என்றும் அன்பர்களுக்கு கடவுள் கருணையே திருமேனியாகக்கொண்டு காக்ஷிகொடுத்திருக்கிறாரென்னும் நம்பிக்கையொழிய விக்கிரக ஆராதனை பிரயோஜனப்படமாட்டாதென்று ஏற்படுகிறது. அப்படி நம்புவதற்கோ போதுமான ருசுவில்லை. இருக்கிற ருசு போதுமென்று நினைத்தால் எவ்விதமான மதக்கொள்கைகளுக்கும் அவ்வித ருசு இருப்பதால் இந்து, கிறிஸ்துவ, மகமதிய முத

லிய எல்லா மதங்களின் கொள்கைகளையும் நம்பவேண்டியதாய் ஏற்படும். அக்கொள்கைகளோ ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டனவாயிருக்கின்றன. ஆகலின் எல்லாம் சரியென்று நம்பமார்க்கமில்லை. இந்த ஸ்திதியில் விக்கிரக ஆராதனை ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு சாதனமாயிருந்தாலொழிய அவ்வித வழிபாட்டைக் கைவிடலே நன்றென்று தோன்றுகிறது. ஆதியில் விக்கிரக ஆராதனையை ஏற்படுத்தியவர்கள் அன்பிற்சிறந்த மகான்களாயிருந்திருக்கலாம். நல்ல எண்ணத்தோடும் ஜீவகாருண்ணியச் சிந்தையோடும் ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். அனுபவத்தில் நன்மையுண்டாகவில்லையென்றும் கெடுதிக்கு ஏதுவாயிருக்கிறதென்றும் கண்டால் "பழயன கழிதல் வழுவல்" என்னும் விதியின்படி அவ்வித வழிபாட்டைக் கைவிடுதல் முறையேயாம்.

ஒரு விதையிலிருந்து, மதுரமான பழத்தைக் கொடுக்கிற மரம் உண்டாகுமென்று நம்பி நமது தோட்டத்தில் அவ்விதையைப்போட்டு ஒரு மரத்தை வளர்த்து வருகையில் அந்த மரம் நச்சுமரமென்றும் அந்த மரத்திற்பட்டு வருங்காற்று விஷக்காற்றென்றும் அனுபவத்தில் காணப்பட்டால் அந்த மரத்தை அப்புறப்படுத்திவிடுவது அவசியமல்லவா. ஆகலின் விக்கிரக ஆராதனையால் ஏதாவது பயனுண்டா, பயன் உண்டாகாமற் போனாலும் கெடுதலில்லாமலாவது இருக்கிறதாவென்று ஆராயவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது.

"மனத்தகத்தே பாசமுணரப் பதியை
ஞானக்கண்ணினிற் சிந்தை நாடி"

என்று சிவஞானபோதத்தில் மெய்கண்டதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கிறபடி கடவுள் ஊனக்கண்ணுக்குப் புலப்படமாட்டார். ஆகலின் சர்வகாருண்ணியம், பேராற்றல் முற்றறிவு முதலிய கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்களை ஒருசிறிதும் விளங்கச்செய்யாததும் ஊனக்கண்ணுக்கு மட்டும் புலப்படுகிறதுமாகிய விக்கிரகங்கள் ஆன்மவளர்ச்சிக்கு எவ்விதமேனும் சாதனமாகுமென்று தோன்றவில்லை.

கடவுளை அகக்கண்ணாகிய ஞானக்கண்ணினாலேயே அறிதல் வேண்டும். கடவுளை அறியும்படியான மேற்குறித்த அகக்கண்ணாகிய ஞானக்கண்ணுடன் அறிவு, மனச்சாக்ஷி, அன்பு, என மூன்று அகக்கண்களும் மானிடராகிய நமக்கு கருணாநிதியாகிய கடவுளால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மேற்படி நான்கு அகக்கண்களாலும் கடவுளையும் கடவுளுக்கும் நமக்கும் உண்டாகிய சம்பந்தத்தையும், நாம் ஒருவருக்கொருவர் இவ்விதமாய் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறோமென்பதையும் அறிந்து மேற்படி நான்கு அகக்கண்களாலும் உணர்த்தப்படும் உணர்வு ஒன்றோடொன்று சிதைவுபடாமல் எல்லாம் ஒத்து நிகழ்ந்து கடவுளை வழிபட்டு கடவுள் நமக்குப் பிதாவெனவும் அவருடைய பிள்ளைகளாகிய நாமெல்லாரும் சகோதரரெனவும் அறிந்து ஒருவருக்கொருவர் சகோதரவாஞ்சையுடன் கடவுள் மேற்படி நான்கு அகக்கண்கள்வாயிலாகவும் உணர்த்தியவாறு ஒழுகுதலே ஆன்மவளர்ச்சிக்குரிய சாதனமெனத் தோன்றுகிறது. கடவுளுடைய குணங்களையும் கடவுளுக்கும் நமக்கும் உண்டாகிய சம்பந்தத்தையும் நாம் ஒருவரோடொருவர் எவ்விதமாய்ச் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறோமென்பதையும் ஒரு சிறிதும் காட்டாத விக்கிரகங்கள் எவ்விதமாயும் ஆன்மாபிவிர்த்திக்கு பயன்படுமென்று தோன்றவில்லை. பயன்படாதென முன்னமே காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

இது நிற்க. விக்கிரக ஆராதனையினால் ஆன்மவளர்ச்சிக்கு கெடுதல் இல்லாமலாவது இருக்கிறதாவென்று சற்று ஆராய்வோம். நமது இந்திய தேசமானது அனேக ஆயிர வருஷங்களுக்குமுன் மேல்நாடுகளெல்லாம் நாகரிகமில்லாமல் மிலேச்ச தேசங்களாய் இருந்தகாலத்திலேயே வெகு நாகரிகமுள்ளதாயும் நம்முடைய தேசத்தவர்கள் பக்தியிலும் அறிவிலும் அன்பிலும், ஒழுக்கத்திலும் வெகு தேர்ச்சியுள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்களென்பது யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. அக்காலத்தில் பெண்கள் படித்து அவர்களில் அநேகர் ஔவையாரைப்போல வித்துவசிரோன்மணிகளாயிருந்தார்கள். நாலடியார் சிவகசிந்தாமணி திருக்குறள், முதலிய அரிய நூல்கள் அக்காலங்களில் உண்டாயின. ஜாதி வகுப்பு கிடையாது. விதவைகள்

மறுவிவாகஞ்செய்து சந்தோஷமாய் இல்லறவாழ்க்கையை நடத்திவந்தனர். பால்ய விவாகமென்பது கிடையாது. அந்தக் காலத்தின் தன்மையையும் இப்பொழுது நாமிருக்கிற ஸ்திதியையும் ஒப்பிடில் மற்றத் தேசத்தவர்கள் முன்னிருந்த ஸ்திதியிலிருந்து வரவர அபிவிருத்தியடைந்துகொண்டுவருகிறார்கள் அதுபோல நாம் அபிவிருத்தியடைந்துகொண்டுவரவில்லையென்பது மாத்திரமல்ல. முன்னிருந்த ஸ்திதியிலும் நாம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதற்கு வெகு தாழ்ந்த ஸ்திதியில் நாம் இப்பொழுது இருக்கிறதாகத் தெரியவருகிறது. இதற்குக்காரணம் என்ன?

ஏதோ நமது துரதிர்ஷ்டம், பெண் கல்வியின்மை, ஜாதிப் பகுப்பு, பால்ய விவாகம் முதலிய சில கொடிய வழக்கங்கள் எவ்விதமாகவோ ஏற்பட்டுப் பரவிவிட்டன. பெண்களை நம்முடைய உயர்ந்த ஸ்திதிக்கு நாம் கொண்டுவராவிட்டால் அவர்களுடைய தாழ்ந்த ஸ்திதிக்கு அவர்கள் நம்மை இழுத்துக்கொள்வார்களென்று ஒரு பேராசிரியர் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் சொல்லியபடி நாம் எவ்வளவு தூரம் உன்னியேறினும் நம்மை, ஏறவொட்டாமல் நமது கல்வியறிவில்லாப் பெண்கள் நம்மைக் கீழே இழுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மானிடர் யாவரும் சகோதரர் என்கிற உண்மை சாதிப்பிரிவால் மனதுக்குப் புலப்படாமலே மறைந்துகிடக்கின்றது.

"சாதியிரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால்
நீதிவழுவா நெறிமுறையின் — மேதினியில்
இட்டார் பெரியோ ரிடாதா ரிழிகுலத்தோர்
பட்டாங்கி லுள்ளபடி".

என்று ஆதிகாலத்தில் உத்தமசிரோன்மணியாகிய ஔவையாரம்மாள் அருளியிருக்கிறபடி ஆன்மகுணங்களின் தாரதம்மியத்துக்கு ஏற்றபடி மனிதர்களுள் உயர்வுதாழ்வு நோக்கப்படாமல் பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு ஏற்பட்டு ஆன்மகுணங்களின் மேன்மையும் ஆன்மவளர்ச்சி சகோதர வாஞ்சையும் மறைய ஏதுவாயிற்று.

குன்றும்படி செய்கிற வழக்கங்களில் விக்கிரக ஆராதனையும் ஒன்றெனச்சொல்லலாம்.

விக்கிரக ஆராதனை பின்வருகிற கெடுதல்களுக்கு ஏதுவாயிருக்கிறதெனத் தோன்றுகிறது.

விக்கிரக ஆராதனை:

1. ஆன்ம ஸ்வரூபியாகிய பரம்பொருளை அசேதனப்பொருள்போல் பாவிக்கும்படி தூண்டுகிறது.

2. சர்வவியாபியாகிய பரம்பொருளை சில சில இடங்களில் மட்டும் இருப்பவர்போல் நினைக்க ஏதுவாயிருக்கிறது.

3. முற்றறிவு, பேராற்றல், பேரின்பம், சர்வகாருண்ணியம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்த கடவுளை குறைவுபட்ட மனித குணங்கள் உடையவர்போல் பாவித்து வழிபடும்படி தூண்டுகிறது.

4. கடவுளை அறிதற்குரிய அகக்கண்களின் பார்வையைக் குறைத்து புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற கிரியைகளைப் பிரதானமாக நினைக்க ஏதுவாயிருக்கிறது.

5. சிவபுண்ணியம் வேறு பசுபுண்ணியம் வேறு எனப் பிரித்து இவ்விரண்டு புண்ணியங்களும் ஒன்றோடொன்று முரணுதலின்றி ஒன்றும் தன்மையுடையதென்ற உண்மையை மறைத்து சிவபுண்ணியத்துக்கு இடையூறானபோது பசுபுண்ணியத்தை சிதைக்க ஏதுவாகிறது.

இவ்விக்கிரக வணக்கம் இன்னும் பலவித ஆட்சேபனைக்கு இடங்கொடுக்கிறது.

மேற்கண்ட விஷயங்களில் 1, 2 இலக்கமிட்டவைகளைப்பற்றிச் சற்று விசாரித்துப் பார்ப்போம். கடவுளை வணங்குவதற்கென்று ஒரு விக்கிரகம் ஏற்படுத்தி அந்த விக்கிரகம் அமையப்பெற்றிருக்கும் ஆலயத்துக்குப் போய் ஒழுங்காய் வழிபட்டுவருகிறவர்களுக்கு கடவுளை நினைக்கும்போதெல்லாம் ஆலயத்திலுள்ள அவ்விக்கிரக சொரூபந்தானே அவர்கள் ஞாபகத்தில் வரும்.

அந்த விக்கிரகங்கள் இல்லாத மற்ற இடங்களில் கடவுள் இருக்கிறார் என்னும் மெய்யுணர்வு குன்றுமல்லவா?

வழக்கமாய் இரவில் சிவாலய தரிசனஞ்செய்து அப்படிச் செய்தபின் இராப்போஜனம் செய்துகொண்டு வந்த ஒரு பக்தன் ஒருநாள் இரவு சிவாலயமில்லாத ஓர் இடத்தில் தங்கும்படி நேரிட்டதில் கடவுளை வழக்கம்போல் தரிசனஞ்செய்ய மார்க்கமில்லாததால் அன்றிரவு பட்டினிகிடந்ததாக ஓர்வதந்தியுண்டு. இது எவ்வளவுதூரம் வாஸ்தவமோ தெரியவில்லை. இது எப்படியிருந்தபோதிலும் கன்றாப்பூர் என்னும் ஸ்தலத்தில் ஒருகாலத்தில் சிவாலயமில்லாதிருந்ததாகவும் இரவில் சிவாலய தரிசனஞ்செய்துகொண்டு சாப்பிடுவது வழக்கமாயிருந்த ஓர் அரசன் அவ்விடத்தில் இரவில் தங்கும்படி நேரிட்டதில் அவருடைய வேலையாட்கள் அவ்விடத்தில் சிவாலயமில்லாததால் அரசன் அன்று சிவதரிசனஞ்செய்ய மார்க்கமில்லாமல் பட்டினியாயிருப்பானென்று நினைத்து கன்றுக்குட்டி கட்டுவதற்காக பூமிமேல் நாட்டப்பட்டிருந்த ஓர் ஆப்பின்மேல் மாக்காலைக் கவிழ்த்தி வைத்து அதை அலங்கரித்து வைத்திருந்ததாகவும் அதை அரசன் கண்டு சிவலிங்கமெனத் தெரிசித்ததாகவும் அந்த மாக்கால் உண்மையில் சிவலிங்கமாய்விட்டதாகவும் அந்த ஸ்தலத்துக்கு அதற்குப்பின் கன்றாப்பூர் என்று பெயர் வந்ததாகவும் தெரிய வருகிறது.

இதனால் சிவலிங்க விக்கிரகம் இல்லாதவிடத்து அந்த அரசன் தெய்வவணக்கம் செய்ய மார்க்கமில்லாதிருந்தது விளங்குகிறது. அந்த அரசன் சாமானிய அரசனுமல்லன். உண்மையான பக்தன். அவன் தரிசனஞ்செய்தவுடனே ஆப்புமேல் கவிழ்த்தியிருந்த மாக்கால் சிவலிங்கமாய்விட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகலின் இந்த அரசனுடையவும் அவனைச்சேர்ந்த வேலைக்காரருடையவும் செய்கையினால் ஒரு விக்கிரகத்தை ஓர் இடத்தில் அமைத்து வைத்து கடவுளை வழிபடுதலினால் ஆன்ம ஸ்வரூபியாகிய கடவுளை அசேதனப்பொருளாகப் பாவித்து அந்த அசேதனப்பொருள் இல்லாதவிடத்து கடவுள் இல்லாததுபோல்

கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார் என்கிற உண்மையை மறந்து சிவ லிங்க விக்கிரகமில்லாதவிடத்து ஒரு பக்தன் கடவுளை தரிசனஞ் செய்ய மார்க்கமில்லாமல் திகைக்கும்படி நேரிடுகிறதென்பது விளங்கவில்லையா?

மகமதியர்களுக்குள் ஒருநாளில் கடவுளை ஐந்து காலம் வணங்கவேண்டுமென்று ஏற்பட்டிருப்பதில் குறிப்பிட்ட காலம் வந்தவுடன் ஒரு பக்தியுள்ள மகமதியன் எவ்விடத்திலிருந்தாலும் அவ்விடத்தில் துணியை விரித்து கடவுளை வணங்கி நிற்பதை நாம் அடிக்கடி பார்க்கிறோம். இவ்விதமான ஏற்பாடிருந்தால் கடவுள் ஆன்ம ஸ்வரூபமாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறார் என்கிற உண்மை அடிக்கடி ஞாபகத்துக்கு வரும்படி இருக்குமல்லவா?

கடவுளை வணங்க வேண்டுமென்று விக்கிரகங்களை ஏற்படுத்தி அவ்விக்கிரகங்களுக்கு அபிஷேகம், அலங்காரம், நைவேத்தியம், தீபாராதனை முதலிய உபசாரனைகள் செய்து வணங்கும்படி ஏற்பட்டிருப்பதில் கடவுளைப்பற்றிய ஞாபகம் விக்கிரகங்களின் பேரிலேயே வைக்கப்பட்டு அந்த விக்கிரகங்களும் அந்த விக்கிரகங்களில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு சேதனப்பொருளும கடவுள் என்று நினைத்து வழிபடுவதில் கடவுள் எங்கும் நிறைந்தவர், விக்கிரகங்களைத்தவிர மற்றெங்கும் நிறைந்துளார் என்ற உண்மையை மறக்கும்படி செய்யுமல்லவா?

ஒழுங்காய் சிவாலய தரிசனஞ்செய்துவருகிற சில நண்பர்களை விக்கிரகங்களின் முன்னின்று தரிசனஞ்செய்யுங்காலத்தில் கடவுளை எவ்விதமாய் நினைத்து நீங்கள் வழிபடுகிறீர்கள் என்று கேட்டதில் விக்கிரகங்கள் பேரிலேயே தங்கள் ஞாபகம் சென்றுகொண்டிருக்குமேதவிர அதற்கு வேறாக வேறொன்றையும் நினைத்ததாக இல்லையென்று விடையளித்தனர். மனிதருடைய இயற்கை சுபாவம் இப்படியே இருக்குமெனத் தோன்றுகிறது.

கோர்ட்டுகளில் சர்வவல்லமையுள்ள தெய்வத்துக்கு முன்பாக நான் மெய்சொல்லுகிறேன் என்று பிரமாணஞ்செய்து

கொண்டு எத்தனையோ பொய்களைச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப் பொய்சொல்லுகிறவர்களை இலிங்கம் முதலிய கடவுளின் சின்னமென்று எண்ணப்படுகிற பொருள்களை வைத்துக்கொண்டாவது ஓர் கோவிலின் முன் நின்றுகொண்டாவது நீங்கள் சொல்லுகிறது மெய்யெனப் பிரமாணப்பண்ணுங்களெனக் கேட்டால் செய்ய மறுக்கிறார்கள். கோவிலின் முன்னிற்குங்காலத்திலும் இலிங்கம் முதலிய சின்னங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்குங் காலத்திலும் கடவுள் முன்னின்றும் கடவுளுடைய விசேஷ சின்னங்களை வைத்துக்கொண்டும் பிரமாணஞ்செய்கிறோமென்று உணர்தலினாலும் மற்றவிடங்களில் சர்வவல்லமையுள்ள தெய்வத்தின் முன்பாக என்று வாய் சொன்னபோதிலும் அப்படிச் சொன்னவிடத்தில் கடவுள் இருக்கிறார் என்ற உண்மையை மறந்திருப்பதினாலல்லவா அப்படிச்செய்கிறார்கள்.

கோவில்களில் ரத உற்சவ காலங்களில் ஸ்வாமி எழுந்தருளி வரும் சமயம் சில தினங்கள் நிலயத்துக்கு வராமலிருந்தால் நிலயத்துக்கு வரும்வரை மூல விக்கிரகங்களுக்கு நித்திய பூஜைகள் வழக்கம்போல் ஒழுங்காய் நடக்கிறதில்லையென்றும் நிலயத்துக்கு வந்தபின் பாக்கிவிட்ட எல்லாக்கால பூஜைகளையும் சேர்த்து நடத்துவதாகவும் தெரியவருகிறது. ஏன் அப்படிச் செய்யவேண்டும். கடவுள் எங்குமிருக்கிறார் என்கிற உண்மையை மறந்து உற்சவ விக்கிரகம் வெளியில் இருக்குங்காலத்தில் சுவாமி அவ்விடத்திலிருப்பதாகவும் கோவிலுக்குள் இல்லாததுபோலவும் நினைத்து அவ்வித ஏற்பாடு உண்டாயிருக்கவேண்டுமென்று விளங்கவில்லையா?

எத்தனையோ பேர்கள் கோவிலுக்குள் வைத்து பொய், கொலை, கள், களவு, காமம், முதலிய பாதகச்செயல்களைச் செய்ய அஞ்சுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் வெளியில் வந்தபின் அவ்விதச் செயல்களைச் சாதாரணமாய்ச் செய்கிறார்கள். இப்படிச் செய்வது கடவுள் கோவிலில் மட்டும் இருக்கிறாரென்று நினைத்து எங்குமிருக்கிறார் என்கிற உண்மையை மறந்ததினாலல்லவா?

ஓர் நண்பரிடத்தில் கடவுளைத் தரிசனஞ்செய்ய வென்று கோவிலுக்குப் போவானேன், மற்ற இடங்களிலிருந்து செய்யலாகாதா என்று கேட்டதில் "கடவுள் எங்குமிருக்கிறார் என்று உணர்ந்துவிட்டால் எந்த இடத்திலும் தீச்செயல்கள் செய்யமுடியாதே. இந்த உலகத்தில் பொய் முதலிய எந்தவிதமான தீச்செயல்களும் செய்யாமலிருக்க முடியுமா? கோவிலுக்குப் போய்த் தரிசனஞ்செய்கிறதென்று ஏற்பட்டால் அவ்விடத்தில் அந்தக்காலத்திலாவது தீச்செயல்கள் செய்யாமலிருக்கலாம். ஆகலின் தீச்செயல்கள் செய்யாமலிருக்கிறதற்குப் பழக்கமுண்டாக ஆலய வழிபாடு ஓர் வழியாயிருக்கிறது." என்று விடைபகர்ந்தனர். இப்படிச் சொல்லுவது கோவிலில் கடவுள் இருக்கிறார் என்று நினைத்து கோவிலிலிருப்பதுபோல் மற்றவிடங்களிலுமிருக்கிறாரென்கிற உண்மையை உணராததினாலல்லவா?

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ஒரு ஸ்திரீ இருக்கும்போது வேறொரு ஸ்திரீயை மணஞ்செய்ய முயன்றகாலத்தில் அந்த ஸ்திரீ, நாயனாரிடத்தில் முதலாவது ஸ்திரீ வீட்டுக்குப்போகிறதுமில்லை அவளிடத்தில் பேசுகிறதுமில்லையென்று ஓர் சிவலிங்கத்தின் பேரில் பிரமாணஞ்செய்து கொடுக்கச் சொல்ல அவர் சம்மதித்து சுவாமியை வில்வமரத்தடிக்குப் போகச்சொல்ல சுவாமி அதற்கிணங்க அப்பால் சிவலிங்கத்தின்மேல் பிரமாணஞ்செய்யப்போகையில் சுவாமி தான் சிவலிங்கத்தில் இல்லாததையும் வில்வமரத்தடியிலிருப்பதையும் அந்த ஸ்திரீக்குச் சொல்லி அவள் அதையறிந்து வில்வமரத்தடியில் வைத்து பிரமாணஞ்செய்து கொடுக்கச்சொல்ல அவர் அப்படிச் செய்தாரெனத் தெரியவருகிறது.

விக்கிரக வணக்கத்தால் அந்த விக்கிரகத்திலேயே சுவாமி இருக்கிறாரென்றும் அதை விட்டுப்போய் வேறிடத்திலும் இருக்கல் கூடுமென்றும் அப்படிப் போய்விட்டகாலத்தில் சுவாமி அந்த விக்கிரகத்தில் இல்லையென்றும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப்போலொத்த அறிஞர்கள்கூட நினைக்கும்படி நேரிடுகிறதல்லவா? கடவுள் எங்குமிருக்கிறாரென்கிற உண்மையை மறக்கச் செய்யவில்லையா?

101

சுமார் 11 வயதுடையவனைப் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்தில் வாசித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு வாலிப நண்பனிடம் கடவுள் எங்கேயிருக்கிறாரென்று கேட்டதில் அவன் கடவுள் கோவிலில் இருக்கிறாரென்று சொல்ல அப்படியல்ல கடவுள் எங்கும் இருக்கிறாரென்று அவனுக்குச் சொன்னதில் அப்படியானால் அவன் தன் பக்கத்திற்கிடந்த செருப்பைக் காட்டி இந்தச் செருப்பிலும் இருக்கிறாரா வென்று கொஞ்சம் ஐயத்துடன் கேட்டான். அதிலும் இருக்கிறார் என்று சொல்லும்படி நேரிட்டது.

விக்கிரகங்களை வைத்து வணங்குவதினால் கடவுள் கோவிலில் இருக்கிறார் என்ற நினைப்புப் பதிந்து அவருடைய சர்வ வியாபகத்தைப்பற்றி விசாரிக்க மனம் நாடாமல் அறிவு குன்றினதினால் இவ்விதம் அவன் கேட்கும்படி நேரிட்டதல்லவா? கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார் என்கிற உண்மையை அவனுக்கு அடிக்கடி போதித்து மகமதியர்களைப்போல கடவுள் வணக்கத்துக்குச் சில ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தால் கடவுள் சர்வவியாபி என்கிற உண்மையை அவன் விசாரித்து அவன் அறிவு விசாலிப்பதற்கு ஏதுவாயிருக்குமல்லவா?

11902-3

கோவிலில் ஓர் விக்கிரகத்தை பிரதிஷ்டை செய்யுங்காலத்தில் அல்லது அஷ்டபந்தனஞ் செய்யுங்காலத்தில் சில கிரியைகள் செய்து ஜபஞ்செய்து பிரதிஷ்டை செய்யப்படுகிற அல்லது அஷ்டபந்தனஞ் செய்யப்படுகிற விக்கிரகத்தில் சுவாமியை ஆரோபிக்கும்படி செய்கிறார்களல்லவா? இதனால் அப்படி ஆவாகனஞ்செய்யுமுன் சுவாமி அந்த விக்கிரகத்தில் இல்லையென்றும் அப்படி ஆவாகனஞ்செய்தபின் தான் அவ்விக்கிரக வாயிலாகக் கடவுளை வணங்கும்படி அவ்விக்கிரகங்களில் அவர் வந்து தங்குகிறாரென்றும் நினைக்கும்படி ஏற்படுகிறதல்லவா?

விக்கிரகங்கள் சுயம்புலிங்கமென்றும் தேவர்களால் பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்ட விக்கிரகங்களென்றும் முனிவர்களாலும் மனி

தர்களாலும் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட விக்கிரகங்களென்றும் வேறுபாடுடையனவாய் அவற்றில் முனிவர்களாலும் மனிதர்களாலும் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட விக்கிரகங்களில் கடவுள் சிலகாலமிருந்து பின்பு அதைவிட்டு நீங்கிவிடுகிறாரென்னும் கொள்கை ஏற்பட்டு அப்பேர்ப்பட்ட விக்கிரகங்களுக்கு இடையிடையே அஷ்டபந்தனங்கள் நடத்தப்பட்டுவருகின்றனவே.

சில ஸ்தலங்களில் பாடல் பெற்ற ஸ்தலங்களென்று அவைகளுக்கு விசேஷ மகிமையுண்டாகியும் சில ஸ்தலங்கள் பாடல் பெறாத ஸ்தலங்களாயிருப்பதால் அவைகளுக்கு மகிமை குறைந்தும் இருப்பதாக சிலர் சொல்லுகின்றனர். சமயாசாரிகள் ஸ்தலங்கள்தோறும் சென்று தரிசனஞ்செய்து வருகையில் சில ஸ்தலங்களில் தரிசனஞ்செய்தும் பக்கத்திலுள்ள சில ஸ்தலங்களில் தரிசனஞ்செய்யாமலும் போனதாகவும் ஆகையின் சில பாடல் பெற்றும் சில பாடல் பெறாமலும் இருப்பதாகவும் அப்படிச் செய்யாமற்போனதற்குக் காரணம் அந்த ஸ்தலங்களிலுள்ள விக்கிரகங்கள் முனிவர்கள் மனிதர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பெற்று ஸ்தாபித்தபின் சில வருஷங்கள் சென்றபின் கடவுள் அந்த விக்கிரகங்களை விட்டு நீங்கி அப்படித் தரிசனஞ்செய்யாப் போகுங்காலத்தில் கடவுள் அவ்விக்கிரகங்களில் இல்லாமையாலென்றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர்.

மேற்கூறிய காரியங்களால் கடவுள் விக்கிரகங்களில் தான் இருக்கிறாரென்றும் சிலகாலத்தில் அவைகளைவிட்டு நீங்கிவிடுகிறாரென்றும் சொல்வதால் கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார் என்ற உண்மையை மறந்து பேசும்படி நேரிடுகிறதல்லவா? பாடல் பெற்ற ஸ்தலங்களுக்கு மகிமையும் மற்றஸ்தலங்களுக்கு மகிமைக் குறைவும் ஏற்படுவானேன்? கடவுள் ஓர் இடத்தில் அதிகமாயும் ஓர் இடத்தில் குறைவாயும் இருக்கிறாரா? இது நிற்க.

மேலே 3 இலக்கமிட்ட விஷயத்தைப்பற்றிச் சற்று விசாரிப்போம். அந்த விஷயமாவது:— முற்றறிவு பேராற்றல் பேரின்பம், சர்வகாருண்ணியம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்த கடவுளை குறைவுபட்ட மனித குணங்களுடையவர்போல பாவித்து வழிபடும்படி தூண்டுகிறது.

கடவுளுக்கு விக்கிரகத் திருமேனியைக் கற்பித்து வழிபடுதலினால் கடவுளுக்கு மனிதனுக்கொப்பாகதம் ஸ்நானம், அலங்காரம் நைவேத்யம் முதலியன அவசியமென நினைத்து விக்கிரகங்களுக்கு அபிஷேகம் அலங்காரம் நைவேத்யம் முதலியன நடந்துவருகிறது. விக்கிரகங்களுக்கு அபிஷேகம் செய்வானேன்? கடவுளுக்கு அது தேவையா? அதில் அவர் பிரியப்படுகிறாரா? அபிஷேகம் பிம்பசுத்தி செய்வதற்காக என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியானால் சுத்தமான ஜலத்தைவிட்டு மட்டும் சுத்தி செய்யாமல் எண்ணெய், பால், தயிர், பஞ்சகவ்வியம் முதலிய சாமான்களைக் கொண்டு அபிஷேகம் செய்வானேன். சிவபூஜை செய்கிறவர்கள் சந்தன முதலிய கரைந்துபோகக்கூடிய பொருள்களைக்கொண்டு உருவத்திருமேனி செய்து பூஜை செய்யுங்காலத்தில் அந்த உருவத்திருமேனிகளுக்கு அபிஷேகஞ்செய்தால் கரைந்துபோகக் கூடுமாகையால் அந்த உருவத்திருமேனிகளின் மேல் அந்த அபிஷேக ஜலம் விழாமல் அபிஷேகம் செய்த பாவனையாக அதன் பக்கத்தில் அபிஷேகஞ்செய்வானேன்?

"ஆனினம் ஈந்தி ஆன் உவந்து நின்றநிவன்"

என்றும் "பால் நெய் சோறாக்கு யாடி

கண்டாய்.....................................

மனக்காட்டுளாய மறைவின்றனே."

என்றும் சம்பந்தசுவாமிகள் ஸ்தோத்திரம் செய்திருப்பதாக தெரியவருகிறது. ஆகையின் கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கொப்பாகதம் பசனைக ஸ்நானம் வேண்டியிருத்தல் போலும் அதில் அவர் பிரியப்படுகிறது போலும் நினைக்கும்படி நேரிடுகிறது.

விக்கிரகங்களுக்கு விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களையும் புஷ்பங்களையும் போட்டு அலங்காரஞ்செய்வானேன்? மனிதனைப்போல் ஆபரணங்கள் அணிவதில் கடவுள் பிரியப்படுகிறாரா? ஆனி உற்சவத்தில் 4வது உற்சவ இரவில் உற்சவ விக்கிரகங்கள் விசேஷமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு வீதியில் எழுந்தருளிவருங்காலத்தில் சுவாமி தரிசனஞ்செய்ய விசேஷ கூட்டங்கள் கூடுகின்றன. ஏன் அப்படிக் கூடுகின்றன? சுவாமி தரிசனஞ்செய்யவா? அலங்காரத்தைப்

பார்க்கவா? இடபவாகன தரிசனம் விசேஷமென்று ஒருக்கால் சொன்னால் சுவாமி பவனிவருவதில் சுவாமிக்கு வாகனத்தால் மகிமை கூடுதல் குறைதல் ஏற்படுமா? அப்படியானால் உற்சவதினக் காலையில் சுவாமி இடபத்தில் எழுந்தருளிவரும் போது கூட்டம் இல்லாதிருப்பானேன். இவைகளினால் மனித னுக்கொப்பந்தம், கடவுள் அலங்காரத்தில் பிரியப்படுவதுபோ லும் அலங்காரத் தன்மையை வைத்து மனிதனுக்கொப்பந்தம் அவருக்கு மகிமை கூடுவதுபோலும் குறைவதுபோலும் நினைக் கும்படி ஏற்படுகிறதல்லவா?

கடவுளுக்கு நைவேத்யம் செய்வானேன்? கடவுள் அன்னம் சாப்பிடுவதில் பிரியப்படுகிறாரா? அபிஷேகத்தைப் பிம்பத்தைச் சுத்தஞ்செய்வதற் கென்று வைத்துக்கொள்வோம். அலங்காரந்தான் சுவாமியை வழிபடுதற்கென்று ஏற்பட்ட விக்கிரகம் பார்வைக்கு நன்றாயிருப் பதற்கென்று வைத்துக்கொள்வோம். சுவாமிக்கு ஆகாரப்பண் ணவேண்டியது அவசியந்தானா? இதைப்பற்றி விசாரிக்கில் அன்னமானது பக்குவப்படுத்தப்பட்டு அதிலுள்ள தேகத்துக்கு வேண்டிய சாமான்கள் அதை உட்கொண்டபின் இரத்தத்தில் கலப்பதற்குத் தயாராயிருப்பதுபோல ஆன்மாவைப் பக்குவப் படுத்தி சுவாமியுடன் கலந்துகொள்ளும்படி சுவாமிக்கு அர்ப்ப ணஞ்செய்யவேண்டுமென்ற கருத்துடன் அதற்கு அறிகுறியாக நைவேத்யஞ்செய்கிறதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இந்த அருத்தம் விக்கிரக ஆராதனை செய்கிறவர்களில் எத்தனைபேர்களுக்குத் தெரியும்?

நம்பியாண்டார் நம்பியின் தகப்பனார் கோவில் பூஜை செய்து கொண்டிருந்ததாகவும் ஒருநாள் அவர் பூஜைக்குப் போக மார்க்க மில்லாமல் அவர் மைந்தனாகிய நம்பியாண்டார் நம்பியை பூஜை செய்யக் கோவிலுக்கு அனுப்பினதாகவும் அவர் நைவேத்யம் செய்யும்போது சுவாமி அந்த நைவேத்ய சாதத்தை உண்ணாதி ருந்தது கண்டு மனம் வருந்தினதாகவும் சுவாமி அவருக்கு இரங்கி உடனே சாப்பிட்டுவிட்டதாகவும் அதற்குப்பின் சில தினங்கள் அப்படியே சாப்பிட்டுவந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. இதனால்

நைவேத்யம் சுவாமி சாப்பிடுவதற்காக என்று தானே ஜனங்கள் அருத்தம்பண்ணுகிறதாகத் தெரியவருகிறது. "நேருக்குநேரே சாப்பிடுகிறதை நாம் பாராததால் சுவாமி சாப்பிடுகிறதில்லை என்று நினைக்கக்கூடாது அந்த நைவேத்யத்தின் ரசத்தைக் கிரகித்துக் கொள்ளுகிறார்" என்று ஜனங்கள் பேசுகிறார்களல்லவா? நைவேத் யத்தை ஏற்படுத்தினவர் கருத்து எப்படியிருந்த போதிலும் சுவா மிக்கு அன்னம் தேவையென்று தானே பொதுவாக ஜனங்கள் நினைக்கிறார்கள்.

மேற்குறித்த கருத்துடன் நைவேத்யம் ஏற்பட்டிருந்தால் வழிபடுகிற ஒவ்வொருவரும் தாங்களே நைவேத்யம் தயார் செய்து விக்கிரகங்களின் முன்வைத்து மேற்குறிப்பிட்ட பக்குவ நிலைமையை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு தரிசனஞ்செய்தால் பிர யோஜனப்படுமேதவிர பிரதிஷ்டை செய்யப்படுகிற ஒவ்வொரு விக்கிரகத்துக்கும் நித்திய நைவேத்யத்துக்கு ஏற்பாடு செய்து பூஜை செய்கிற பட்டமார் மட்டும் நைவேத்யம் ஒழுங்காய்ச் செய்துவரும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டால் நைவேத்யம் சுவாமிக் குத் தேவையென்று நினைக்கும்படி நேரிடுமேதவிர மேற்குறித்த பக்குவ நிலையை ஞாபகப்படுத்துவதற்கு ஏதுவாகுமா?

ஊர் கோவிலில் ஒரு விக்கிரகத்தைப் பிரதிஷ்டைசெய்து நித் திய நைவேத்யத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யாமலிருந்தால் சுவாமிக்கு நைவேத்யமில்லாமலிருப்பது குறைபாடுபோல் பேசுகிறார்களே! நைவேத்யத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யாததால் சுவாமிக்கு என்ன குறை. பக்குவ நிலையை ஞாபகப்படுத்தவென்றால் தரிசனஞ்செய் யப்போகிறவர்கள் அவரவர் வீட்டில் பக்குவஞ்செய்த அன் னத்தை ஸ்வாமி முன்வைத்து அந்த நிலையை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாதா? அப்படிச்செய்தால் உண்மையான பிரயோ ஜனம் உண்டாகாதா? அவ்விதம் ஏற்பாடு செய்யாமல் நித்திய நைவேத்யத்துக்கு நிலையான ஏற்பாடுசெய்து ஒரு பூசாரியைக் கொண்டு நித்திய நைவேத்யம் ஒழுங்காய்ச் செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்திருப்பதினாலேயே மனிதனுக் கொப்பந்தம் சுவாமிக்கும்

அன்னம் தேவையென்றும் அந்த அன்னத்தின் இரசத்தைச் சுவாமி கிரகித்துக்கொள்ளுகிறாரென்றும் நினைக்கும்படி விக்கிரகங்களுக்குச் செய்கிற அன்ன நைவேத்யம் காட்டுகிறதல்லவா? நைவேத்தியப்பொருள்களை விக்கிரகத்தின் முன் வைத்து அப்பொருள்களின் பெயருடன் "சமர்ப்பயாமி" என்பதைச் சேர்த்துச் சொல்வதாகிய மந்திரத்துக்கு அருத்தம் என்ன? நான் தருகிறேன் என்பதன்றோ? இதில் ஆண்டவனைப் பக்குவப்படுத்தி நடப்பிக்கிறதென்றும் அருத்தம் காணவில்லையே!

இது நிற்க. சுவாமிக்கு கலியாணஞ்செய்வானேன்? சுவாமிக்கு மனைவி வேண்டுமோ? சுப்பிரமணியரைப்போலச் சில சுவாமிகள் ஒரு ஸ்திரீக்கு மேற்பட்ட ஸ்திரீகளைக் கலியாணம் செய்திருக்கிறார்களே "சுவாமிக்கு ஸ்திரீ வேண்டுமென்பது இல்லாது; சுவாமியினுடைய திருவருட் சக்தியைப் பெண்ணாக உருவகப்படுத்திக் கலியாணஞ்செய்திருப்பதுபோல் பாவனையேயொழிய உண்மையில் கடவுளுக்கு ஸ்திரீ என்பது இல்லை"யென்று சிலர் சொல்லுகின்றனர். கைலாசத்தில் சிவபெருமானுக்கும் உமாதேவிக்கும் கலியாணம் நடந்ததாகவும் அந்தச் சமயத்தில் தேவர் முனிவர் முதலானவர்கள் வந்து கூடின நிமித்தம் வடபாகம் தாழ்ந்து தென்பாகம் உயர்ந்து நிற்க அகஸ்தியமாமுனிவர் பொதியமாமலையில் வந்துநின்று பூமியைச் சமப்படுத்தினதாகவும் சொல்லுவதின் உண்மை எப்படி? சிவபெருமானுக்கும் உமாதேவிக்கும் கலியாணம் நடக்கவில்லையா? கலியாணத்தின் கருத்து மேற்கூறிய உருவகம் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். இந்த அருத்தம் விக்கிரக ஆராதனை செய்கிறவர்களில் எத்தனைபேர்களுக்குத் தெரியும், கடவுளை வணங்க ஒரே ஒரு விக்கிரகம் மாத்திரம் ஏற்படுத்தி பெண் விக்கிரகத்தை ஏற்படுத்தாமல் கடவுள் அருட்சக்தியுடையவர் என்று போதித்தால் போதாதா? அந்த சக்தியை பெண்ணாக உருவகப்படுத்தி பெண் விக்கிரகம் பிரத்தியேகமாக ஏற்படுத்தி மனிதர்கள் கலியாணத்துக்கொப்பாகவும் திருக்கலியாண தினத்தன்று திருமணச் சடங்குகள் எல்லாம் நடத்தி திருமங்கலியதாரணமுஞ்செய்துவிட்டு சுவாமிக்கு ஸ்திரீ

கிடையாது என்று சொல்வதில் பயனென்ன? மனிதர்களுக்கொப்பாகவும் சுவாமிக்கும் ஸ்திரீ வேண்டியிருக்கிறது என்கிற நினைப்புத்தானே இந்தக் கிரியைகளினால் மனிதர்களுக்கு உண்டாகும். இவ்விதமான நினைப்பு உண்டாகும்படி ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்துவிட்டு அந்த நினைப்புக்குரிய சங்கதி ஒன்றுமில்லையென்றும் அதற்கு வேறுபாடான உண்மைக்கு அது அறிகுறியென்றும் சொல்வதில் என்ன பயனுண்டாகும்? மனதுபறும்படி நேரான வழியில் ஓர் உண்மையைப் போதிக்காமல் மாறான அருத்தங்கொள்ளும்படியான சில சடங்குகளைச் செய்து உண்மையை மறக்கும்படி செய்து பின்பு அந்த உண்மையைப் போதிக்க முயன்றால் அந்த உண்மை எளிதில் கிரகிக்கப்படுமா? ஏற்படுத்தியவர்கள் கருத்து எவ்விதமாயிருந்தபோதிலும் மேற்குறித்த ஏற்பாடுகளும் சடங்குகளும் மனிதர்களுக்கொப்பாகவும் கடவுளுக்கும் ஸ்திரீ வேண்டியிருக்கிறதென்று நினைக்க இடங்கொடுக்கிறதல்லவா? கோவில்களில் பள்ளியறையென்று ஏற்பட்டு ஸ்வாமியையும் அம்மனையும் இரவுகாலங்களில் ஒன்றுசேர்த்து வைக்கிறார்களே! இதனால் ஜனங்களுக்கு என்னவிதமான அபிப்பிராயம் உண்டாகும். மனிதர்களைப்போல் சுவாமிக்கு காம இச்சையிருக்கிறதென்று யாரை நினைக்க இடங்கொடுக்கும்? "இதற்கு அருத்தம் அப்படியன்று. சங்காரகாலத்தில் சகலமும் அழிக்கப்பட்டு கடவுளுடன் சேர்ந்து கடவுள் தனிப்பொருளாய் நிற்குந்தன்மையைக் காட்டுகிற"தென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஏற்படுத்தினவருடைய கருத்து அப்படியிருந்தாலும் இருக்கலாம். அதினால் பிரயோஜனம் இப்போது என்ன?

ஆண் விக்கிரகத்துக்கும் பெண் விக்கிரகத்துக்கும் மனிதர்களுக்கொப்பாகவும் திருமணச்சடங்குகள் நடத்தி கலியாணஞ் செய்வித்து இராத்திரி காலங்களில் பள்ளியறையை மனிதர்கள் பள்ளியறைக்கொப்பாகவும் அலங்காரஞ்செய்து பட்டுமெத்தை தலையணை திண்டு முதலியவைகள் போட்டு படுக்கை விரித்து அவ்விரண்டு விக்கிரகங்களையும் ஒன்றுசேர்த்து வைத்துப் பால் பழம் பலகாரங்களை பக்கத்தில் வைத்திருப்பதைப் பார்ப்பவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? கடவுளுக்கு சிற்றின்பபோகம் உண்டென நினைக்க இடந்தரும் அன்றோ!

சில விஷ்ணு ஸ்தலங்களில் சிலகாலத்துக்குமுன் வரை ஸ்வாமி மலஜலம் கழித்தல்போல் பாவனைசெய்து அதிகாலையில் திருக்கண்டிப்பிரசாதமென்று பேர் வைத்து அதை எடுத்து விநியோகஞ்செய்து வந்ததாகக் கேள்வி. இத்தனை விபரீதமான செய்கைகளுக்கெல்லாம் விக்கிரக ஆராதனையே காரணமன்றோ!

இந்த ஜில்லா குற்றாலத்தில் குற்றாலநாதருக்கு இடைவிடாது தலைநோய் இருப்பதுபோலவும் "குற்றாலநாதருக்கு எற்றுக்குடிநீர்" என்று இடைவிடாமல் குடிநீர் போட்டு அவருக்கு அபிஷேகஞ்செய்கிறார்களே! இதென்ன விபரீதம்! ஸ்வாமிக்குத் தலைநோவுண்டா? இதற்கு ஆதாரம் ஸ்வாமிக்குத் தலைநோவு கண்டது அன்று, ஒரு பக்தன் தலைநோவினால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததாகவும் குற்றாலநாதனைத் தரிசனஞ்செய்து ஒரு குடிநீர் போட்டு ஸ்நானஞ்செய்ததில் அது சௌக்கியமாய்விட்டதாகவும் அதற்கு அறிகுறியாக அந்தப்பக்தன் அந்தக்குடிநீரை ஸ்வாமிக்கு அபிஷேகஞ்செய்து தன் பக்தி விசுவாசத்தைக் காட்டினதாகவும் சிலர் சொல்லுகின்றனர். இப்படிச்சொல்வது விபரீதமே என்று தோன்றுகிறது. ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு வியாதி ஒரு ஔஷதத்தால் சௌக்கியமானால் அவனைப்போலொத்த மனுஷனுக்கு அதே மாதிரி வியாதிகண்டால் அந்த ஔஷதத்தைக் கொடுக்கச்சொல்வது கிரமமாயிருக்கிறது. அது காருண்ணியமான செயலாயும் ஆகும். ஸ்வாமியைத் தரிசனஞ்செய்து சௌக்கியமானால் அந்த ஔஷதத்தை ஸ்வாமிக்குக் கொடுக்கும்படி செய்வானேன். ஸ்வாமிக்கும் வியாதி உண்டாகுமா? தன் பிரதிஞையாகிய பக்திவிசுவாசத்தை எவ்விதம் காட்டுகிறது? மற்ற ஸ்தலங்களில் தரிசனஞ்செய்து வியாதி சௌக்கியமாகவில்லையா? அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்தலங்களில் இவ்வித ஏற்பாடுகள் ஏன் செய்யவில்லை. குற்றாலநாதர் மலையடிவாரத்திலிருப்பதால் வெயிற்காலத்தில் உஷ்ணம் அதிகமாயும் மழை பனிக்காலங்களில் குளிர் அதிகமாயும் இருப்பதை உத்தேசித்து அவருக்குத் தலைநோவு உண்டாகக்கூடுமென்று ஒரு பக்தன் குடிநீர்போட்டு அபிஷேகஞ்செய்து வந்ததை முன்னிட்டு அந்த ஏற்பாடு நிலைநின்று வருகிறதென்று கொள்வதே பொருத்தம் எனத் தோன்றுகிறது.

கண்ணப்பநாயனார் மலையில் ஒரு சிவலிங்க விக்கிரகத்தைக் கண்டு அன்புசெலுத்துகையில் ஸ்வாமி பசியாயிருப்பாரென்று எண்ணி மாமிசத்தைக் கொடுத்துப் பசிதீர்க்க முயன்றதாயும் ஸ்வாமி தனித்து இருப்பாரேயென்று பயந்து அந்த விக்கிரகத்தைத் தனித்துவைத்து விட்டு வெளியேபோக மனமில்லாமல் திகைத்து இருந்ததாயும் ஸ்வாமி கண்ணிலிருந்து இரத்தம் புறப்பட்டதாயும் கண்ணப்பநாயனார் தன் கண்ணைக்கொடுத்து சௌக்கியப்படுத்தினதாயும் சொல்லப்படுகிறதே! இதனால் கண்ணப்பநாயனார் ஸ்வாமியும் மனிதனைப்போல் பசியுடையவராய் இருந்தாரென்றும், தனித்திருந்தால் அவருக்கு பயம் நேரிடுமென்றும், அவருக்குக் கண் வியாதி உண்டாயிருக்குமென்றும், அதை தான் சௌக்கியமுண்டாக்கக்கூடுமென்றும் நினைத்தாரென்றும் ஏற்படுகிறதே? இவ்வித குணங்கள் மனிதனுடைய குணங்களா? ஸ்வாமியினுடைய இலக்ஷணங்களா? இவையெல்லாம் அந்தோ! விக்கிரக வணக்கத்தால் நேர்ந்த விபரீதமன்றோ?

சில வருஷங்களுக்குமுன் திருச்செந்தூரில் பழைய விக்கிரகத்திருமேனி பின்னப்பட்டுப்போனதின் நிமித்தம் புது விக்கிரகப் பிரதிஷ்டை செய்து அஷ்டபந்தனஞ் செய்யுங்காலத்தில் பழய விக்கிரகத்திருமேனியை அது வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தினின்றும் எடுத்து அந்த விக்கிரக ஸ்வாமி இறந்துபோனதாக எண்ணி அபரக்கிரியைகள் செய்து துஷ்டி கொண்டாடினதாகத் தெரியவருகிறது. இவ்வித விபரீதமான செய்கைகளுக்கும் விக்கிரக வணக்கமல்லவோ இடங்கொடுத்தது!

இது நிற்க. கடவுள் சர்வவியாபியாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறவராகையால் விக்கிரக வணக்கம் விக்கிரகவாயிலாக வழிபடுவதற்கு ஏற்பட்ட ஒரு பக்திமார்க்கமென்று வைத்துக்கொண்டால் எல்லா ஸ்தலங்களுக்கும் மகிமை ஒரே தன்மையாகத்தானே இருக்கவேண்டும். பக்திசெய்பவர்களுடைய பிரார்த்தனைக்கு அநுகூலமும் பிரதிகூலமும் கிடைப்பது பக்திசெய்பவருடைய மனப்பக்குவத்தையும் பிரார்த்தனை செய்யும் தன்மையையும் பொறுத்து நிற்குமேயன்றி ஆலயங்களைப் பொறுத்ததன்றே!

அப்படியிருக்க மூர்த்தி தலம் தீர்த்தங்களுக்கு மகிமை கூடுதலும் குறைதலும் ஏற்பட்டிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? சுப்பிரமணிய ஸ்வாமியைப் தரிசனஞ்செய்வதில் திருச்செந்தூரில் செய்தா லென்ன? குறுக்குத்துறையில் செய்தாலென்ன? திருச்செந்தூரில் தரிசனஞ்செய்தால் பலன் அதிகமென்றும் மற்றவிடங்களில் குறைவென்றும் ஏற்பட்டு திருச்செந்தூரில் ஏராளமான பணம் காணிக்கையாய்ச் சேர்வதற்கும் மற்றவிடங்களில் வெகு குறைவாயிருப்பதற்கும் காரணமென்ன?

இவ்விதமே சிவஸ்தலங்களிலும் இவ்வித வித்தியாசங்கள் ஏற்பட்டு சங்கரநயினார்கோவிலில் ஏராளமான காணிக்கைப் பணம் சேர்வதற்கும், மற்றவிடங்களில் குறைவாயிருப்பதற்கும் காரணமென்ன? ஒரு வைஷ்ணவ ஸ்தலங்களில் ஒரு கோவிலுக்கு மென்மையும் மற்றொரு கோவிலுக்குத் தாழ்மையும் ஏற்பட்ட காரணமென்ன? திருநெல்வேலியில் நெல்லையப்பருக்குமே தொண்டர்களுக்கும் வெகுவான வித்தியாசம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நெல்லையப்பரைத் தரிசனஞ்செய்ய வருகிற ஜனங்களுக்கு தொண்டர்களைத் தரிசனஞ்செய்ய வருகிற ஜனங்கள் எவ்வளவோ குறைவாயிருப்பார்களென். மனிதர்களுக்குள் பாக்கியமும் ஆயுளும் பொறுத்தது முன்வினைப்படி, தலைவிதி முன்னிட்டும், விசேஷங்களின் ஆடம்பரத்தை வைத்தும் மற்றும் சில சங்கதிகளை முன்னிட்டும் தாரதம்மியம் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல விளங்கவில்லையா?

திருநெல்வேலியில் ஆனி உற்சவ தினங்களில் ஒரு தினம் நெல்லையப்பரை வீதியில் விட்டுவிட்டு அம்மன் கோவிலுக்குப் போய் கதவை அடைத்துக்கொள்வதுபோலவும், அவ்விதம் செய்வதற்குக் காரணம் நெல்லையப்பர், காமச்சையால் அலைந்ததும் போலவும் பிறகு சமாதானப்பட்டு கதவைத் திறக்கவிடுவது போலவும் ஒரு விசேஷம் நடக்கிறதாகத் தெரியவருகிறது. இவ்வித வழியும் ஸ்வாமிக்குக் கற்பிக்க விக்கிரக வணக்கமல்லவோ இடங்கொடுக்கிறது.

ஸ்வாமிக்கு விநாயகர் சுப்பிரமணியர் என்று இரண்டு குமாரர்கள் இருப்பதுபோலவும் அதில் விநாயகருக்குக் கலியாணம் ஆகவில்லையென்றும் சுப்பிரமணியருக்கு இரண்டு ஸ்திரீகள் கலியாணம் ஆயிருப்பதாகவும் கற்பித்திருக்கிறார்களே; கடவுளுக்கு மனிதர்களுக்கு ஏற்படும் ஸ்திரீ இருப்பது போதாதென்று பிள்ளைகளும் உண்டென நினைக்க விக்கிரக வணக்கமல்லவோ இடங்கொடுக்கிறது. ஏதாவது ஒரு சமாசாரம் காணாமற் போனாலும் அல்லது வியாதி முதலிய அபாயங்கள் நேரிட்டாலும் காணாமற்போன சாமான் அகப்படும்பொருட்டும் வியாதி முதலிய துன்பங்கள் நீங்கும்பொருட்டும் அல்லது நினைத்த வேறு காரியங்கள் அனுகூலமாகும்பொருட்டும் அப்படி நினைத்த காரியம் அனுகூலமானால் பிள்ளையாருக்கு இத்தனை தேங்காய் உடைக்கிறோம் என்றும், கோமதி அம்மனுக்கு இவ்வளவு ரூபாய் காணிக்கை கொடுக்கிறோம் அல்லது வேறு சாமான்கள் செய்து அல்லது வாங்கி காணிக்கையாய்க் கொடுப்பதாகவும், இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளச்செய்வதாகவும் இன்னும் இதுபோன்ற விக்கிரக வணக்கஞ்செய்கிறவர்கள் பிரார்த்தனை செய்துகொள்ளுகிறார்களே!

ஒரு மனிதனிடத்தில் ஒரு காரியம் ஆகவேண்டியிருந்தால் அவனுக்குவேண்டியவற்றைக் கொடுத்து அவனைத் தாக்ஷிண்யப்படுத்த முயலுவதுபோல தேங்காய் முதலிய சாமான்களை கடவுளுக்குக்கொடுத்து கடவுளைத் தாக்ஷிண்யப்படுத்த முயலுவதுபோல் ஆகவில்லையா? கடவுள் நமக்குச் செய்கிற உதவிக்குக் கைம்மாறாக நாமும் கடவுளுக்குச் செய்யக்கூடியது ஏதேனும் உண்டோ! தேங்காய் பழம் இடபவாகன எழுந்தருளல் முதலியவற்றில் கடவுளும் பிரியப்படுகிறாரோ! அவ்வித பிரார்த்தனை கடவுளுக்கு லஞ்சங்கொடுத்து கடவுளை வசப்படுத்த முயலுவதுபோல் ஆகவில்லையா? இவ்வித பிரார்த்தனைக்கு விக்கிரக வணக்கமல்லவோ இடங்கொடுக்கிறது. இன்னும் இவை போன்ற நூதன விஷயங்கள் சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றால் கடவுளுக்கு மனிதர்களுடைய குணம் குற்றங்களைக் கற்பிக்க இடங்கொடுத்தது விக்கிரக வணக்கம் என்று விளங்கவில்லையா? இது நிற்க.

இனி, மேலே 4 வது இலக்கமிட்ட விஷயத்தைப்பற்றி விசாரிப்போம். அறிவு மனச்சாக்ஷி, அன்பு ஞானக்கண் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு அகக்கண்களைக் கடவுள் நமக்கு அருளியிருக்கின்றார். அவருடைய அற்புதமான சிருஷ்டிப்பொருளை நாம் கவனித்துப்பார்த்து அறிவிருத்திசெய்து நீதியாயும் அன்பாயும் நடந்து நல்லொழுக்கத்திற்பழகி அன்பைப்பெருக்கி இந்த அகக்கண்களால் கடவுள் நமக்கு உணர்த்தியவாறு நடந்து அவ்வுணர்ச்சிக்கு மாறுபடாமல் ஞானக்கண்ணினால் கடவுளைக்கண்டு வழிபட்டு நாம் பேரின்ப வீட்டிற்குப் பாத்திரராகும்படி கருணையாக கடவுள் வைத்திருக்க அதற்கு மாறாகப் புறக்கண்களுக்கு விசேஷமாகத் தோன்றும் விக்கிரகங்களை அமைத்து அலங்கரித்து உற்சவங்கள் நடத்திக் கடவுளை வழிபடும்படி செய்திருக்கிற ஏற்பாடுகள் அகக்கண்களின் பார்வையைக் குறைத்துப் புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படக்கூடிய கிரியைகளை விசேஷித்துக் கவனிக்கும்படியான நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து விடுகின்றன.

திருநெல்வேலியில் ஆனி உற்சவ 4 வது 7 வது தினங்களிலும் தேரோட்ட தினத்திலும் திருக்கலியாண முதலிய விசேஷங்களிலும் ஜனங்கள் ஏராளமாய்க் கூடுவதும் மற்ற தினங்களில் அப்படிக் கூடாமலிருப்பதும் வெளி அலங்காரத்தைப் பொறுத்ததல்லவோ! சுவாமியினுடைய குணங்களைப்பற்றி மற்ற உற்சவ தினங்களைவிட இந்த உற்சவ தினங்களில் ஏதாவது அதிகமாய்ச் சிந்திக்கிறார்களோ! அநேக மாதங்களில நடக்கிற சிறு தேரோட்டதினங்களில், யாதொரு கூட்டமும் இல்லாதிருப்பானேன்! புறக்கண் பார்வைக்கு ஆனந்தமாக இருக்கும்படி நடக்கிற ஆனி உற்சவ தேரோட்ட தினத்தில் எள்ளுப்போட இடமில்லாமல் ஏராளமான ஜனங்கள் கூடுவானேன்? தேரோட்ட உற்சவங்களுக்குள் ஒன்றுக்கொன்று அவ்வளவு வித்தியாசப்படுவானேன்.

விக்கிரகங்களின் கினை கடவுளுடைய ஞானத்தைக் குறிக்கிறதென்றும் முகம் சர்வவியாபகத்துவத்தைக் குறிப்பிடுகிறதென்றும் இவைபோல மற்ற அங்கங்களும் கடவுளுடைய வெவ்வேறு குணங்களைக் குறிப்பிடுகிறதென்றும் கடவுளுக்குக் கலியாணஞ்

செய்வது கடவுளுடைய அருட்சத்தியை உருவகப்படுத்தி விசேஷித்துக்காட்டுகிறதென்றும், இன்னும் இதுபோல விக்கிரக வணக்கத்தில் நடைபெறும் அநேக கிரியைகளுக்கு உட்பொருள் இருக்கிறதென்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்களென்றும் அப்பொருள்கள் விக்கிரகவணக்கஞ் செய்பவர்களில் பெரும்பாலார்க்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை என்றும் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். இப்படித் தெரியாமற்போவது எதனால்:—

அகக்கண்களுக்குப் புலப்படும்படியான விதமாய் அல்லாமல் புறக்கண் பார்வைகளுக்குத் தெளிவுபடும்படி ஏற்பட்டிருக்கிற சடங்குகளினால் அகக்கண்பார்வை குன்றி புறக்கிரியைகளே விசேஷித்துப் பார்க்க விக்கிரக வணக்கம் இடங்கொடுக்கிறதல்லவோ! விக்கிரகங்களுக்கு அபிஷேக அலங்கார நைவேத்தியஞ் செய்து உற்சவங்கள் நடத்துவதில் அகக்கண்களின் பார்வை எவ்விதமாவது வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறதா? இல்லவேயில்லை. யோசிக்க யோசிக்க அறிவு பெருகும். நல்லொழுக்கத்திற் பழகப் பழக நல்லொழுக்கம் சிறக்கும். நேசிக்க நேசிக்க அன்பு விரியும். கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்களைப்பற்றி முன் குறிப்பிட்ட மூன்று அகக்கண்களின் உணர்ச்சிக்கு மாறுபடாமல் ஞானக்கண்ணினால் கடவுளைச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்கள் நமக்கு வெளிப்படும். இவ்விதமாய் அகக்கண்களின் பார்வைகள் விருத்தியடைய ஏற்பாடு செய்யாமல் புறக்கண்களைப் பற்றியதான புறக்கிரியைகளைக் கொண்டு கடவுளை வழிபடும்படி செய்திருப்பது மனிதருடைய அகக்கண்களின் உணர்ச்சி குன்றுவதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லையோ! விக்கிரகவணக்கம் காரணமாக எத்தனைபேர் கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்களைப்பற்றி அறிந்திருக்கிறார்களென்று விசாரித்துப்பார்த்தால் உண்மை வெளிப்படும். இது நிற்க. மேலே 5வது இலக்கமிட்ட விஷயத்தைப்பற்றிச் சற்று ஆராய்வோம்.

விக்கிரகாராதனை சிவபுண்ணியம் வேறு, பசு புண்ணியம் வேறு எனப் பிரித்து இவ்விரண்டு புண்ணியங்களும் ஒன்றோ

டொன்று மூன்றுதலின்றி நன்றுக்கண்மையுடையதென்ற உண்மையை மறைத்து சிவபுண்ணியத்துக்கிடையூறுபோது பசுபுண்ணியத்தைச் செய்தல் ஏதுவாகிறது.

கடவுள் முற்றறிவுடையவர், சர்வசக்தர், சர்வகாருண்ணியர், பேரின்பம் நிறைந்தவர். அவருக்கு நாம் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. கடவுள் நம்மை இந்த உலகத்தில் இருப்பித்து நம்மை வளர்த்து வருவது நம்முடைய ஆன்மலாபத்தின் பொருட்டேயன்றி வேறல்ல. இந்த உலகத்தில் கடவுளால் அமைக்கப்பெற்றிருக்கும் எல்லாவித ஏற்பாடுகளும் நம்முடைய ஆன்மவளர்ச்சிக்கு ஏற்றவிதமாகவேயிருக்கின்றன.

அறிவு வடிவினராகவும் மனச்சாக்ஷி வடிவினராகவும் அன்புவடிவினராகவும் கடவுள், நாம் செய்யவேண்டியது இன்னதென்பதை அறிவித்து மேல் நெறியெல்லாம் நமக்குப் புலப்படுத்தி நாம் இன்னவிதம் நடக்கவேண்டுமென்று நமக்கு அவர் உணர்த்துவது நாம் அபிவிருத்தியடையும்பொருட்டேயன்றி அவரைத் திருப்திசெய்வதற்காக அல்ல; அவர் உணர்த்தியவாறு நாம் நடக்கிறபோது அதுவே அவருக்குத் திருப்தி. அதுவே நமது ஆன்மவளர்ச்சிக்கு ஏற்ற சாதனம். அவர் உணர்த்தியதற்கு விரோதமாய் நாம் நடப்பின் அதுவே அவருக்கு அதிருப்தி. அதுவே நமது ஆன்மவளர்ச்சி குன்றுவதற்கும் ஏதுவாகும். இவ்விதம் அவர் உணர்த்தியவாறு நாம் நடந்து ஆன்ம பக்குவமடைந்து பேரின்ப வீட்டை அடையவேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்துடன் யாதொரு கைம்மாறும் எதிர்பாராமல் நம்மை வளர்த்துவருகிற பகவானிடத்தில் நாம் அன்புசெலுத்தி அவர் பெயரைச் சொன்னமாத்திரத்திலும் கேட்டமாத்திரத்திலும் நம்முடைய மெய் அரும்பி விதிர்விதிர்த்து கண்ணீர்ததும்பி நன்றியறிதலால் உள்ளம் நெகிழ்ந்து அறிவு முதலிய அகக்கண்களின்றும் அவர் நமக்கு உணர்த்தியவாறு ஒழுகுதலே கடவுள் வழிபாடென்று நினைக்கிறோம்.

கடவுளிடத்தில் அன்பு செலுத்தலாவது அவர் பெயரைக் கேட்டமாத்திரத்திலும் சொன்னமாத்திரத்திலும் நன்றியறித

லால் உள்ளம் நெகிழ்ந்து மெய்தான் அரும்பி விதிர் விதிர்த்து நிற்பது சிவபுண்ணியமென்றும் அவர் நமது அகக்கண்களின் வாயிலாக உணர்த்தியவாறு மனிதர்கள் யாவரையும் சகோதர வாஞ்சையுடன் நேசித்து நீதியாய் நடந்து பரோபகாரசிந்தை யுடன் நேசித்து நீதியாய் நடந்து பரோபகார சிந்தையுடன் வளர்வதே பசு புண்ணியமென்றுஞ் சொல்லலாம். சிவபுண்ணியத்துக்கும் பசுபுண்ணியத்துக்கும் முரணுதல் ஒன்றுமில்லை. கடவுளிடத்தில் அன்புசெலுத்துகிறவன் கடவுளுடைய பிள்ளைகளாகிய நமது சகோதரர்களிடத்திலும் அன்புசெலுத்துவான். பிறிடர் யாவரும் சகோதரரென அன்புசெலுத்துகிறவன் நமது பிதாவாகிய கடவுளிடத்திலும் அன்பு செலுத்துவான். கடவுளுக்கு நம்மால் ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லாததால் கடவுள் நமக்கு செய்துவரும் உபகாரத்தை உன்னி நன்றியறிதலாகிய உணர்ச்சியோடு நம்முடைய சகோதரர்களுக்கு பரோபகாரம் புரிதலே கடவுளிடத்தில் அன்புசெலுத்துதலாய் முடியும்.

உண்மை இப்படியிருக்க கடவுளை வணங்குவதற்கென்று விக்கிரகத்திருமேனிகள் ஏற்படுத்தி அவைகளுக்கு அபிஷேக அலங்கார நைவேத்ய முதலிய சில கிரியைகளைச் செய்து கடவுளை வழிபடுகிறதால் சிவபுண்ணியமும் பசுபுண்ணியமும் வெவ்வேறாய் பிரித்து நினைக்க இடங்கொடுத்து இரண்டும் முரணக்கூடியது போல் நினைத்து சிவபுண்ணியத்துக்கெதிரில் பசுபுண்ணியத்துக்கு இடையூறுவருவிக்க ஏதுவாயிருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது.

சண்டேசுர நாயனார் பசுக்களை மேய்த்துப் பரிபாலனஞ் செய்து அந்தப் பசுக்களின் பாலை, சிவபெருமானின் உருவத்திருமேனி என்று குவித்துவைத்த மணலில் அபிஷேகஞ்செய்யுங் காலத்தில் அவருடைய தகப்பனார் சண்டேசுர நாயனார் செய்த அபிஷேகப் பால் அவருக்குச் சொந்தமாயில்லாமல் அப்பசுக்களின் சொந்தக்காரருடையதாய் இருந்ததினால் 'அப்படிச்செய்தது தகாத செய்கையென்று நினைத்துத் தடுக்க சண்டேசுர நாயனார் தன் தகப்பனார் காலை வெட்டிவிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ஒருவன் தன் தகப்பன் காலை வெட்டுவதும் கருணையாகுமோ? கொடிய செய்கையல்லவோ? அப்பேர்ப்பட்ட செயலையும் ஒரு உண்மையான சிவபக்தன் செய்யலாமோ? கடவுளுக்கு அபிஷேகம் வேண்டியிருப்பது போல் ஒரு இடையை ஏற்படுத்திக்கொண்டதினாலல்லவா அவ்வித கிரியையாகிய சிவபுண்ணியத்துக்கு எதிரிடை பசு புண்ணியத்தின் தன்மை இன்னதென்று யோசியாமல் இந்தக் கொடிய செய்கையைச் செய்யும்படி நேரிட்டது.

சிவகாமியாண்டார் குடலையில் பத்திரபுஷ்பம் எடுத்துக்கொண்டுபோகுங்காலத்தில் ஒரு யானையின் பக்கத்திற்போக அந்த யானை அந்தக் குடலையைப்பிடித்து இழுக்க எறிபத்தநாயனார் சிவபுண்ணியப் பணிவிடைக்குப் பங்கஞ்செய்த யானையின் துதிக்கையை வெட்டினதாகவும் அதைத்தடுக்கவந்த யானைப்பாகனையும் வெட்டினதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அந்தோ! யானைக்கு சிவபணிவிடைக்குப் பத்திரங்கொண்டு போவதாகவுந் தெரியுமோ? பச்சிலையென்றுதானே இழுத்தது. தெரிந்தாலும் அந்தக்குற்றத்திற்காக அதன் துதிக்கையையும் அதைத்தடுக்கவந்த யானைப்பாகனையும் வெட்டுதல் முறையோ? ஜீவகாருண்ணிய மற்ற இந்த விபரீத செயலுக்கு விக்கிரக வணக்கமன்றோ காரணமாயிருந்தது. எறிபத்தநாயனார் சரித்திரத்தை எழுதிய ஒரு பெரியவர் அந்தச்சரித்திர ஆரம்பத்தில் "கருவூரிலே ஆனிலை என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனை வழிபடுகின்றவரும் அவருடைய அடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்கின்றவரும் அவ்வடியார்களுக்கு ஆபத்துவந்தகாலத்தில் வெளிப்பட்டு அவ்வாபத்துக்குக் காரணமாயிருந்தவர்களை மழுவினால் வெட்டுகின்றவருமாகிய எறிபத்த நாயனார் ஒருவர் இருந்தார்" என்று எழுதியிருக்கிறார். ஆகவே சிவபக்தராகிய இந்த எறிபத்தநாயனார் சிவபணிவிடைக்கு இடையூறு செய்தவர்களை மழுவினால் வெட்டுவதே தொழிலாக வைத்துக்கொண்டிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இதென்ன விபரீதம். அப்படி இடையூறு செய்தவர்களை மழுவினால் வெட்டுகிறதும் சிவபணிவிடையா? கடவுள் வணக்கம் வேறு, பசு புண்ணியம் வேறு, என்று பிரத்தியேகப்படுத்திக்கொண்ட

தினால் அல்லவோ இப்படி ஜீவகாருண்ணிய மற்ற செயலை சிவபணிவிடைபோல் நினைக்கும்படி நேரிட்டது.

இம்மாதிரியாக சிவபுண்ணியத்துக்கு எதிரென்று நினைத்து ஜீவகாருண்ணியமற்ற செயல்கள்செய்த சிவபக்தர்களுடைய சரித்திரங்கள் அனேகம் இருக்கின்றனவென்று நினைக்கிறோம். விரிக்கிற் பெருகும். ஆகலின் இவ்விரண்டு சிவபக்தர்களுடைய சரித்திரமே இந்த விஷயத்தின் தன்மை இன்னதென்று விளக்கப் போதுமெனத் தோன்றுகிறது.

இது நிற்க, விக்கிரகவணக்கம் இன்னும்பலவித ஆட்சேபனைகளுக்கு இடங்கொடுக்கிறதென்று நினைக்கிறோம். சிறுத்தொண்டர் ஓர் சிவனடியார்க்கு அமுதளிக்க அவரைத் தன் வீட்டுக்கு அழைக்க காலத்தில் அந்த சிவனடியார் சிறுத்தொண்டருடைய பிள்ளையை அறுத்துக் கறிசமைத்து வைத்தால் தான் அமுது புசிப்பதாகச் சொன்னதாகவும் அப்படியே சிறுத்தொண்டரும் செய்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது. ஓர் மனிதனுக்குத் தன் பிள்ளையைக் கொல்வதற்கு என்ன அதிகாரமிருக்கிறது. அப்படிச் செய்வது ஜீவகாருண்ணியமும் நீதியுமற்ற செயலாகாதா? சிவசின்னங்கள் அணிந்த ஒரு சிவபக்தனானாலும் இப்பேர்ப்பட்ட செய்கையைச் செய்யச்சொன்னால் செய்யலாமா?

ஒரு விஷ்ணுபக்தர் கொள்ளையடித்தும் திருடியும் அவ்விதம் அபகரித்த திரவியங்களை விஷ்ணு பணிவிடையில் உபயோகித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

மேற்கண்ட மகான்களுடைய சரித்திரங்களினால் சிவபுண்ணியம் வேறு நீதி சத்தியம் முதலிய பசுபுண்ணியம் வேறு என்றே மகான்கள் நினைத்து நடந்ததாகத் தெரியவருகிறதல்லவா?

மேலும் மெய்ப்பொருள் நாயனாரை அவருடைய எதிரியாகிய ஓர் அரசன் வெல்ல சக்தியற்றவனாயிருந்ததால் சிவவேடந்தரித்து ஓர் சிவ பக்தனைப்போல் மெய்ப்பொருள் நாயனாரிடத்திற் சென்று அவருக்கு உபதேசஞ்செய்யப் போவதுபோல் பாவனை

செய்து அவரைக்கொன்றுவிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சிவசின்னங்களுக்குப் பொதுவாக மரியாதையும் விசுவாசமும் ஏற்பட்டிருப்பதை உத்தேசித்து சில மனிதர்கள் விபூதி உருத்திராக்கம் முதலிய சிவசின்னங்களைத் தரித்துக்கொண்டும் காவிவேஷ்டி தரித்துக்கொண்டும் அனேக கபடச்செய்கைகளைச்செய்து ஜனங்களை வஞ்சிக்கிறார்களென்பது யாவருக்குந் தெரிந்த விஷயம். கடவுள் வழிபாட்டிற்கு உள்ளன்பு பிரதானமே தவிர கிரியைகளிலும் சின்னங்களிலும் பிரயோஜனமில்லை என்பதை வற்புறுத்தத் தக்க ஏற்பாடு செய்யாமல் கிரியைகளுக்கும் சின்னங்களுக்கும் விசேஷ நம்பிக்கையுண்டாகும்படி ஏற்பட்டிருப்பதினாலல்லவோ இவ்வித அநீதிச் செய்கைகளுக்கு இடமுண்டாகிறது.

உலக நடையில் நற்குணமும் விசுவாசமுமுள்ள சில ஜனங்கள் தங்களுடைய முன்னோர்களை சமாதிவைத்து அவர்கள் சிவபதம் அடைந்ததாகப்பாவித்து அச்சமாதிக் குழிகளின்பேரில் சிவலிங்கங்களைவைத்து ஆலயங்கட்டி நித்தியபூஜைகளுக்கும் ஏற்பாடுசெய்து விடுகிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட சமாதிக்கோவில்களை சிலகாலங்களுக்குப்பின் சிவாலயங்களாக நினைத்து அவைகள் சமாதி ஸ்தலங்கள் என்பதைமறந்து அனேகர் வழிபடுகிறார்களென்பது யாவருக்குந் தெரிந்தவிஷயம். இவ்வித சமாதி ஸ்தலங்களையும் சிவாலயங்களாகப்பாவித்து வழிபடும்படி நேரிடுகிறது, விக்கிரக வணக்கத்தினால் நேரிடுகிற காரியமல்லவோ ?

யாவரும் யாதொருவிதமான சந்தேகமுமின்றி சிவாலயங்களென வழிபடும் திருநெல்வேலி ஸ்ரீ நெல்லையப்பர் காந்திமதி சிவாலயமும் மதுரை ஸ்ரீ சொக்கலிங்கர் மீனாக்ஷி சிவாலயமும் சுயம்புலிங்க சிவாலயங்களா ? அல்லது தேவர் முனிவர் மனிதர் இவர்களுள்யாராலாவது பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்ட சிவாலயங்களா? அல்லது சமாதி ஸ்தலங்களா ? என யோசிக்குங்கால் இன்னவித சிவாலயங்களென்று தெளிவாகத் தீர்மானிக்க இடமில்லையென்று நினைக்கிறோம்.

ஸ்ரீ நெல்லையப்பருடைய மனைவியாகிய ஸ்ரீ காந்திமதியம்மாள் செட்டிப்பெண்ணென்றும், இருக்கலியாண காலத்தில் செட்டிமார் வருப்பனைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் குடும்பப்பெண்ணுக்குக் கலியாணம் நடத்தியதால் பாராட்டியதாம் அவர்கள் சுருள் மற்றும் விட்டிப் பகாரம் முதலியன வைப்பதும் ஆகிய சடங்குகளை இது விஷயமாய்க் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ சொக்கலிங்கருடைய அம்பிகையாகிய ஸ்ரீ மீனாக்ஷியம்மாள் ஓர் குமாரி பாண்டிய இராஜனுடைய புத்திரியென்று சொல்வதையும் இதுவிஷயமாய்க் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

பாம்பே ஹைகோர்ட்டு நியாயாதிபதியாயிருந்த "மகா தேவ கோவிந்த ரானடே" என்பவர் விக்கிரக வணக்கத்தால் வருந் தீமைகளைப் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:

"Idol worship materialises, localises, humanises, and stupifies the conceptions of God".

மேற்கண்ட விஷய முகாந்திரங்களால் அவர் கூற்றுப் பொருத்தமாகக் காணப்படுகிறது.

இது நிற்க. இந்து சமயத்தைச்சேர்ந்த பல பிரிவினர்களாலும் தவறுதலில்லாத தங்களுடைய சமய நூலென்று ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிற வேதங்களில் விக்கிரகவணக்கத்திற்கு ஆதாரம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வேதங்களையே தங்களுடைய கொள்கைகளுக்கு ஆதாரமாகக் கைக்கொண்டிருக்கிற ஆரிய சமாஜத்தார் வேதங்கள் விக்கிரக வணக்கத்தைக் கண்டிக்கிறதாகத் தெரிந்து விக்கிரக வணக்கத்தைக் கைவிட்டதுமல்லாமல் அப்பேர்ப்பட்ட வணக்கத்தைக் கண்டித்தும் பேசுகின்றனர்.

உத்தரகீதையில்

அக்நிர் தேவோ த்விஜாதீநாம்;
முநீநாம் ஹ்ருதி தைவதம்;
ப்ரதிமா ஸ்வல்ப புத்தீநாம்;
ஸர்வத்ர ஸமதர்சிந:—

துவிஜர்களுக்குத் தெய்வம் அக்கினியில், முனிவர்களுக்குத் தெய்வம் இருதயத்தில், புத்தி குன்றியவர்களுக்குத் தெய்வம் விக்கிரகத்தில், சமதிருஷ்டியுடையவர்களுக்குத் தெய்வம் எங்கு மென்றும்.

சாதாதப வசனத்தில்

அப்ஸு தேவா மனுஷ்யாணாம்
திவி தேவா மனீஷிணாம்:
காஷ்டலோஷ்டேஷு மூடாநாம்
யுக்தஸ்யாத்மநி தேவதா:

சாதாரண ஜனங்களுக்குத் தெய்வம் நீரில், சற்றுத் தெரிந்தவர்களுக்குத் தெய்வம் ஆகாசத்தில், மூடர்களுக்குத் தெய்வம் கல்லிலும் கட்டையிலும், யோகிகளுக்குத் தெய்வம் அவர்கள் உள்ளே யென்றும்,

பாகவதம் 3-வது ஸ்கந்தம் 29-வது அத்தியாயத்தில்.

அஹம் ஸர்வேஷு பூதேஷு பூதாத்மாவஸ்திதஸ்ஸதா தமவக்ஞாய மாம் மர்த்ய: குருதே அர்ச்சா விடம்பனம் யோ மாம் ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸந்தமாத்மான மீச்வரம் ஹித்வார்ச்சாம் பஜதே மௌட்யாத் பஸ்மன்யேவ ஜுஹோதி ஸ: அஹமுச்சாவசைர் த்ரவ்யை: க்ரியயோத்பன்னயானகே நைவ துஷ்யேர்ச்சிதோ அர்ச்சாயாம் பூதக்ராமாவமானின:

நான் எப்போதும் சகல பூதங்களிலும் ஆத்ம ஸ்வரூபமாயிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட என்னை மனிதன் அவமதித்து அர்ச்சையாகிய பரிகாசத்தைச் செய்கிறான், சகல பூதங்களிலும் ஆத்ம ஸ்வரூபமாயுள்ள ஈச்வரனாகிய என்னை விட்டுவிட்டு மூடத்தனத்தினால் அர்ச்சையை யார் தொழுகிறாரோ அவன் செய்யும் பூஜை சாம்பலிற்கொட்டிய நெய்யிற்கொப்பாம். ஓ! நிர்த்தோஷ! சகல பூதங்களுக்கும் அவமானம் விளையும்படியாக என்னை அர்ச்சையுருவில் உயர்ந்த பதார்த்தங்களைக்கொண்டு பூஜிப்பவனிடத்தில் நான் சந்தோஷமடையமாட்டேன் என்றும் சொல்லியிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

மேற்கூறிய வாக்கியங்களில் விக்கிரக வணக்கமானது கடவுளை அவமதித்துப் பரிகசித்தலாகுமென்றும் விக்கிரக வணக்கஞ் செய்கிறவர்கள் புத்திகுன்றியவர்களென்றும் மூடர்களென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

மேலும் சில சைவசமய ஞானிகள் அடியிற்கண்டபடி விக்கிரக வணக்கத்தைக் கண்டித்துப் பாடியிருப்பதாயும் தெரியவருகிறது.

"ஞானமேறுமெய்ம்மறந்திட்டல் பலகலைகளாயிர்
ஆனமுதல்லவோ வறிவிலாத மாந்தரே
வேறுமென்றவ்வீசர் பாதமெய்ப்புகுந்து திறப்பதேல்
தாணுவாக நின்றசீலன் குன்றுமைத்தருமே."

"நிர்த்தலிங்க மூர்த்தியென்று தேடியோடும் நீதரே
நிர்த்தலிங்க முன்னிலின்ற சிவனைத் தெளியுமோ
நிர்த்தலிங்க மும்முனை தெளிந்தகாண வல்லிரேல்
நிர்த்தலிங்கத் தானதாய்ச் சிறந்ததே சிவாயமே."

"ஆடுகொன்று கூடிசெய்த மாந்திருக்கும் வாறுபோல்
தேடுகின்ற செம்பினைத் திடப்படப் பரப்பியே
நாடுகின்ற தம்பிரானு நம்முளே யிருக்கவே
போடுபத்திர பூசையென்ன பூசையென்ன பூசையே."

"நட்டகல்லை தெய்வமென்று நாலுபுட்பம் சாற்றுவீர்
சுற்றிவந்து முணமுணென்று சொல்லுமந்திர மேதடா
நட்டகல்லு பேசுமோ நாதனுள்ளிருக்கையில்
சட்டசட்டி சட்டுவம் கறிச்சுவை யறியுமோ."

—சிவாக்கியம்.

மேற்கண்ட பாட்டுகளில் கடைசியான பாட்டு விக்கிரகவணக்கத்தைக் கண்டிக்கவில்லையென்றும் கடவுளை விக்கிரகத்தை அடிகுறியாக வைத்துக்கொண்டு விக்கிரகவாயிலாக வணங்கவேண்டியிருக்க விக்கிரகத்தையே தெய்வமெனப்பாவித்த தூஉ அறிவினை

னைக் கண்டிக்கதாகவும், சட்டிசட்டி கறி சமைக்கக்கூடும் சட்டுவம் கறியைக் கிண்டுவதற்கும் உபயோகமாவது அதுபோல விக்கிரகமும் கடவுளை வணங்குவதற்குக் கருவியாக உபயோகப்படுகிறதென்றும், எப்படி சட்டிசட்டியும் சட்டுவமும் கறியின் ருசியை அறியாதோ அதுபோல விக்கிரகம் கடவுளின் இலட்சணத்தை அறியாதென்றும், கடவுளுமாகாதென்றும் ஆதலின் விக்கிரகத்தைக் கடவுளாக வணங்குதல் குற்றமென்று ஷை பாட்டினை விளங்குகிறதென்றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர். ஷை பாட்டினை இப்படிப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. ஷை பாட்டில் விக்கிரக ஆராதனையை ஆக்ஷேபிப்பதாயிருந்தால் கடவுள் வழிபாட்டிற்கு வாயிலாகவிருக்கிற விக்கிரகத்தை "நட்டகல்" என்றவமதிப்பாக இழிவுபடக் கூறார் ஆன்றோர். சட்டியும் சட்டுவமும் சமைக்கக் கருவியாயிருப்பது மெய்யே. ஆயினும் அவை உணவின் சுவை உணரா. கடவுள் வழிபாடு ஆன்மவளர்ச்சியின் பொருட்டேயாம். "நட்டகல் பேசவும் செய்யாது; ஆன்ம இயல்பை அறியவும் மாட்டாது. ஆகையால் சட்டி சட்டுவங்களைப்போல் வழிபாட்டுக்குக் கருவியாக உபயோகப்படத்தக்கதன்று. ஆன்மாவின் உள்ளிருக்கும் நாதனே ஆன்மாவின் தன்மையை அறியத்தக்கவனாதலால் அவனே நேரில் வழிபாட்டிற்குரியன்" என்பது பொருளாம் என்று நினைக்கிறேன்.

பட்டினத்தடிகள் இதனையடுத்த பாட்டில் விக்கிரக வணக்கத்தைக் கண்டித்திருப்பது மாத்திரமல்லாமல் கடவுளுடைய குணங்கள் எங்கெங்கே வெளிப்படுகிறது; எவ்வண்ணம் காண்டெந்த இடத்தில் வைத்துச் சிந்தித்து அவர் குணங்களைக் கிரகிக்க வேண்டும்? எனவும் தெளிவாய்ச் சொல்லியிருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது.

"சொல்லினுஞ் சொல்லின் முடிவினும் வேதச் சுருதியினும்
அல்லினு மாசற்றவாகாயந் தன்னினு மாய்ந்துவிட்டோர்
இல்லினு மன்பரிடத்தினு மீசனிருக்குமிடம்
கல்லினுஞ் செம்பினுமோ விருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே"

"கடவுள் சர்வ வியாபியாய் எங்கும் வியாபித்திருப்பினும் அவருடைய திவ்விய கல்யாண குணங்கள் எங்கும் ஒரேவிதமாய் விளங்கவில்லையென்றும் பாலிலிருக்கப்பட்ட நெய்யைக் கடைந்தெடுப்பதுபோல் கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்கள் விளங்குகிற இடங்கள் அல்லது பொருள்களில் நம்முடைய மனதைச் செலுத்தி கடவுளைச் சிந்திக்க வேண்டுமெனவும் முன்னமே விளக்கிச் சொல்லியிருக்கிறோம்."

பட்டினத்தடிகளுடைய இந்த வாக்கினால் மேற்கண்ட விதந்தான் கடவுளுடைய குணங்களைக் கிரகிக்கல் வேண்டுமெனத் தெளிவாய்ப் புலப்படுகிறது. தேவாரம் முதலிய ஆன்றோர்களுடைய ஸ்தோத்திர வாக்குகளையும் வேதங்களையும் ஒருவன் படித்துச் சிந்தித்தாலும் தன்னிருளில் ஒருவன் தனிமையாயிருந்துகொண்டு கடவுளைச் சிந்தித்தாலும் வான்சோதிகளடங்கிய ஆகாய வெளியை உற்று நோக்கினாலும் முற்றத்துறந்த முனிவர்களிடத்தும் அன்பரிடத்தும் கடவுள் என்னவிதமாய் விளங்குகிறாரென்று சிந்தித்தாலும் கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்களை நன்கு அறியலாமென்பது யாவரும் எளிதில் தெரியக்கூடிய விஷயம்.

அவ்விதம் கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்களைத் தெரிந்து கடவுளை வழிபடவேண்டுமே தவிர கடவுளுடைய குணங்கள் வெளிப்படாத கல்லினும் செம்பினும் மனதை நாட்டிக் கடவுளை தியானிப்பது சரியன்றென பட்டினத்தடிகள் ஷை பாட்டினால் வற்புறுத்தியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

ஷை பாட்டிற்கு மேற்கண்டவிதம் அருத்தம் தெளிவாயிருக்க கல்லினும் செம்பினுமோ இருப்பான் என்பதிலுள்ள ஓ காரம் எதிர்மறை ஓகாரமல்லவென்றும் வியப்பு ஓகாரமென்றும் சொல்லினும் வேதச்சுருதியினும் அன்பருள்ளத்திலும் இருப்பதுமல்லாமல் கடவுள் கல்லினும் செம்பினும் இருக்கிறனென வியந்து கூறினதாக அருத்தம் கொள்ள வேண்டுமென்றும் அப்படிக்கொள்ளாமல் கல்லினும் செம்பினும் கடவுள் இல்லையென அருத்தங்

கொண்டால் கடவுள் எங்குமிருக்கிறார் என்கிற உண்மைக்குவிரோதமாகுமாகையால் அவ்விதம் அருத்தம் கொள்ளுவோர் கடவுள் இல்லாத இடத்தைக்கண்டு பிடித்துக்கொண்ட தான்தோன்றிகளாவார்களென்றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர். இந்தப்பாட்டானது கடவுளுடைய குணங்களைக் கிரகிக்கவேண்டிய விதத்தைப்பற்றியும் கடவுளை வழிபடவேண்டிய விதத்தைப்பற்றியும் வற்புறுத்திச் சொன்னதாகத் தெரிகிறது. கடவுளுடைய வெறும் இருப்பைப் பற்றிமாத்திரம் சொல்லவந்த செய்யுளன்று.

கடவுள் எங்குமிருக்கிறாரென்கிற ப்ரோகார்த்தத்தை வைத்து கடவுளை எந்தப்பொருளையும் வழிபடலாமென்று சொன்னால் அப்படிச் செய்வது தவறென்று சைவசமய ஆன்றோர்களே சொல்லுகின்றார்கள். ஆகமங்களில் விதித்த விதிப்படிக்கும் கடவுள் ஓர்காலத்தில் அன்பர்களுக்குக் காக்ஷிகொடுத்த உருவத்திருமேனிகளின் பிரதிரூபங்களாகவும் விக்கிரகங்களைச் செய்து வழிபட்டாலொழிய பயனில்லையென சைவசமய ஆன்றோர்கள் சொல்வதாக முன்னமே பிரஸ்தாபித்திருக்கிறோம். ஆதலின் எந்தப்பொருளையும் வைத்து கடவுளை வழிபடுதல் விக்கிரக ஆராதனை செய்பவர்களுக்கு உடன்பாடன்றென நினைக்கிறோம். அப்படி வழிபடுதல் சரியென்றால் குப்பைகளிலும் மற்ற அசுத்தங்களிலுங் கூடக் கடவுள் இருக்கிறாராகையால் அப்பேர்ப்பட்ட அசுத்த பதார்த்தங்களை வைத்தும் அவைகளுக்கு அலங்கார நைவேத்ய முதலியவைகள் செய்து வழிபடுதல் சரியென ஏற்படும். அவ்விதம் வழிபட விக்கிரக ஆராதனை செய்கிறவர்கள் உடன்படுவார்களெனத் தோன்றவில்லை.

கடவுள் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறார் என்கிற உண்மை "கடவுள் இருக்கிறார்" எனக் கற்பிக்கிறவர்களெல்லாம் யாதொரு தர்க்கமுமின்றி ஒப்புக்கொள்ளுகிற விஷயமாதலால் கடவுளை வணங்கவென்று கல்லாலும் செம்பாலும் செய்யப்பட்ட உருவத் திருமேனியைக் குறிப்பிட்டு கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்கள் விளங்குகின்ற மற்றப் பொருள்களையுஞ் சொல்லி அதன்

பின்னர் கல்லிலும் செம்பிலும் கடவுள் இருக்கிறாரென்று விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டிய அவசியம் ஒன்றுமில்லை. விசேஷித்துச் சொல்லவந்தவராயின் கல்லென்றும் செம்பென்றும் இழிவுபடக் கூறுவரோ. ஆதலின் மேற்படி பாட்டிலுள்ள ஏகாரம் இசைநிறையேகாரமென்று அருத்தங் கொள்ளுகிறவர்களே கடவுள் இல்லாதவிடத்தைக்கண்டு பிடித்துக்கொண்ட தான்தோன்றிகள்போல் மிஞ்சிப் பேசுவது அவர்கள் கருத்தை இன்னதென்று தெரியமுடியாமல் சொல்லுவதாகத் தெரிகிறது.

கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்கள் விளங்கக்கூடிய பலபொருள்களைச் சொல்லி அதன் பின்னர் அக்குணங்கள் விளங்காத கல்லையும் செம்பையும் குறிப்பிட்டுப் பேசுவதினால் கடவுளை வணங்கவேண்டிய விதம் இன்னதென்றுகாட்டி ஏகதேசமாய் வழிபடுகிற கல்லையும் செம்பையும் வழிபடுதல் தவறென வற்புறுத்திச் சொன்னதாகவே தோன்றுகிறது. ஆகையால் ஏகாரம் எதிர்மறைப் பொருளது என்பதில் ஐயமில்லை.

பட்டினத்தடிகள் விக்கிரக வணக்கம் செய்தவர்கள். ஆகையால் அவ்விதங் கண்டித்ததாய்ச் சொல்லுவது தவறெனச் சிலர் சொல்லலாம். தொன்றுதொட்டு வழங்கிவந்த விக்கிரக வணக்கத்தை பட்டினத்தடிகள் சிலகாலம் அதன் தன்மையை இன்னதென ஆராய்ந்து பாராமலே அதன்படி வழிபட்டு வந்திருக்கலாம். அதைப்பற்றி யோசிக்கும்படியாய் நேரிட்டகாலத்தில் யோசித்துத் தெளிந்து அந்தவழிபாட்டைக் கண்டித்திருக்கலாம். இந்தப்பாட்டு எந்தக்காலத்தில் பாடினது என்பதற்காவது அதன் பின்னர் அவர்கள் விக்கிரகவாயிலாகக் கடவுளை வழிபட்டுவந்தார்கள் என்பதற்காவது ருசு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் அப்படி வழிபட்டிருந்தாலுங்கூட ஒரு விஷயத்தை உண்மையெனக் கைக்கொண்டு பின்பு அதன் விஷயமாகச் சந்தேகம் ஏற்பட்டகாலத்தில் மனதின் நிலையானது மாறாடி வழக்கடிபடுவது சகஜமாகையால் அவ்விஷயமாய் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில சந்தேகம் ஜனித்து இந்தப்பாட்டைப் பாடியிருக்கலாம். ஆதலின் விக்கிரக ஆராதனை செய்துவந்த பட்டினத்தடிகளை

ஓர் சமயம் இவ்விதம் மாறியிருப்பதால் விக்கிரக வணக்கமானது சரியான வணக்கமில்லையென்பதற்குத் தகுந்த ஆதாரமென நினைக்க ஏதுவாயிருக்கிறது.

இது நிற்க, விக்கிரகமென்கிற பொருளை முன்னிலைப்படுத்தி கடவுளை வணங்குவதற்கு ஆன்றோர்களுடைய அநுபூதிப் பாடல்களே போதுமான சாட்சிகளாக இல்லையா? கடவுளை வணங்கவென்று ஒரு விக்கிரகத்தை வார்த்துப் பிரத்தியட்சப்படுத்தி வையாமல் கடவுளுடைய சிருஷ்டிப்பொருள்களில் ஒவ்வொன்றையும் மனதில் நினைத்து அந்த சிருஷ்டிப்பொருளிலெல்லாம் கடவுள் விளங்கி நிற்பதை அறிந்து வழிபட்டால் உண்மையான பக்தியை அபிவிருத்தி செய்ய மிகுந்த அநுகூலமாயிராதா?

“தீயாகி நீராகித் திண்மையாகித் திசையாகி அத்திசைக்கோர் தெய்வமாகி
தாயாகித் தந்தையாய்ச் சார்வுமாகித் தாரகையும் ஞாயிறுந் தண் மதியுமாகிக்
காயாகிப் பழமாகிப் பழத்தினின்ற இரதங்கள் நுகர்வானுந் தானே யாகி
நீயாகி நானாகி நேர்மையாகி நெடுஞ்சுடராய் நிமிர்ந்தடிகள் நின்ற வாறே”

என்று நாவுக்கரசு ஸ்வாமிகள் கடவுளைத் தியானித்திருக்கிறவாறு சிருஷ்டிப்பொருள்களை முன்னிலையாய்த் தியானித்தால் பக்தி அபிவிருத்திக்கு மிகுந்த அநுகூலமாயிருக்குமல்லவா?

தீயாயும், நீராயும், தாயாயும், தந்தையாயும், தாரகையாயும், ஞாயிறாயும், காயாயும், பழமாயும், விளங்குகிறது பரமாத்மாவேயல்லாமல், பரமாத்மாவை வணங்கவென்று கற்பிக்கப்படுகிற விக்கிரகம் அல்லவே! புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற ஒரு சிருஷ்டிப்பொருளை முன்னிலையாக வைத்து கடவுளைத் தியானிக்கையில் அப்பொருள் மனதைக் கவர்ந்து நிற்கையில் அதனுடன் விக்கிரகத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டால், அப்படித் தியானிப்பதற்கு இடையூறாய் முடியுமேதவிர அநுகூலமாய் முடியாதே!

இவை எரியும்படி செய்வதும், இவை நமக்கு உபகாரப்படும்படி செய்வதும் தாரகைகள் முதலிய அண்டகோடிகள் அந்தரத்

தில் நின்று நமக்கு அனேகத்தையும் வெளிச்சத்தையும் கொடுக்கும்படி செய்வதும் கடவுளெனப் பொருள்படும்படி தியானிக்கிறாகி எனக் கடவுளைத் தியானிப்பதில் கல்லினாலும் செம்பினாலும் செய்யப்பட்ட விக்கிரகம் என்னவிதமாய் உதவி செய்யும்?

அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் என்று தியானிக்கும்போது அண்டகோடிகள் நிறைந்துள்ள, மனதிற்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத தூரங்களில் மனமும் வாக்கும் எவ்வளவு தூரம் எட்டுமோ அவ்வளவு தூரம் எட்டி நினைத்து கடவுள் எங்கும் பிரகாசமாயிருக்கிறார் என்று தியானிப்பது முறையே தவிர ஓர் இடத்தில் தங்கியிருந்து மனிதரால் தாக்கிவைத்தாலொழிய வேறோர் இடத்திற்கு நகரக்கூடாத ஓர் விக்கிரகம் அப்படித் தியானிப்பதற்கு என்னவிதமாக உபயோகப்படும்.

உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்ததின்றது எதுவென்று தியானிக்கும்போது இந்தப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள எண்ணிறந்த ஜீவாத்மாக்களில் மனது எவ்வளவு தூரம் எட்டுமோ அவ்வளவு தூரம் எட்டி நினைத்து மனது எட்டக்கூடிய உயிர்களில் ஒவ்வொரு உயிரையும் மனதில் நினைத்து அந்தந்த உயிரைக் கடவுளுக்கு உருவத்திருமேனியாக மனதில் பதித்து ஒவ்வொரு உயிர்தோறும் அவன் தழைத்து நிற்கின்றான் என்று தியானிப்பது முறையேதவிர உயிர்களுக்கு யாதொருவிதமான சம்பந்தமில்லாததும் உயிர்களுக்குப் புறத்ததுமான ஒரு விக்கிரகத்தை வைத்து தியானித்தல் அவ்விதத் தியானத்திற்கு இடையூறாய் முடிகின்றதன்றோ? இதனடியிற் கண்ட பாட்டினால் கடவுளுடைய உருவத்திருமேனிகள் இன்னவென்பதையும், கடவுளைக் காணவேண்டிய விதம் இன்னதென்பதையும், கடவுளுக்குச் செய்யவேண்டிய பூஜை இன்னதென்பதையும், கடவுளை ஸ்தோத்திரஞ் செய்யவேண்டிய மந்திரம் இன்னதென்பதையும் நன்கு தெளிவாய் தாயுமான ஸ்வாமிகள் விளக்கியிருக்கின்றார்கள்.

“தன்னிற் காண்பதுன் காட்சியாற் றெளிவின்
பன்னல் பூசை பகர்வது மந்திரம்

மண்ணொடு விண்ணும் வாழுயிர் யாவுமே
அண்ணலே நின்னருள் வடிவா குமே"

இந்த உலக முதலிய சிருஷ்டிப்பொருள் யாவும் கடவுளுடைய அருள் வடிவங்களாயிருக்கின்றனவென்றும், அச்சிருஷ்டிப்பொருள்களில் முன்னமே குறிப்பிட்டிருக்கிறபடி தீ, நீர், தாரகை, ஞாயிறு, தண்மதி, தாய்தந்தையர் முதலிய நாம் கண்ணுறும் காட்சியெல்லாம் கடவுளுடைய சாக்ஷியெனவும், கடவுள் நமக்கு மனச்சாக்ஷி, அன்பு, அறிவு, என்னும் அகக்கண்களைக் கொடுத்து அவ்வகக்கண்கள் வாயிலாக நமக்கு உணர்த்தியவாறு யாவரையும் சகோதரராக நேசித்து நாம் செய்யும் பரோபகாரச் செயல்கள் முதலிய கடவுளுடைய கட்டளைக்கிணங்கச் செய்யுஞ்செயல்களெல்லாம் கடவுளுக்கு நாம் செய்யும் பூசை யெனவும், கடவுளுடைய கட்டளைக்கிணங்கி அன்புடன் நாம் வாயால் பேசும் இனியவை கூறல் முதலிய சொற்களெல்லாம் கடவுளை நாம் ஸ்தோத்திரிக்கும் மந்திரங்களென்றும் வரையறுத்துக் கூறியிருக்கின்றனர்.

ஆதலின் கடவுள் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிற ஞானக்கண்ணினால் கடவுளுடைய இருப்பை நாம் அறிந்து அவர் இமைப்பொழுதும் நம் நெஞ்சை விட்டு நீங்காது நின்று நாம் பேரின்பவீட்டை அடையும்படியான விதமாக நம்மை வளர்த்துவருவதை மனதில் நினைத்து கடவுளிடத்தில் அன்புசெலுத்தி ஞானக்கண்ணினால் நாம் பார்க்கும் பார்வையானது அறிவு, அன்பு, மனச்சாக்ஷியாகிய மற்ற அகக்கண்களின் உயர்ச்சிக்கு முரணாதலின்றி நான்கு அகக்கண்களும் ஒற்றுமையாக நின்று கடவுள் உணர்த்தியவாறு நடந்து அறிவு அன்பு மனச்சாக்ஷியாகிய நம்முடைய குணங்களை நாளுக்குநாள் அபிவிருத்திசெய்துகொண்டு வருதலே கடவுளுக்கு நாம் செய்யும் வணக்கமென மிகு தெளிவாய்ப் புலப்படுகிறது.

ஆதலின் கடவுளை வணங்கவென்று கல்லினாலும், செம்பினாலும் விக்கிரகத்திருமேனிகளைக் கற்பித்துக்கொண்டு அவைகளுக்கு அபிஷேகம் அலங்காரம் முதலிய வெளிக்கிரியைகளைச் செய்து கடவுளை வணங்குவதில் கடவுள் வணக்கம் வேறு, மக

புண்ணியம் வேறு என நினைக்கும்படி செய்து இதற்கு முன் விவரித்திருக்கிற நம்முடைய அகக்கண்களின் உணர்ச்சிகள் ஒன்றுக்கொன்று ஒற்றுமைப்படாமல் முரணி நம்முடைய அறிவு குன்றி நம்முடைய ஆன்மவளர்ச்சிக்கு இடையூறு நேரிடுமெனத் தோன்றுகிறது.

விக்கிரக வணக்கத்தைக் கைக்கொண்டிருந்த தாயுமான ஸ்வாமிகள், மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகள், நாவுக்கரசு ஸ்வாமிகள் முதலிய சில மகான்கள் பேரின்பவீடு அடைந்திருக்கலாம். அப்படியிருக்க அப்பேர்ப்பட்ட மகான்கள் கைக்கொண்டிருந்த விக்கிரகவணக்கத்தைத் தவறுதலான வணக்கமென்று சொல்லுவது சரியன்றெனச் சிலர் சொல்லலாம். பாவபுண்ணியமுதல் பழிவருமெந்தக் கொள்கையும் தவறுதலாயிருந்தாலும் நன்றாய் ஆராய்ந்தலொழிய தவறான கொள்கையெனத் தோன்றாது. ஆதலின் அதனால் தாக்கப்படாமல் ஆன்மவளர்ச்சியடைதல் கூடும்.

திடகாத்திரமுள்ள ஒருவன் கல்கரடு முள் முதலியவை அடர்ந்த காட்டில் போகுங்கால் நொந்தும் காயப்பட்டாலும் அந்தக் காயங்கள் அவனுடைய தேகசௌக்கியத்துக்கு இடையூறுன்றுசெய்யாமல் அவன் அந்த வழியே போதல் கூடும். ஆனால் அப்படிப்போவது சரியன்று. சாதாரண ஜனங்கள் அப்படிப்போதல் நிர்பாக்கியத்தை விளைவிக்கும். அதுபோல சில மகான்கள் விக்கிரக வணக்கத்தை அனுசரித்திருந்தாலும் அப்படி அனுசரித்திருந்தும் அந்த வணக்கத்தின் கெடுதிகள் அவர்களைத் தாக்காமல் அவர்களுடைய தீவிர பக்குவத்தால் அவர்கள் மேற்சென்றார்கள் என்று சொல்லவேண்டுமேதவிர விக்கிரக வணக்கத்தால் அவர்கள் மேற்சென்றார்கள் என்று சொல்லுதல் பொருந்தாது.

இதுபோல சைவசமயிகள் தவறான கொள்கைகள் எனச் சொல்லுகிற கிறிஸ்தவ கொள்கைகளைக் கைக்கொண்டு சிலமகான்கள் பேரின்பவீடு அடைந்திருக்கலாம். அவர்களும் அந்தத் தவ

ருண கொள்கைகளால் தாக்கப்படாமல் அவர்களுடைய தீவிர பக்குவத்தால் பேரின்பவீடு அடைந்தார்களென்றே சொல்லவேண்டும்.

ஆதலின் விக்கிரக வணக்கத்தின் உண்மை இன்னதென மேலே குறிப்பிட்டிருக்கிற விஷயங்களைக் கவனித்து ஆராய்ந்து அறிதல்வேண்டும்.

கடவுளுடைய பிள்ளைகளாகிய நாம் ஒவ்வொருவரும் ஆன்ம வளர்ச்சிக்குத் தகுந்தவிதமாய்க் கடவுளை வழிபடவேண்டிய விதம் இன்னதென்று ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ளல்வேண்டுமென்றும் அவ்விதம் ஆராய்ந்து அறிவதில் உண்மையான வழி இன்னதென்று எல்லாம் வல்ல இறைவன் அவ்வொருவருக்கும் உணர்த்தவேண்டுமென்றும் நமது பரமபிதாவாகிய பகவானைப் பலகாலும் பிரார்த்திக்கிறோம். அருள்புரிவாராக!

கற்றதனாலாய பயனென் கொல்வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅர் எனின்.

அதிகாரம் 8.

“சமய நூல்”

“மக்களில் குற்றம் ஒரு சிறிதும் இல்லாதவர் ஒருவருமே இலர்; நூல்களும் அ[ப்படியே]. ஆதலால் மக்களில் எவரையும் நூலுள் எதனையும் முத்தி பெறுவதற்கு ஏற்கும் ஏக சாதனமாகக் கொள்ளலாகாது. ஆனால் யாவர் எது போதிக்கினும் எந்நூல் எது கூறினும் அவற்றிற் காணப்படும் மெய்ப்பொருள்களைத் தேசபேதம் சமய பேதம் பாராட்டாது, மிக்க பக்தி சிரத்தையோடு ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும்.”:—“பிரம சமயக் கொள்கை”

இவ்வுலகில் ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமில்லாத கிறிஸ்து சமயம் மகம்மதியமார்க்கம் புத்தசமயம் இந்து சமயம் முதலிய பல சமயங்களிருப்பதில் அந்தந்த சமய ஸ்தாபகர்களான கிறிஸ்துநாதர், மகம்மது நபி, புத்தமகாரிஷி இந்து மஹாரிஷிகள் முதலிய மஹான்கள் இறைவன் திருவருள் பெற்ற ஒரு சிறிதும் குற்றமில்லாத மகான்களென்றும் ஜீவன்முக்தர்களென்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். அந்தந்தச் சமயத்துக்கு ஆதாரமாயுள்ள சமய நூல்கள் கடவுளாலேயே அருளப்பெற்ற நூல்களென்றும், அவைகள் ஒரு சிறிதும் குற்றமில்லாதவைகளென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. கிறிஸ்துநாதர் முதலிய சில மகான்களை கடவுளுடைய அவதார புருஷர்கள் என்றும் கடவுளே என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

அங்கு இங்கு எனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்து நின்று தன் திருவுளக்கருத்தை வெகு எளிதில் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகிற முற்றறிவும் பேராற்றலுமுள்ள இறைவற்கு சில சமயங்களில் அப்படிச்செய்ய முடியாமல் தமது கருத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டு மானிடச் சட்டை போர்த்து நம்மைப்போல் பசி, மலஜலங் கழித்தல் முதலிய உபாதிகட்குட-

பட்டு உழன்றதிரியும்படியான அவசியம் கேட்டவிதனைக் கொள்வது கடவுள் மகிமைக்கு குறைகூறலாகவே முடியும். அவ்விதம் செய்ததாகச் சொல்வது அவருடைய திவ்ய கலியாண குணங்களுக்குப் பொருத்தமாயுமில்லை. அப்படிச் செய்தார் என்பதற்கு போதுமான ஆதாரமுமில்லை. ஆகையால் கடவுளே மனுஷாவதாரம் எடுத்திருப்பாரா என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி விபரித்துப் பேசவேண்டிய அவசியமில்லை என்று நினைக்கிறோம். ஆயினும் இவ்வுலகின்கண் சீர்திருத்தப்படவேண்டிய அநேக வழக்கங்கள் பரவிநின்று, அவைகளைச் சீர்திருத்தும் பொருட்டு கடவுளுடைய விசேஷ அருள்பெற்ற மகான்கள் அப்போதைக்கப்போது தோன்றி, சீர்திருத்தம் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. ஆனாலும் அவ்வித விசேஷ அருள் பெற்றுத் தோன்றிய மகான்களும் மனிதர்களே. கடவுள் ஒருவரே முற்றறிவுடையவர்; குற்றம் ஒரு சிறிதுமில்லாதவர். மனிதர் எவரும் முற்றறிவுடையவரல்லர். ஆகவே எவரை எனும் குற்றம் ஒரு சிறிதுமில்லாதவர் எனச்சொல்லல் முறையன்று. தோன்றிய மகான்கள் மற்ற மனிதர்களை நோக்க மேலான அறிவுடையோர்கள்தான். ஆயினும் அவர்களுடைய இயற்கைச் சுபாவத்தையும் பயிற்சியையும் அவர்கள் தோன்றிய காலத்துள்ள வழக்கங்கள் முதலியவற்றையும் பொறுத்து அவர்களிடத்தில் சில குறைபாடுகள் இருத்தல் கூடும். இதை உத்தேசித்தே தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார்.

"அரியகற் றாசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கால்
இன்மை யரிதே வெளிறு"

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி இருக்கின்றனர். ஆகவே மக்களில் எவரையும், எவ்வளவு உயர்ந்த மகான்களாயிருந்தாலும், குற்றம் ஒரு சிறிதுமில்லாதவர் எனக்கொள்ளாது, அவர்கள் சொல்வதை எல்லாம் மிகுந்த பயபக்தியுடன் கேட்டுச் சிந்தித்து

"எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினு
மப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு"

என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறபடி அவற்றிலுள்ள மெய்ப்பொருள்களை அறிதலே அறிவாம். இது நிற்க.

ஒவ்வொரு சமயத்துக்கும் ஆதாரமாயுள்ள சமய நூல்கள் குற்றம் ஒரு சிறிதுமில்லாதனவென்றும் அவைகளிற் சொல்லியவற்றை எவ்வித ஆக்ஷேபணையுமின்றி நம்பி, கடவுளை வழிபட்டு முக்தி பெறல் வேண்டுமென்றும் அவ்வச்சமயத்தோர் சொல்லுகின்றனர். கோரான் ஆதியாயுள்ளதென்றும், அதில் அடங்கியவற்றை கேபிரில் Gabril என்னும் தேவதூதன் கடவுளுடைய ஆக்ஞையின்படி மகம்மது நபிக்கு வெளியிட்டார் என்றும் மகமதியர் சொல்லுகின்றனர். இந்து வேத ஆகமங்கள் அவ்விதமாகவே கடவுளாலேயே வெளியிடப்பட்டனவென்று சொல்லப்படுகின்றன. இவ்வுலகின்கண் சமயங்கள் பலவாயும் சமய நூல்களும் பலவாயுமிருப்பதால், சமய நூல்களெல்லாம் கடவுளால் அருளப் பெற்று குற்றம் ஒரு சிறிதுமில்லாதவைகளாயிருந்தால் எல்லாச் சமய நூல்களிலுமுள்ள கொள்கைகளெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று பொருத்த முடையனவாய் இருத்தல் வேண்டும். கடவுளாலேயே அருளப்பெற்ற பல நூல்களில் முரணுதலிருப்பதற்கு இடமிராது. ஆனால், உண்மையில இச்சமய நூல்களெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமில்லாதனவாயிருக்கின்றன. சிலநூல்கள் ஜீவான்மாக்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டனவெனவும், சில நூல்கள் ஜீவான்மாக்கள் தாங்கள் தங்கள் செய்கைக்குத் தாங்களே உத்திரவாதியாயிருந்து அவைகளுக்குத் தகுந்த இன்ப துன்பங்களை நுகர்ந்து தங்களுடைய குற்றங்களை அறவே கைவிட்டு கடவுளோடு ஒன்றுபட்டு நடந்து முக்தி பெறல் வேண்டுமென்றும், சில நூல்கள் ஜீவான்மாக்களுக்கு தங்கள் குற்றங்களுக்கேற்ற பரிகாரத்தைத் தாங்க சக்தியில்லை என்றும் கடவுளே மனிதாவதாரமெடுத்து குற்றமற்று ஜீவான்மாக்களுடைய குற்றங்களுக்கேற்ற தண்டனையைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டார் என்றும், இன்னும் பற்பலவாறாய் முரணிக்கொண்டிருக்கின்றன. கடவுளால் அருளப்பெற்ற உண்மைகளாயிருந்தால் முரணுதலின்றியே இருத்தல் வேண்டும். அப்படி இல்லாததால் எல்லாச் சமய நூல்களும்

கடவுளால் அருளப்பெற்றதெனச் சொல்லமுடியாது. ஆகவே இவைகளில் எதாவதொன்று கடவுளால் அருளப்பெற்றதாயிருக்குமாவென ஆராய்தல்வேண்டும். ஒவ்வொரு சமயமும் தன் தன் சமயநூல் கடவுளால் அருளப்பெற்றதெனச் சொல்வதாலும், அந்தந்தச் சமயத்தோர் அவ்விதம் நம்பி கடவுளை வழிபடுதலாலும் இவைகளில் எவை தள்ளத்தக்கன? எது கொள்ளத்தக்கது? சரித்திரவாயிலாக விசாரிக்குங்கால், எல்லாச் சமயநூல்களும் ஒரே விதமான சாட்சியங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டிருக்கின்றனவென்பதும், ஒன்றேனும் கடவுளால் அருளப்பட்டதெனச் சொல்ல இடமில்லையென்பதும் சரித்திர ஆராய்ச்சியில் தேர்ந்த அன்றோர்கள் சொல்லுகின்றனர். அவர்கள் சொல்வது அறிவிற்கும் பொருத்தமாகவே இருக்கின்றது. உலகத்தோன்றி அநேகாயிரம் வருஷங்களாக மனிதர்கள் எழுத்தைப் பழகியறியாமல் தங்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த உண்மைகளை ஞாபகத்திலேயே வைத்திருந்து பிறருக்கு வாய்மொழியாய்ச் சொல்லியும் அப்படிக் கேட்டவர்கள் மற்றவர்களுக்குச் சொல்லியும் இவ்விதமாக சமயக்கொள்கைகள் அநேகம் வழங்கி வந்திருத்தல் வேண்டும். அப்பால் வெகுகாலம் வரையும் அச்சுப் பிரதிகளில்லாமல் ஏடு முதலிய கையெழுத்துப் பிரதிகளிலேயே சமயக்கொள்கைகள் எழுதப்பட்டுவந்தன. எந்தச் சமயக்கொள்கைகளையும் கடவுளே எதிரில் ஒரு ஏட்டிலாவது அச்சுப் புஸ்தகத்திலாவது எழுதிவைத்தாரென்று எவரும் சொல்லத்துணியமாட்டார்கள் என நினைக்கிறேம். கடவுள் அருளால் மகான்கள் தங்கள் பக்குவத்திற்குத் தக்கபடி அவர்கள் அறிந்ததை உடனேயோ, சிலகாலஞ்சென்றோ பிறருக்குச் சொல்லியேனும் எழுதியேனும் அக்கொள்கைகள் வழங்கி வந்திருக்கவேண்டும். அந்நன்மைக் கொள்கையை கடவுளே ஒரு மகானுக்கு நேரிற்சொல்லியிருப்பாரென நம்ப இடமில்லை. கடவுள் அருளினாலோ நேரிற்சொல்லியோ எவ்விதம் அறிந்திருந்தாலும் அப்படி அறிந்த மகான்கள் அந்த உண்மையை தங்களுடைய சுபாவத்திற்கும் பக்குவத்திற்கும் அறிவிற்கும் தங்களுடைய முந்திய கொள்கைகளுக்கும் ஏற்றபடிதான் சொல்லத்தல் கூடும். ஒரு மகான் விளக்கிறபடி இன்னொரு மகான் விள

யாமல் வேறுவிதமாய்க் கிரகிக்கவும் இயல்பே. ஒரே வாக்கியத்துக்கும் பலபேர் பலவிதமாய்ப் பொருள்கொள்கிறார்கள். வேதத்தில் "ஏகமேவாத்விதீயம் பிரஹ்மம்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்பதை மகாவாக்கியமென நன்குமதிக்கப்பெற்று தங்கள் தங்கள் கொள்கைகளுக்கு ஆதாரமெனக் கொள்ளப்படுகிற இந்த வாக்கியத்திற்கு கேவலாத்வைத சமய ஸ்தாபகரான சங்கராச்சாரியாரென்கிற மகான் ஒருவித அர்த்தமும், த்வைத சமய ஸ்தாபகரான மத்வாச்சாரியாரென்கிற மகான் வேறொரு அர்த்தமும், விசிஷ்டாத்வைத சமய ஸ்தாபகரான ராமாநுஜாச்சாரியாராகிய மகான் மற்றொரு அர்த்தமும் சுத்தாத்வைதிகளாகிய சைவசித்தாந்த மகான்கள் இன்னொரு அர்த்தமும் கொள்ளுகிறார்கள். கிறிஸ்துவேதப் புஸ்தகத்தில், கிறிஸ்துநாதர் தன்னை கடவுள் என்று சொன்னார் என்பதற்கு ஆதாரமில்லை என்று சில அன்றோர்கள் சொல்லுகின்றனர். சிலர்கள், "என் பிதாவும், நானும் ஒன்று" என்று கிறிஸ்துநாதர் சொல்லியிருப்பதாகவும், அதிலே கிறிஸ்துநாதர் தன்னை கடவுள் என்று சொன்னதாக அர்த்தமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மேற்குறித்த அன்றோர்கள் அதற்கர்த்தம் அப்படி அல்ல என்றும் மன ஒற்றுமையைப்பற்றி அப்படிச் சொன்னதாயுஞ் சொல்லுகிறார்கள்.

"ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்
டன்னிய மின்மையின் அரன்கழல் செலுமே"

இச்சூத்திரத்தில் இரண்டாவது அடிக்கு, வெவ்வேறு கொள்கையுடையவர்கள் தங்கள் தங்கள் கொள்கைப்படி அர்த்தம் செய்கிறார்கள். "தம்முதல் குருவுமாய் உணர்த்துவார்" என்பதற்கு கடவுளே மானிடச் சட்டை போர்த்து வந்து உணர்த்துவார் என்று நம்புகிறவர்கள் அவ்விதம் கடவுள் மனுஷாவதாரமெடுத்து வந்து உணர்த்துவாரென்றும், அவ்விதம் நம்பாதவர்களில் சிலர் கடவுளே குருவாக உயிர்க்குயிராய் நின்று உணர்த்துவாரென்றும், வேறு சிலர் கடவுள் மானிடக் குருக்களாகிய அன்றோர்கள் மூலமாக நமக்கு உணர்த்துவார் என்றும் அவ்விதம் உணர்த்தி

யதை கடவுளே குருவாக நின்று உணர்த்துவதாக நாம் சொல்லவில்லையென்றும், பொருட்படுத்துகிறார்கள். 'தவத்தினில்' என்பதற்கு, விக்கிரக ஆராதனை முதலிய சிவபுண்ணியங்களில் நம்பிக்கையுடையவர்கள் சரியை கிரியை யோகம் முதலிய தவத்தாலென்றும், அவ்விதம் நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள் ஜீவஆத்மாக்களை சகோதரர்களாக நேசித்து வழிபடுஞ்செய்து மனச்சாட்சியாயிராத கடவுள் நமக்கு உணர்த்தியவாறு ஒழுகி சத்தியம் தயை சாந்தம் முதலிய நற்குணங்களில் பெருகி நிற்றலாகிய 'தவத்தினில்' எனவும் பொருள் கொள்வார்கள். ஆகவே ஒரு மகான் ஒரு உண்மையை காலவழியில் அறிந்தாலும் அந்த மகான் அந்த உண்மையை தன்னுடைய சுபாவத்திற்கும் அறிவிற்கும் முன் கொள்கைகளுக்கும் ஒப்பவே விளக்கக் கூடியவராயும், அவ்வாறு அவர் விளக்கலையும் ஞாபகத்தில் வைத்திருப்பதினும் பிறருக்குச் சொல்வதினும் எழுதுவதினும் எழுதினதை பிறர் அர்த்தம் கொள்வதிலும், பலவித மாறுதல்களுக்குட்படக் கூடியதாயும் ஏதோ ஒரு கொள்கை ஏதோ ஒரு புஸ்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறதென்கிற ஆதாரத்தை வைத்துக்கொண்டால் அருளப்பட்டதெனக்கொள்ளுதல் முறையன்று. மேலும் சில மதாபிமானிகள் தங்கள் தங்கள் கொள்கைகளை பரவும்படி செய்வதற்காக ஆண்டவர்கள் வாக்கைத் திருத்தியும் அவைகளுடன் சில வார்த்தைகளைச் சேர்த்தும் பலவிதமாக ஆதி வாக்குகளுக்குச் சிதைவு உண்டுபண்ணி விட்டிருக்கின்றனர் போது உலகப்பிரசித்தம். மேலும் சமய நூல்களை அபிமானமின்றி கவனித்துப் பார்ப்போமானால் அந்தந்தச் சமயங்கள் தோன்றிய காலத்திலுள்ள மக்களுக்கு மட்டுக்கொள்கைகளுக்கும் அந்தந்த நூல்களிற் குறிப்பிட்டிருக்கிற மகான்களுடைய இயற்கை சுபாவங்களுக்கும் குணங்களுக்கும் பொருந்துமாக, அநேக வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்களுக்கு மாறாகவும் சில வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. கடவுளுடைய அவதாரமென்று சொல்லப்படுகிற கிறிஸ்துநாதர் ஓர் சமயம் பசியாயிருந்தபொழுது தான் சாப்பிடுவதற்காக ஓர் அத்திமரத்தில்

கனிகள் இருக்கிறதா என்று பார்த்ததில் கனிகள் இல்லாமை கண்டு அம்மரத்தைச் சபித்தார் எனக் கிறிஸ்தவ வேதப் புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கனி இல்லாதது அத்திமரத்தின் குற்றமா? தனக்குப் பசியேயாயினும் ஒரு மரத்தில் கனி இல்லை என்றால் அந்த மரத்தைச் சபிப்பது தெய்வத்தன்மைக்குப் பொருத்தமா? ஓர் சமயம் பரமாகமங்கள் அடங்கிய ஒரு பேழையை பட்டணப்பிரவேசமாகக் கொண்டுவருங்காலத்தில் அந்தப்பேழையை வைத்திருந்த சப்பரம் அசைந்ததாகவும் அதை இரண்டுபேர்கள் உடனே பிடித்ததாகவும் அவர்களை சுவாமி கோபங்கொண்டு கொன்றுவிட்டதாகவும் கிறிஸ்தவ வேதப்புஸ்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சப்பரம் அசைந்த உடன் பிடித்தது அதிலுள்ள பேழை விழுந்துவிடக்கூடாதென்ற நல்ல நோக்கத்துடன் அன்றோ? அப்படிச் செய்தவரைக் கொன்றுவிடுதல் கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்களுக்குப் பொருத்தமாகுமா? இப்படிப்பட்ட பல உதாரணங்கள் கிறிஸ்தவ வேதப் புத்தகத்தில் எடுத்துக்காட்டல் கூடும். மகமது நபி ஒரு மனிதனுக்கு ஏககாலத்தில் நாலு பத்தினிகள் இருக்கலாமென்று கோரானில் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த விதியும் கடவுளாலேயே அருளியதாக அமைக்கப்பெற்ற விதி எனக் கொள்ளத்தகுமா? இவ்விதி மகம்மது நபி தோன்றிய காலத்தில் விபசாரமும் அநேகம் பெண்களைக் கலியாணம் என்னுகிற வழக்கமும் இருந்தபடியால் அவைகளை ஒருவாறு நிறுத்தும் பொருட்டு நாலு ஸ்திரீகளை மட்டும் கொள்ளட்டுமென்று நபி தான் கருதியபடி ஏற்படுத்திய சட்டம் என்றாவது நியாயமல்லவா? இன்னும் இவ்விதமாக கடவுளுடைய திவ்விய குணங்களுக்குப் பொருத்தமில்லாத அநேக விதிகள் கோரானில் எடுத்துக் காட்டல் கூடும். இருக்குவேதத்தில இந்திரன் முதலிய பல தேவதைகளை நாடி தங்கள் ஆடுமாடுகள் விருத்தியாகவேண்டுமென்றும் எதிரிகளைக் கொல்லவேண்டுமென்றும் அநேக பிரார்த்தனைகளிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. இவ்வித பிரார்த்தனைகள் மிகுந்த பலவீனமுள்ள சாதாரண மனிதர்களுடைய இயற்கை குணங்களுக்கும் அந்தக்காலத்திலிருந்த வழக்கங்க

ளுக்கும் பொருத்தமான பிரார்த்தனைகளைத் திருமேனிகளை கருணாகர மூர்த்தியாகிய எல்லாம் வல்ல இறைவனுடைய ஆன்ம ஈடேற்றத்தின் பொருட்டு நேருக்குநேர் அருளப்பட்ட நன்மொழிகள் அல்லவா? அந்த உண்மை ஆராய்ச்சியில் சமயநூல்களில் எதிலேயும் எல்லாம் வல்ல இறைவனால் அருளப்பெற்ற ஒரு சிறிதும் குற்றமில்லாத நூல் எனக்கொள்ளல் பொருந்தாது. அதிலும் பிரமாணங்கள் ஆன்ம அபிவிர்த்திக்குப் பொருத்தமாக அமைந்தவை என்று விசாரித்தலும் சரியன்று. இந்நூல்கள் எழுதிய மகான்களுடைய நூல்களில் சமயாச்சாரிகளாகவும் போதகர்களாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிற மகான்களும் கடவுளின் சோதனை முறைப்பட்டவர்களையும் சிற்றறிவுடையவர்களாயிருந்தாலும் சாதாரண மனிதர்களை நோக்க மிகுந்த அறிவும் பக்தியுமுடையவர்களாகவும் கடவுளுடைய விசேஷ அருள்பெற்றவர்களாகவுமே இருந்திருக்கிறார்கள். எல்லாம் வல்ல இறைவன் தேசபேதம் மதபேதமின்றி ஆன்மாக்களிடத்து மயிர்க்குமிராய் விளக்கின்று அவரவர்கள் பக்குவத்திற்குத் தகுந்தபடி உணர்த்தியிருக்கிறானாகையால் மேற்குறித்த மகான்கள் கடவுளாலேயே உணர்த்தப்பெற்று அப்படி உணர்த்தப்பெற்ற கொள்கைகளிலும் விதிகளிலும், அந்தந்த மகான் சுபாவத்தாலும் தேச வழக்க ஒழுக்கங்களாலும் மற்றும் காரணங்களாலும், சில சிதைவுபட்டு ஆன்மாக்கள் அபிவிருத்திக்குப் பொருத்தமில்லாதவைகளாகப் போயிருக்கலாம், மேற்படி சமயநூல்களில் ஆன்ம அபிவிருத்திக்கேற்ற அநேக பொது நெறிகளும் கொள்கைகளும் மேற்படி மகான்களுடைய ஜீவ சரித்திரங்களும் காணப்படுகின்றன. இதை உத்தேசித்தே, ஆன்ம அபிவிருத்திக்கேற்ற உண்மைக் கொள்கைகளை ஆராய்ச்சி செய்யுங்கால் அவைகள் சுருதி யுக்தி அநுபவம் மூன்றுக்கும் பொருத்தமாக இருக்கின்றனவா என்று பார்க்கவேண்டுமென்று [illegible]வைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆன்றோர்கள் யாக்கு[illegible]னாலும் தலைமுதல் இருக்கக்கூடுமென்பதை உத்தேசித்தே

"அரியகற்றாசற்றார் கண்ணுந்தெரியுங்கால்
இன்மையரிதே வெளிறு என்றும்"

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்
பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்றும்
"எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்றும்

நாயனார் கூறியிருக்கின்றனர். ஆகலின் சமயநூல்களில் காணப்படுகிற ஆன்றோர்களின் வாக்குகளும் நெறிகளும் கொள்கைகளும் யுக்திக்கும் அநுபவத்திற்கும் பொருத்தமில்லாதவிடத்து சரியெனக்கொள்ளாது, யுக்திக்கும் அநுபவத்திற்கும் பொருத்தமாகக் காணப்படில் அவர்களுடைய விசேஷ அருள் பெற்ற மகான்களுடைய விசேஷ வாக்குகளாக நாம் பயபக்தியுடன் ஏற்றுக்கொண்டு அவைகளின்படி நடக்க முயலவேண்டும். சுருங்கச் சொல்லில், "மக்களுட் குற்றமில்லாதவர் ஒருவருமே இலர்; நூல்களும் அது. ஆகலால் மக்களுள் எவரையும் நூலுள் எதனையும் முத்திபெறுதற்கு ஏற்கும் ஏகசாதனமாகக் கொள்ளலாகாது. ஆனால் யாவர் எது போதிக்கினும் எந்நூல் எது கூறினும் அவற்றிற் காணப்படும் மெய்ப்பொருள்களைத் தேசபேதம் சமயபேதம் பாராட்டாது மிக்கப் பக்தி சிரத்தையோடு ஏற்றுக்கொள்ளல்வேண்டும்."

அதிகாரம் 9.

முக்திநெறி

"கடவுளிடத்தே செய்யப்படும் பிரார்த்தனையும் மனிதர்களிடத்தே காட்டப்படும் சகோதரசவாஞ்சையும் ஜீவகாருண்யமுமே சர்வசமய சாரமாம்." (பிரம சமயக் கொள்கை)

இவ்வுலகிலுள்ள பல சமயங்களுள் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் மனிதர்கள் நம்பவேண்டிய கொள்கை இன்னதெனவும் மனிதர்கள் நடக்கவேண்டிய நடை இன்னதெனவும் விவரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கொள்கைகள் பதிபசுபாசத்தின் இலட்சணங்களைப்பற்றியும் அவைகளில் ஒன்றுக்கொன்றுள்ள சம்பந்தத்தைப்பற்றியும் சொல்லுகின்றன. ஜீவான்மாக்கள் தம்மிடத்திலுள்ள குறைபாடுகள் நீங்கி இன்பநிலையாகிய முத்தியடைதற்பொருட்டே ஒவ்வொரு சமயத்திலும் பலவித கொள்கைகளும் அவ்வான்மாக்கள் ஒழுகவேண்டிய விதிகளுமேற்பட்டிருப்பதாக அவ்வச்சமயத்தில் வற்புறுத்திச்சொல்லப்படுகின்றது. ஆகவே சமயக்கொள்கைகள் விதிகள் இவைகளின் நோக்கம் ஜீவான்மாக்கள் முத்தியடையவேண்டியதேயாம். சில சமயங்கள் ஜீவான்மாக்கள் அநாதி எனவும் சில சமயங்கள் ஜீவான்மாக்கள் இடையிலே கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டனவெனவும் கூறுகின்றன. ஜீவான்மாக்களின் உற்பத்தி எப்படியிருந்தபோதிலும் அவைகள் குறைவுள்ளன எனவும் அவரவர் அபிவிர்த்தியடைந்து இன்ப நிலையாகிய முத்தி நிலையை அடையும்படியான தகுதியுடையனவாம் எனவும் அப்படி அடைதற்பொருட்டு சிலசில விதிகளுக்குட்பட்டு அவைகளில் பழகி அபிவிர்த்தியடையவேண்டுமெனவும் எல்லாச் சமயங்களும் மொழிகின்றன. இவ்வித முயற்சி ஜீவான்மாக்கள் ஏன் செய்யவேண்டும்? யாதொரு முயற்சியும் இன்றியே ஜீவான்மாக்களை முத்தியடையும்படி கடவுள்

செய்துவிடலாகாதா? ஜீவான்மாக்கள் தீச்செயல்களில் பழகாமல் நல்வினைகளையே யாதொரு தவறுதலுமின்றிச் செய்யும்படி கடவுள் செய்யலாகாதா? என்னும் வினாக்கள் அடிக்கடி ஜீவான்மாக்கள் மனதில் உதயமாகின்றன. ஜடவஸ்துக்களெல்லாம் தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட விதிகளுக்குட்பட்டு யாதொருவிதமான தவறுதலுமின்றி நடைபெறுகின்றன. பூமியின் ஆகர்ஷண சக்தி (Gravitation) ஒரேவிதமாகத் தனக்கு ஏற்பட்ட விதியினின்றும் ஒரு சிறிதும் தவறுதலின்றி நடைபெற்று வருகின்றது. அக்கினி ஒளியைக் கொடுத்துக்கொண்டு தன்னைச் சேர்ந்தவற்றை பஸ்மீகரம் செய்து வருகின்றது. இதுபோலவே ஒவ்வொரு ஜடவஸ்துவும் அதற்கு ஏற்பட்ட விதியினின்றும் வழுவாது நடந்துகொண்டு வருகின்றது. ஜீவப்பிராணிகளும் தங்கள் தங்களுக்கேற்பட்ட விதிகளை அநுசரித்து நடந்துவருகின்றன. இதுபற்றியே "மீன் குஞ்சுக்கு நீந்தப் பழக்கிக் கொடுப்பவர் ஒருவருமில்லை" என்ற பழமொழியும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. சமுத்திரப் பக்கம் வசிக்கும் சில பறவைகள் குளிர்காலம் சம்பவித்த உடன் அநேக மைல்களுக்கப்பாலுள்ள தாங்கள் வசிப்பதற்கு வசதியான வேறோர் இடத்திற்குச் சென்றுவிடுகின்றன. இன்ன இடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றும் இன்ன காலத்தில் போகவேண்டுமென்றும் முன்னறிவு அவைகளுக்கில்லையாயினும் அப்படியிருந்தும் ஒரு [illegible] அவைகளுக்கு வேண்டிய காரியத்தை அவைகள் செய்துகொள்ளுகின்றன. இவ்விதமாக ஜடவஸ்துக்களையும் மனிதர்களைத் தவிர மற்ற ஜீவப்பிராணிகளையும் நடத்திவரும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் மனிதர்களை [illegible] சில விதிகளுக்கு [illegible] செய்திருக்கிறார்? [illegible] ஜீவான்மாக்களைச் சகல [illegible] அவைகளுக்கு வேண்டிய அநேக காரியங்களை அவைகளின் முயற்சியின்றியே நடைபெறும்படி செய்திருக்கிறார். மனிதர்களுக்கு வேண்டிய காற்று ஒளி தண்ணீர் முதலியவை அவைகளின் முயற்சியின்றி ஏராளமாய் எங்கும் அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஜீவான்மாவுக்கும்

இவ்வுலகத்தில் வசிக்கும்படி மானிடர்க்கு ஆதாரமாகிய ஒரு அற்புத யந்திரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த அற்புத யந்திரம் ஒரு அடிகாரர் ஒன்றினைந்து அசைகினும் தன் தன் வேலையை வெகு திருப்தியாய்ச் செய்யும்படியானவிதமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதம் அமைக்கப்பட்டிருப்பதில் சமாசபை இருதயம் ஜீரணக் கருவிகள் முதலியன மனிதனுடைய எவ்வித முயற்சியுமின்றி வெகு சாக்கிரதையாயும் ஒழுங்காயும் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட வேலையைச் செய்துவருகின்றன. இந்த அற்புத யந்திரத்தின் போஷிப்புக்காக வெகு சொற்பமாய் வேண்டிய உணவுக்கும் உடைக்கும் மட்டும் மனிதன் முயற்சிசெய்து பெற்றுக்கொள்ளும்படி எல்லாம் வல்ல இறைவன் அமைத்திருக்கிறார். இவ்விதம் அமைத்திருப்பதுடன், மனிதன் மற்ற மனிதரோடு சம்பந்தப்பட்டு அளவளாவி நடந்து ஒருவரையொருவர் சார்ந்து நின்று முயற்சி செய்யும்படியான முறையில் அமைத்திருக்கிறார். மனிதனுக்கும் மற்றப்பிராணிகளுக்கும் ஜீவ வாழ்வு என்பதில் ஒற்றுமை இருந்தபோதிலும், மற்ற ஜீவப்பிராணிகளைவிட மனிதன் உயர்ந்த தன்மையுடையவனென்பதிற் சந்தேகமில்லை. தனக்கு மேலான பரம்பொருள் ஒன்றுண்டென அறியும்படியான ஞானக்கண்ணாகிய (Religious sense) அகக்கண் ஒன்று; அறிவு, மனச்சாட்சி, அன்பு (Intellect, conscience, affection,) என்பனவாகிய அகக்கண்கள் மூன்று; ஆகநான்கு அகக்கண்கள் மனிதனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வகக்கண்கள் மற்றப்பிராணிகளுக்கு இல்லை. இவ்வகக்கண்கள் வாயிலாக மனிதன் தனக்கு சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பரம்பொருள் ஒன்று உண்டெனவும், அப்பொருளை வழிபடவேண்டுமென்பதும், அவர் இந்தப் பிரபஞ்சத்தை இன்னவிதமாய் நடத்திவருகிறார் எனவும், பிரபஞ்சத்தின் தன்மை இன்னதெனவும் நன்மை தீமை இன்னதென அறிந்து தீமையை விலக்கி நன்மையிற் பழகவேண்டுமெனவும் கடவுள் பிதா எனவும் மனிதர்களெல்லாம் சகோதரர்கள் எனவும் அறிந்து, தெரிந்து அறிவினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் அன்பினாலும் பெருகி ஆன்ம அபிவிருத்தியடையவேண்டுமெனவும் தெரிந்துகொள்கிறான். இவன் அவ்விதம் நடப்பதில் தனக்கு

சுவாதீனப்புத்தி இருக்கிறதெனவும், ஜடவஸ்துக்கள் மற்றப்பிராணிகளுக்கொப்பத்தம் தனக்கு ஏற்பட்ட விதிகளுக்கு விலகாமல் நடக்கும்படியான ஏற்பாடன்றி தனக்கு ஏற்பட்ட விதிகளுக்கு விலகியும் உட்பட்டும் நடக்கும்படியான சுதந்தரம் தனக்கு இருப்பதாகவும் தெரிந்துகொள்கிறான். இவ்விதம் தீமையைத் தானாகவே ஒழித்து நன்மையைத் தானாகவே கைக்கொண்டு அன்புபாராட்டி நடக்கும்படியான விதமாய் அவனுடைய சுபாவம் அமையப்பெற்றிருப்பதால் கடவுளுடைய கலியாண குணங்களாகிய அன்பு அறிவு முதலிய சில குணங்கள் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் அவன் கடவுளுடைய சாயலிலேயே அமைக்கப்பெற்றிருக்கிறான் எனவும் தான் கடவுளுடைய அருமையான பிள்ளை எனவும் தெரிந்துகொள்ளுகிறான்; இவன் தன் முயற்சியாலும் சுய அனுபவத்தாலும் அடையும் அபிவிருத்தியின்றி, தவறுதலுக்கிடமில்லாதபடி நடக்குமாறும் இன்பம் அடையுமாறும் அமைக்கப்பெற்றிருந்தால், அவன் ஜடவஸ்துக்களையும் மற்றப்பிராணிகளையும்போல மெய் அறிவும் உண்மையான இன்பநுகர்ச்சியுமில்லாத சூத்திரப்பாவையாயிருப்பானே தவிர சுதந்தரமும் சுய அறிவும் உண்மையான இன்பநுகர்ச்சியுமுள்ள கடவுளுடைய பிள்ளையாக ஒருநாளும் ஆகமாட்டானென்பது திண்ணம். இம்முகாந்தரம் பற்றியே கடவுள் மனிதனை மற்ற மனிதனோடு சம்பந்தப்பட்டு அளவளாவி முயற்சி செய்து அறிவு ஒழுக்கம் அன்பு முதலிய குணங்களில் பெருகி வளரும்படி இவ்வுலகத்தை ஒரு பெரிய பள்ளிக்கூடமாக அமைத்திருக்கிறார். இவ்விதம் தன்னுடைய குணங்களைப் பெருக்கி இன்ப நுகர்ச்சியாகிய முத்தி நிலையை அடையும்பொருட்டே எல்லாச் சமயங்களிலும் அவ்வச் சமய ஸ்தாபகர்கள் தங்கள் புத்திக்கு எட்டியமட்டில் மனிதர்கள் அனுசரிக்கவேண்டிய சில கொள்கைகளும் விதிகளும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். கடவுள் நமக்கு சிருஷ்டி கர்த்தாவாகவும் நாம் ஆன்ம அபிவிருத்தியடைந்து முத்திநிலையை யடையும்படி வளர்த்துவருகின்ற பிதாவாகவும் இருப்பதால் அவரிடத்தில் நாம் மிகுந்த நன்றியறிவுடையவர்களாய் அன்புசெலுத்தவேண்டியது நமது முதன்மையான கட

மையாகிறது. இக்கடமையை நன்குணர்ந்தே கடவுள் வணக்கம் பல சமயங்களிலும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. கடவுளுக்கு ஸ்தோத்திரஞ்செய்வதும், கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்களைப்பற்றித் தியானிப்பதும், கடவுளுக்குப் பூஜை செய்வதும், கூட்டங்கள் கூடி அநேகர் ஒன்றுசேர்ந்து தேவோபாசனை செய்வதும் கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்களைப் பாடிக்கொண்டு நகர்வலம் வருவதும், கடவுள் வணக்கமே ஆகும். ஆனால் இவ்வித வணக்கம், உண்மையில் கடவுளிடத்தில் மனதார்ந்து அன்புசெலுத்துவதால் வாய் ஸ்தோத்திரமாகவும் கால்நடையாகவும் தேகசம்பந்தமான கிரியைகளாகவும் முடியுமாகில் அக்கிரியைகள் முதலிய புறச்செய்கைகளால் எவ்வித பயனும் இல்லை என்று சமயங்கள் தோறும் வற்புறுத்திக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கிசைய

நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்பன் பொன்னார் சடைப் புண்ணியன்
பொக்கம் மிக்கவர் பூவும் நீரும் கண்டு
நக்கு நிற்பன் அவர்தமை நாணியே.

என்று ஆன்றோர்கள் அருளியிருக்கின்றனர். ஆகவே கடவுளிடத்து உள்ளன்பில்லாவிடில் வெளிக் கிரியைகளால் எவ்விதப் பயனுமில்லை. உள்ளன்பை வளர்த்தற்கு வெளிக்கிரியைகள் பிரயோஜனப்படுமாயின் அந்த அளவில் பிரயோஜனமே தவிர வேறு எவ்விதப் பிரயோஜனமுமில்லை. வெளிக்கிரியை ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் கடவுளிடத்தில் உள்ளன்பிருந்தால் அதுவே போதுமானது. வெளிக்கிரியை வேண்டற்பாலதன்று. பூர்வகாலத்தில், ஒரு கத்தியினால் ஒரு மனிதனுக்குக் காயமுண்டானால் அந்தக் காயத்தில் ரத்தத்துணியைச் சுற்றி மூன்றுதரம் கட்டின பூமதுரம், காயப்படுத்தின கத்தியிலும் ரத்தத்துணியைச் சுற்றி மூன்று நாள் கட்டவிழ்க்காமலும் வைத்திருப்பது வழக்கமாயிருந்தது. காயத்திலுள்ள துணியை மூன்று நாள் வரை அவிழ்க்காதிருக்கும்பொருட்டு மனதில் பயம் உண்டாக்குப்படி கத்தியிலும் துணி கட்டிவைத்ததைத்தவிர கத்தியில் துணி கட்டியது

னால் யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை என்பது அறிவுடையோர்க்கு எளிதில் விளங்கத்தக்கது. அதுபோல கடவுளிடத்தே செய்யப்படும் உண்மை அன்பே பிரதானம். வெளிக் கிரியைகள் மேற்சொன்ன கத்தியிற் கட்டிய துணியேபோலாகும். ஜீவான்மாக்களுக்கு வேண்டிய சகல காரியங்களையும், உதவிகளையும் கடவுளே நேருக்குநேர் செய்ய வல்லவராய் இருக்கிறார். ஆயினும் கடவுள் சில சில விஷயங்களில் அவ்விதஞ்செய்யாது மனிதர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சார்ந்திருந்து உதவிபுரியும்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். மனிதர் ஒருவர்க்கொருவர் சார்ந்து நின்று கடவுள் உயிர்க்குயிராய் நின்று மனச்சாட்சிவாயிலாக உணர்த்தியபடி நீதிதவறாது நடக்கின்றதிலேயே ஒழுக்கம் பெருகுகின்றது. மனிதர் ஒருவர்க்கொருவர் அளவளாவி நேசித்துப் பழகுவதிலேயே அன்பு பெருகுகின்றது. அவ்வித நேசம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க நன்மை இன்னது தீமை இன்னதெனக் கடவுள் உணர்த்தியபடி நாம் உழைத்து நடப்பதில் நமக்கு சிரமம் தோன்றாமல் இன்பம் உண்டாகிறது. ஆகலின் அறிவு ஒழுக்கம் அன்பு முதலிய நமது குணங்கள் அபிவிருத்தியடைதற்குக் கடவுளுடைய பிள்ளைகளாகிய மனிதர்களிடத்தில் நாம் சகோதர வாஞ்சை காட்டலே முக்கிய சாதனமாகிறது. கடவுள் முற்றறிவுடையவராயும் தமக்கென்றொன்றும் வேண்டாதவராயும் இருப்பதாலும், ஸ்தோத்திரப்பிரியரல்லாதவராதலால், அன்பே சிவமாய் இருந்துகொண்டு உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்து நின்று நமது நன்மையின் பொருட்டே நமது அன்பு முதலான குணங்களை அபிவிருத்தி செய்து வளர்த்துவருகின்றாராகையாலும், அவரிடத்தில் உள்ளன்புள்ளவன் ஆன்ம அபிவிருத்திக்கு முக்கிய சாதனமாகிய சகோதர வாஞ்சையைக் காட்டி நடவாமலிருக்கமுடியாது. சகோதர வாஞ்சையில் பெருகப் பெருக அந்த சகோதர வாஞ்சைக்குக் காரணராயும் அதற்கு அநுகூலஞ்செய்துகொண்டிருப்பவராயும் உள்ள நமது பிதாவாகிய கடவுளிடத்தில் உள்ளன்பின்றி ஒழுகலும் முடியாது. கடவுள் உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்து நின்று ஜீவான்மாக்கள் உய்தற்பொருட்டே இடைவிடாது அவர்களுக்கு அன்பைப் புகட்டி மெல்லெறியெல்லாம் புலமாக்கி வளர்த்துக்

கொண்டு வருகிறார். அவ்விதம் ஜீவர்களை நேசித்து வளர்த்து வருதலையே அவர் தொழிலாகக்கொண்டு அத்தொழிலிலேயே நித்தியானந்தத்தை அடைந்து கொண்டிருக்கிறார். இக்கருத்துக்கொண்டே "அன்பே சிவம்" என்பர் பெரியோர். ஆகையால் முத்தியில் என்று சொல்லப்படுவதாகிய பேர் இன்ப நிலையானது கடவுளிடத்தில் செய்யப்படும் பிதுர்பக்தியினாலும் மனிதர்களிடத்தில் காட்டப்படும் சகோதரவாத்ஸல்யத்தாலும் முதிர்ச்சியடைதலேயாம். கடவுளிடத்திலும் மனிதர்களிடத்திலும் அன்பைப்பெருக்கிப் பழகுதலே முத்திநெறியாம். ஜீவகாருண்யம் அன்பின் பெருக்கத்திற்கு அவசியம் வேண்டியதாயிருப்பதால் ஜீவகாருண்யமும் ஆன்ம அபிவிருத்திக்கு ஒரு முக்கிய சாதனமாய் ஏற்படுகிறது. பல சமயங்களிலும் ஏற்பட்டிருக்கிற வழிகளெல்லாம் ஆன்ம அபிவிருத்தியின்பொருட்டேயாகையால், அவ்வித ஆன்ம அபிவிருத்திக்கு கடவுளிடத்தில் செய்யப்படும் பிதுர்பக்தியும் மனிதர்களிடத்தில் காட்டப்படும் சகோதரவாத்ஸல்யமும் ஜீவகாருண்யமுமே முக்கிய சாதனங்களாகையாலும், இவ்வித சாதனங்களின் முதிர்ச்சியே ஆன்ம அபிவிருத்தியின் பயனாகிய பேரின்பமாகையாலும் பல சமயங்களிலும் ஏற்பட்டிருக்கிற வெளிக்கிரியைகள் இவ்வித சாதனங்களுக்கு அநுகூலமாயிருக்கிறமட்டில் பிரயோஜனமேதவிர மற்றபடி பிரயோஜனமில்லையாகையாலும், வெளிக்கிரியைகள் எவ்வளவு அதிகமாயிருந்தபோதிலும் கடவுளிடத்தில் பக்தியும் மனிதர்களிடத்தில் அன்பும் ஜீவகாருண்யமுமில்லாவிடில் ஒரு சிறிதும் பயனில்லாமற்போய்விடுமாகையாலும், கடவுளிடத்தில் பிதுர்பக்தியும் மனிதர்களிடத்து சகோதரவாத்ஸல்யமும் ஜீவகாருண்யமுமின்றி விட்டு வெளிக்கிரியைகள் ஒரு சிறிதும் வேண்டியதில்லையாகையாலும், அன்பே சிவமாய் இருத்தல்போல அன்பே ஜீவனாவாக இருத்தற்கு சாதனங்களாகிய "கடவுளிடத்தில் செய்யப்படும் பிதுர்பக்தியும் மனிதர்களிடத்தில் காட்டப்படும் சகோதரவாத்ஸல்யமும் ஜீவகாருண்யமுமே சர்வசமய சாரமாம்." இதுவே முத்திநெறியாம்.

147

அதிகாரம் 10.

கடவுள் நீதி உடையவர்.

"கடவுள் நல்வினைக்கேற்ப இன்பத்தையும் தீவினைக்கேற்பத் துன்பத்தையும் அருளுகின்றார். துன்பம் தருவது கர்மத்தைச் சீர்திருத்துதற்கு வேண்டப்படும். அம்மாத்திரையேயன்றி வைரமறையின்றி நிகழ்வதன்று."—பிரம சமயக்கொள்கை.

"கடவுள் நீதியுடையவர் அளவில்லாத அன்புடையவர்" என்று ஆஸ்திகர் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். கடவுள் நீதியுடையவரென்னும் விஷயத்தை ஆராயுங்கால் கடவுள் அளவில்லாத அன்புடையவராயிருந்தால் நமக்கு ஏன் துன்பத்தைக் கொடுக்கவேண்டும், நம்முடைய தப்பிதங்களையெல்லாம் ஒரு துன்பத்தையும் கொடாமலே மன்னித்து விடலாகாதா அல்லது தீவினையே செய்யாமல் நல்வினையே செய்யும்படி செய்யலாகாதா என்னும் ஆசங்கைகள் நிகழ்கின்றன. கடவுள் முடிவில்லாத ஆற்றலுடையவராயிருந்தாலும் ஒன்றுக்கொன்று நேர் விரோதமான சங்கதிகளை அவராலும் செய்யமுடியாது. திருஷ்டாந்தமாக ஒரு வட்டவுருவத்தில் சதுர உருவத்தைப் பொருந்தி நிற்கும்படி செய்ய முடியாது. ஒரு பொருளுக்கு சமமாயுள்ள வேறு இரண்டு பொருள்களை அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமமாயில்லாமல் செய்ய முடியாது. இதுபோலவே கடவுளாலும் அவரைப்போல் முற்றறிவு முடிவில்லாத ஆற்றல்முதலிய குணங்களையுடைய வேறொரு கடவுளை உண்டாக்க முடியாது. ஆகவே அறிவு, ஆற்றல், அன்பு முதலிய குணங்களுள்ள ஒரு பொருளை சிருஷ்டிக்குங்கால் சிற்றறிவுள்ள பொருளாகவே சிருஷ்டித்தல் கூடும். அவ்விதம் சிருஷ்டிப்பதிலும் அப்படி சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சிற்றறிவுப்பொருள்கள் ஆரம்பத்தில் அறிவு, ஆற்றல், அன்பு

முதலிய குணங்கள் இயக்கமில்லாமல் அக்குணங்கள் கருப்படியான தன்மையிலேயே இருக்கும் [illegible]. சிற்றறிவுப் பொருள்கள் இவ்விதம் இருக்கப்படுகிறபடியால் மெல்ல மெல்ல படிப்படியாய் வளரவேண்டிய பொருள்களாய் இருக்கின்றன. அவ்விதம் வளர்வதில் [illegible] தெரிகிறது. அப்படி தெரிகிறபடி கடவுள் வளர்த்து வருவாரானால் அப்படி வளர்க்கப்பட்ட பொருள்கள் அறிவு, அன்பு முதலிய குணங்கள் தங்களுடைய சொந்தக் குணங்களாயில்லாமல் கடவுள் ஆக்கினைப்படி நடக்கிற [illegible]. சடப் பொருள்கள் கடவுளால் இயற்றப்பட்ட ஆக்கினைப்படி யாதொரு தவறுதலுமின்றி நடந்து வருகின்றன. அதுபோலவே மனிதனைத் தவிர மற்ற ஜீவப்பிராணிகளும் நடந்து வருகின்றன. மனிதனோவென்றால் கடவுளால் தன் சொந்தப்பிள்ளையாக வளர்க்கப்படுகிறான். கடவுள் சாயலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறான். கடவுளிடத்தில் அமைந்துள்ள அறிவு, அன்பு முதலிய குணங்கள் இவனுக்கு ஒரு விதைபோல் கொடுக்கப்பட்டு அந்தக் குணங்கள் தன் சொந்த குணங்களாகும்படி வளர்க்கப்பட்டு வருகிறான். அறிவுடையவனாய் [illegible] தானாகவே அறிந்து [illegible] நன்மை செய்து மனிதர்கள் யாவரும் சகோதரர்களென்று தானாகவே உணர்ந்து அவர்களை தன் உயிர்போல் நேசித்து இவைகளுக்கெல்லாம் காரணமாகிய கடவுளைப் பரமபிதாவென்று தானாகவே உணர்ந்து அவரிடத்தில் கனிகாட்டி அவரை விசுவாசித்து அவரை முழு மனதோடும் பூரண அன்போடும் வழிபட்டு, இவ்விதமாய் வளர்ந்து இக்குணங்களில் பெருமை [illegible] இல்லாமல் இருந்து நமக்கு வேண்டியவற்றை உணர்ந்து [illegible] கடவுளுடைய ஆக்கினைக்கு மாறாய் நடந்து முக்திக்கு [illegible] வேண்டியவனாக இருக்கிறான். இவ்விதம் வளர்க்கப்பட்டு வருவதால் நம்முடைய தப்பிதங்களை யெல்லாம் [illegible] மன்னிக்கிறவர் [illegible] நன்மையே செய்யாமல் [illegible] செய்யும்படி [illegible] இயலாது. அவ்விதம் செய்வதாகவும் ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு கெடு

தலாய் முடியும். நன்மைச் சிருஷ்டிக்க நோக்கம் நிறைவேறாமல் போய்விடும். இது நிற்க.

நீதியென்றாலென்ன? இதின் உண்மையான தன்மையை அது [illegible] பற்பல இடங்களிலும் வைத்து அறியமுயல்வோம். ஒருவன் நமக்கு கெடுதல் செய்தால் அந்தக்கெடுதலைப்பற்றிக் கோபங்கொள்ளாமல் அவனை மன்னித்து விடலாம். அவ்விதம் மன்னிப்பதே [illegible]. மன்னுயிரையும் தன்னுயிர்போல் நேசி. [illegible] செய்துவிடல். செய்தாரை [illegible] அவர் நாண நன்னயம் செய்துவிடல் என்று [illegible] அருளியிருக்கிறபடி நமக்கு கெடுதல் செய்தவர்க்கு நன்மை செய்து [illegible] நமக்குக் கெடுதல் செய்[illegible] கடமை. இவ்விதம் மன்னித்துவிடுவதினால் நமக்குக் கெடுதல் செய்தவனுடைய குற்றம் நீங்கிப் போய்விடுமா? அவன் மனதில் [illegible] கெடுதல் செய்யாதிருக்கத் தகுந்த [illegible] காரணமிருக்குமா? நாம் மன்னித்து விடுவதினால் அவனுக்கு அரசர் முதலியோரது தண்டனை இல்லாமல் போகுமோ? அவன் மனதை [illegible] கெடுதல் [illegible] இருக்குமா? இது நிற்க.

தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்ளக்கூடாத ஒரு ஏழைப் பையன் அல்லது ஒரு ஏழைப் பெண் முதலியோரை ஒரு வலிமையுள்ள மூர்க்கன் காரணமின்றி துன்பப்படுத்தினால் அதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நமக்கு மனவேதனையும் அவன்மேல் கோபமும் உண்டாகும். அந்தக்கோபத்தை அடக்கி மனவேதனையைத் [illegible] அநியாயம் செய்தவனை நாம் மன்னித்து விடலாமா? ஒருக்காலும் மன்னிக்கக் கூடாது. நாம் மன்னித்தாலும் அவன் செய்த கெடுதல் குற்றம் [illegible] நீங்காது. அவன் செய்த [illegible] செய்யவேண்டிய [illegible] கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டியது நமது கடமை. இது நிற்க.

ஒருவன் அனக்ருத்தாரேனா கெடுதல் செய்து கொள்கிறான். [illegible] விபசாரம் முதலிய துர்ச்செய்கைகளைச் [illegible] செய்து தன் சரீரத்தைக் கெடுத்து பலவீனமும் [illegible] தன்னுடைய [illegible] கெடுத்து

யஸ்த்தனையும் ஆக்கிமிருக்க அன்பும் அடைகிறான். இவனுடைய குற்றங்களுக்குத்தானே செய்துகொண்ட குற்றங்களானபடியால் அவ்வளவு குற்றங்களையும் அவன் மன்னித்து விடக்கூடும். பிறருக்கு உத்திரவாதியுமல்லன். இந்த நிலைமையில் அவன் குற்றம் அவனை விட்டு நீங்கி விடுகிறதா. நீங்கவில்லை யென்பது அவன் மனதுக்கே தெரியும். அவனுடைய மனவேதனைக்கும் கவலைக்கும் துக்கத்துக்கும் அளவில்லை.

ஆகவே மனிதர் செய்யும் குற்றம் அக்குற்றம் பட்டவனைத் தாக்கினாலும் அக்குற்றம் முழுதும் நீங்கும்படியானவராக எவராலும் மன்னிக்கத்தகும் தன்மையுடையதன்று.

இனி கடவுளால் யாராயும் மன்னிக்கக்கூடும் தன்மையுடையதா என்று பார்ப்போம். கடவுள் சர்வ காருண்யர் கோபம் என்பது ஒருசிறிதும் அவருக்கு இல்லையாம். மனிதர் யாவரும் அவருடைய அருமையான பிள்ளைகள், அவசியமின்றி அவர்களை ஒரு சிறிதும் துன்பப்படுத்தார். ஆகவே மனிதன் எவனேனும் ஏதாவது குற்றம் செய்தாலும் தன் கட்டளையை மீறிச் செய்த குற்றமாகக் கருதி அவர் கோபம் கொள்ளமாட்டார் அப்படிக் கருதி தண்டிக்கவுமாட்டார். ஆனால் ஆன்ம வளர்ச்சியின் பொருட்டு ஏற்பட்டிருக்கிற விதிகள் கடவுளாலேயே ஏற்படுத்தப் பட்டு அவைகளை விலக்கவும் மாற்றவும் வேறு விதிகள் செய்யவும் அவரால் கூடுமாகையால் அவ்விதம் செய்து மன்னித்துவிடுவாரென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இவ்விதிகள் அவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டவைகளல்ல, அநாதியாகவே கடவுளிடத்தில் அமைந்துள்ளன. அவ்விதிகளுக்கு உட்பட்டே கடவுளும் நடந்து வருகிறார். இன்பத்தை விட்டுத் தன்னைப்போல பேரானந்த நிலையை அடையும்படி தனது பிள்ளைகளாகிய மனிதர்களுக்கும் தான் உட்பட்டு நடந்து வருகிற விதிகளையே விதிகளாக ஏற்படுத்தி அவ்விதிகளின்படி நடந்துவர அவர்களைத் தூண்டுகிறார். அவ்விதம் நடந்துவருவதில் தவறுதல் நேரிட்டால், அந்தத் தவறுதல்களை உணர்ந்து மீளும்படிக்கான பரிகாரமின்றி அக்குற்றங்களை

மன்னித்துவிட்டால் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறபடி அவர்கள் ஆன்ம வளர்ச்சி குன்றிவிடும்; அவர்களை திருத்துதற்கேதுவும் இல்லாமல் போய்விடும். கடவுள் நம்முடைய திருத்து கர்த்தாவாகவும் பிதாவாகவும் இருப்பதால் நமது ஆன்ம வளர்ச்சி குன்றாமல் மேன்மேலும் அடையும்படியான விதமாகவே நம்மை வளர்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார். அப்படி வளர்த்தலே நீதியாம். அப்படியின்றி வேறுவிதமாக வளர்த்தல் நீதியுடையவராகமாட்டார் மேலானவர். "மன்னிக்குமவர்தானில்லையே என்பிதாவாகிய பரமபிதா" என்று மனிதரெல்லாம் தம்பிள்ளையை பரிபாலிக்காத ஒரு மனிதனை பரிகசிக்கும் என்று சொல்லுவதுபோல் கடவுளைக் குறைகூறுதற்கு இடமாகும்.

ஒரு மனிதன் குற்றம் செய்தால் அவனை அரசாங்கத்தார் கைவிடுவது தண்டிக்கவே கருதுவர். நீதியுமதுவும் அப்படி தண்டிக்காவிட்டால் அக்குற்றம் மீண்டும் செய்ய ஏதுவாயும் அவனுடைய தண்டிப்பதுமோ அமைதிக்காக தண்டிக்கவேண்டும். அதற்கு அதிகமாகத் தண்டிக்கல் அநீதியாம். கடவுள் நமக்கு மிகுந்த ஜீவகாருண்யமுள்ள பரிசுத்தவானாயினும் ஒருபோதும் அவ்விதம் செய்யார். மனிதர் யாவரும் அவருடைய பிள்ளைகளானபடியால் அவர்களை அவரவர் பக்குவத்துக்குத் தகுந்தபடி உயர்த்தவேண்டியவற்றை உணர்த்தி பாராட்டியின்றி அவர்களை மெல்லமெல்ல சோபான கடத்தி அவர் உயர்ந்திடும்படி நடந்தால் தன்கடமைக்குத் தக்க இன்பத்தைக் கொடுக்கும் தவறி நடந்தால் வரையறையின்றி நீக்கமுடியாமல் அக்குற்றம் நீங்குமாறு வேண்டியதும் அவசியமே துன்பத்தைக் கொடுத்துக் காத்து வருகிறார். ஆகவே கடவுள் நீதியுடையவர். "நல்வினைக்கேற்ப இன்பத்தையும், தீவினைக்கேற்ப துன்பத்தையும் அருளுகின்றார். அன்பாகிய தலைமையே நன்மைச் சித்திருக்கும் நேர்மையால் அப்பாவத்தினையே யன்றி வரையறையின்றி நீக்குவதில்லை."

அதிகாரம் 11.

"முக்தி நிலை"

"ஒருவர் தம் குற்றத்தைத் தாமே உணர்ந்து உண்மையாகவே மனம் வருந்தி அக்குற்றத்தை அறவே கைவிட்டொழிதலே அக்குற்றத்திற்குக் கழுவாயாம். அறிவினாலும் நற்குணத்தினாலும் தூய்மையினாலும் கடவுளோடொன்றுபடுதலே முக்தியாம்." (கழுவாய் பிராயச்சித்தம்) பிரமசமயக்கொள்கை:—

மனிதர், யாவரும் குற்றமுடையவர்களெனவும் அவர்கள் குற்றத்துக்குத் தகுந்த பரிகாரத்தை நாசர்ந்து அக்குற்றத்தினின்று நீங்கி மனத்தூய்மையுடையவர்களாகி முத்திநிலையடைய வேண்டுமென்றும் அப்படி அடைதற்பொருட்டே இவ்வுலகின்கண் நாம் சேர்த்திருக்கப்படுவதாகவும் பல சமயத்தாரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். குற்றம் என்றாலென்ன? அதினின்றும் நீங்கி முத்தியடைதலாவதென்ன? என்னும் விஷயத்தில் பற்பல பேர்கள் பலவிதமாய் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். கடவுள் முதன்மனி ஆதாம் ஏவாளை சிருஷ்டித்து அவர்களை இன்ப நிலையில் வைத்திருந்ததில் சாத்தான் என்னும் ஒரு பிசாசால் தூண்டப்பட்டு கடவுளுடைய கட்டளைக்கு இணங்கி நடவாமல் தவறியதாகவும், அதனால் அவர்கள் பாவிகளாகி அந்தப் பாவம் அவர்களோடு இல்லாமல் அவர்களுடைய சந்ததிகளாகிய மானிடர் யாவரையும் தொடர்ந்ததாகவும் அளவிறந்த நற்குணங்களுடைய (Infinite God) கடவுளுக்கு விரோதமாய்ச் செய்த குற்றமானபடியால் அந்தக் குற்றத்திற்குத் தகுந்த பரிகாரத்தை மனிதர்கள் செய்ய சக்தியற்றவர்களாய் இருப்பதாகவும் அதனால் கடவுளே மனிதவதாரமெடுத்து மனித நிலைமையில் குற்றமற வாழ்ந்து மனிதர்களுடைய குற்றங்களுக்குரிய தண்டனையைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டதாகவும், அதனால் மனிதர்கள் பாவமன்னிப்புப் பெற்றிருப்ப

தாகவும், அவ்விதம் பெற்றிருப்பதை விசுவாசித்து தங்கள் குற்றங்களைக் கைவிட்டு பாவமன்னிப்புக் கேட்டால் அவர்கள் பாவத்தை மன்னித்து இன்பநிலையாகிய முத்தி என்னும் பேரின்ப வீட்டைக் கடவுள் அவர்களுக்கு அருள்வார் என்றும், சிலர் சொல்லுகின்றனர். இக்கொள்கைகள் இதனடியில் வரும் சில ஆக்ஷேபணைகளுக்கு இலக்காகின்றன. குற்றமின்றி சிருஷ்டிக்கப் பெற்ற ஆதிமனிதர்களுக்கு, ஒரு பிசாசால் தூண்டப்பட்டாலும், குற்றஞ்செய்யும்படியான சுபாவம் எப்படி வந்தது? கடவுளுடைய திவ்விய கலியாண குணங்களை அறிந்து கடவுளோடு ஐக்கியப்பட்டு இன்ப நிலையிலே மூழ்கி இருந்துகொண்டிருந்த தேவதூதர்களில் ஒருவனாகிய சாத்தான் என்னும் பிசாசானவன், ஏன் அந்த உயர்ந்த நிலையை விட்டு குற்றமுள்ளவனாய்ப் பிசகி நடந்தான்? ஆதாம் ஏவாளுடைய தேகங்களுக்கும் அவர்களுடைய பின்சந்ததியார்களுடைய தேகங்களுக்கும் ஜனித சம்பந்தமிருந்தபோதிலும் ஆதாம் ஏவாளுடைய ஆன்மாக்களுக்கும் பின்சந்ததியாருடைய ஆன்மாக்களுக்கும் சம்பந்தமென்னை? அவர்கள் பாவம் இவர்களைப் பிணிப்பானேன்? இவர்கள் ஜென்மப் பாவிகளாவானேன்? ஒருவருடைய பாவத்துக்கு மற்றொருவர் உத்தரவாதியாவானேன்? அப்படி உத்தரவாதி ஆகும்படி செய்வது கடவுளுடைய நீதிக்குப் பொருந்துமா? ஆதாம் ஏவாள் சந்ததியார்களையாவது, அப்படி உத்தரவாதியாக வேண்டியதவசியந்தான் என்று ஏற்பட்டால், அதற்கிடங்கொடாமல் ஆதாம் ஏவாளை குற்றமற சிருஷ்டித்தது போல வேறொரு ஆணையும் பெண்ணையும் குற்றமற சிருஷ்டித்து ஜென்மப் பாவம் பிடிக்காமல் மனிதர்கள் இவ்வுலகில் பரவும்படி செய்யலாகாதா? மனிதன் பாவியானாலும் அவனுடைய சிறுமைக்கும் குற்றத்திற்குந் தகுந்தவாறு தண்டனை ஏற்படுத்தவேண்டியதே தவிர எல்லையில்லாத குணங்களையுடைய கடவுளுக்கு விரோதமாய்ச் செய்த குற்றமென்று அவன் தாங்கத்தகாத தண்டனைக்கு அவனை உள்ளாக்குவது நியாயமா? குற்றத்தின் நிமித்தம் மனிதன் இன்பநிலைக்குத் தகுதியற்றவனாய்ப் போய்விட்டானென்றால், எல்லா மனிதர்களுடைய குற்றத்திற்கு முள்ள பரிகாரத்தைக் கடவுளே மனிதாவதாரமெடுத்து,

ஏற்றுக்கொண்ட பிறபாடு எந்த மனிதனையும் மறுபடியும் தண்டித்தல் நீதியா? அப்படிப் பாவமன்னிப்புப் பெற்றதை விசுவாசித்தவனுக்குமட்டும் பாவமன்னிப்புச் செய்வானேன்! இவ்விதந் தான் மனிதர்களுடைய குற்றத்திற்காக கடவுளாகிய மனிதனைத் தண்டித்தல் நீதியா? அவ்விதம் பாவமன்னிப்புப் பெற்றதை விசுவாசித்தவன் தூய்மையுடையவனாகாமல் குற்றமுள்ளவனாகவேயிருந்தால் அவனுக்கு முக்திநிலை கிட்டுமா? கிட்டுமானால் குற்றமுள்ள ஒரு ஜீவாத்மாவும் பேரின்ப நுகர்ச்சியை எய்தக்கூடுமோ? விசுவாசித்தாலும், பின்பு குற்றமற்று தூய்மையுடையவனானால் மட்டும் அவனுக்கு முக்திநிலை கிட்டும் என்று சொன்னால், பேரின்ப நிலைக்குத் தகுதியுடையவனை தூய்மையுள்ளவனை முன் குற்றங்களுக்காக வேறொருவனைத் தண்டித்தல் நீதியா? இது நிற்க.

பசு, பதி, பாசம் என்னும் முப்பொருளும் அநாதி என்றும், பசு ஆகிய ஜீவான்மாக்கள், அநாதியாகவே ஆணவமலத்தால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அந்த ஆணவமலத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறவரை ஜீவான்மாக்கள் குற்றமற நீங்குமுடியாதென்றும், ஆணவ மலம் நீங்குமளவும் ஜீவான்மாக்கள் தங்களுடைய நல்வினை தீவினைக்கேற்ப இன்பதுன்ப நுகர்ச்சிக்குட்பட்டு மாறி மாறி பிறக்குமென்றும் இவ்வாறாணவமலம் நீங்கி இறைவனோடு ஐக்கியப்பட்டு நிற்றலே முக்தியென்றும் கூறுவர் ஒருசாரார். ஆணவமலம் சித்துப்பொருளா? அசித்துப்பொருளா? ஆணவமலத்தால் மறைக்கப்படாதிருப்பின் ஜீவான்மாக்கள் பூரண இன்பநிலையிலிருக்கத்தக்க பொருளாயிருக்குமா? பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களில் பதிப்பொருளாகிய இறைவன் முற்றறிவு பேராற்றல் முதலிய எண் குணமுள்ளவனென்றும்; ஜீவான்மாக்கள் அறிவுப்பொருளென்றும், பாசம் அசித்துப் பொருள் எனவும் ஆணவம் இருவகைப் பாசமென்றும், இவர்கள் சொல்வதாகத் தெரியவருகிறது. ஜீவான்மாக்கள் முற்றறிவுடைய பொருள்களா? சிற்றறிவுடைய பொருளா? முற்றறிவுப் பொருளாயிருந்தாலும் சிற்றறிவுப் பொருளாயிருந்தாலும் அறிவில்லாத

பொருளாகிய பாசம் அவர்களைப் பிடிப்பதெப்படி? எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு ஒரு அறிவில்லாத பொருள் ஒரு அறிவுப் பொருளைத் தாக்காமல் அடங்கிக்கிடக்கும்படி செய்வது அரிதா? எல்லாம் வல்ல இறைவன் அநாதியாகவே ஜீவான்மாக்களின் பேரில் கருணைவைத்துச் செய்துவருவதெல்லாம் ஒரு அறிவில்லாத பொருள் ஒரு அறிவுப்பொருளைத் தாக்கி நிற்பதைத் தடுப்பது மட்டுந்தானா? ஆன்மாக்கள் அநாதியாகவேயிருந்தால், அவைகளின் பொருட்டு இறைவன் செய்துவருகிற ஜீவகாருண்யத் தொழிலும் அநாதியாகவே நடந்துவரவேண்டுமல்லவா? அப்படிக் காலவரையறையின்றி நடந்துவந்தும், மனிதர்களாகிய ஜீவான்மாக்கள் அம் மலம் நீங்கப்பெறாது இதுவரை கடவுளோடு ஐக்கியப்பட்டு பேரின்பம் எய்தாமல் இருப்பானேன்? நம்மை உய்வித்தற்கு எல்லையில்லாத இதுவரையுள்ள காலம் போதாதானால் இனி வரையறைக்குட்பட்டகாலத்தில் நம்மைக் கடைத்தேற்றுவார் என்பதை நம்புவதெப்படி? இது நிற்க.

பரம்பொருளாகிய ஒரே பொருள்தான் உண்மையாகிய பொருள் என்றும், ஜீவான்மாக்களென்று சொல்லப்படுகிற பிரத்தியேகப்பொருள்கள் கிடையாதென்றும்; "மாயை" என்னும் ஓர் சக்தியால் ஜீவான்மா தான் பரம்பொருளுக்கு வேறுபட்ட தனித்த பொருளெனத் தன்னை நினைப்பதாகவும், கயிற்றை பாம்பென்றும் கானலை நீர் என்றும் ஒரு மனிதன் மயங்கிக் கொள்வதுபோல அறியாமையால் பரம்பொருளாகிய தன்னை ஜீவாத்மா என்னும் பிரத்தியேகப்பொருளென மயங்கிக்கொள்வதாகவும், அவ்விதம் மயங்கிக்கிடப்பதுதான் குற்றமென்றும், அவ்வித மயக்கம் இருமளவும் கஷ்டமுண்டென்றும், அவ்வித மயக்கந்தீர்ந்த உடன் நிர்குணவஸ்துவாகிய பரம்பொருளோடு ஒன்றுபட்டு தற்போதம் இழந்து நிர்குண வஸ்துவாகிய பரம்பொருளாகவே இருக்குமென்றும், கூறுவர் மற்றொருசாரார். இக்கொள்கைகளும் பலவித ஆக்ஷேபனைகளுக்கு இடங்கொடுக்கின்றன. பரம்பொருளாகிய ஒரே பொருள்தான் உண்மைப் பொருளானால் மயக்கம் யாருக்குவந்தது? பரம்பொருளுக்குத்

தானே வந்திருக்கவேண்டும்? பரம்பொருளே மயங்குகிறதெனச் சொல்லல் பொருந்துமா? மனிதன் கானலை ஜலமென்று மயங்கிக் கொள்ளுகிறகாலத்தில் மனிதனென்னும் ஒரு பொருள் கானலாகிய ஒருபொருளை நீராகிய வேறொரு பொருளாக மயக்கத்தினால் கொள்ளுகிறான். ஆனதால் ஒரு பொருளை இன்னொரு பொருளாக மயக்கிக்கொள்ளுகிற காலத்தில் முப்பொருள்கள் இருத்தல்வேண்டும். கடவுளாகிய ஒரே பொருள்தான் உள்ளதென்றால், எந்தப்பொருளை, எந்தப்பொருளாக எந்தப்பொருள் மயங்கிக்கொள்ளுகிறதென்று சொல்வது? இவ்விதஞ்சொல்வது ஒரு மலட்டுக்காக்காய் தன் குஞ்சுக்குக் கொடுக்கக் கல்லிலிருந்து மாமிசத்தை உரித்துக்கொண்டுவந்தது எனச் சொல்வதுபோலாகும். இது நிற்க.

இனி, மனிதனுடைய உற்பத்தி எப்படியிருந்தபோதிலும், மனிதன் ஞானக்கண் (Religious sense,) மனச்சாட்சி, (Conscience,) அறிவு, (Intellect,) அன்பு (Affections) என்னும் நான்கு அகக்கண்களையுடையவனாகவிருக்கிறான். இவ்வகக்கண்களால் தனக்கு மேலான பரம்பொருள் ஒன்றுண்டெனவும், கடவுளுக்கும் நமக்குமுண்டாகிய சம்பந்தமின்னதென்றும், கடவுள் இப்பிரபஞ்சத்தை எவ்வளவு விசித்திரமாகச் செய்திருக்கிறார் என்றும், இப்பிரபஞ்சத்தை எவ்விதமாய் நடத்திவருகிறாரென்றும் அவர் உயிர்க்குயிராய் உடனின்று நன்மையின்னது தீமையின்னதென உணர்த்துகிறபடி நடக்கக் கடமைப்பட்டிருப்பதாகவும், தன் பிதாவாகிய கடவுளிடத்தில் பிதிர்பக்தியுடனும் தன் சகோதரராகிய ஜீவான்மாக்கள் அனைவரிடத்தும் சகோதரவாஞ்சையுடனும் நடக்கவேண்டுமென்றும் தெரிந்து கொள்கிறான்.

இவ்விதமாய், முழுமுதற்பொருளை தான் விட்டுப் பிரிந்திருக்க ஒண்ணாதென்பதை உணரினும் தான் அம்முழுமுதற்பொருளல்லவென்றும் அப்பரம்பொருள் தனக்கு நாயகனென்றும் பிதாவென்றும், அப்பரமபிதாவின் அறிவு அன்பு முதலிய சிறந்த

குணங்கள் தன்னிடத்திலும் உண்டென்றும் அறிகிறான். அக்குணங்கள் மனிதனிடத்துள்ளதெனினும் குறையுற்றனவாக இருக்கின்றன. சகல குணங்களும் பூரணமாய் நிறைந்துள்ள முற்றறிவுப் பொருளாகிய கடவுள் ஒருவரே தவறுதலின்றி நடத்தல் கூடுமே தவிர தனக்குள்ள குணங்கள் பூரணமாயில்லாமல் அனுபவ உணர்ச்சியால் வளரவேண்டியதாயுள்ள சிற்றறிவுடைய மனிதன் தவறுதலின்றி நடத்தல் முடியாது. தவறுதலின்றி நடக்கும்படி எதிர்பார்ப்பது குருடனை ராஜவீதி விழிக்கச்சொன்னது போலாகும். செய்கை சம்பந்தமாய் ஒரு மனிதனை நல்வழியிலொழுக நடக்கும்படி செய்தல் கடவுளுக்கு அரிதன்று. ஒரு காரியத்தில் அவர் செய்யக்கூடும். குற்றமென்பது புறச்செய்கையைப் பொறுத்து நிற்கின்றது. ஒரு மனிதன் மற்றொருவனுக்குத் துன்பஞ்செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் அவனது தேகத்தில் ஏதாவது ஒரு பாகத்தைக் காயப்படுத்தினால், அது குற்றமாகும். ஆனால் அந்த மனிதனிடத்திலுள்ள வியாதியை சொஸ்தப்படுத்த வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்துடன் காயப்படுத்தினால் அது குற்றமன்று. புண்ணியமே ஆகும். மெய்யல்லாத சங்கதியை மெய்யென்று நம்பி ஒருவன் சொன்னால் அது குற்றமாகமாட்டாது. மெய்யான சங்கதியாயிருந்தாலும் அதைப் பொய்யென்று கருதிய ஒருவன் மெய் என்று சொல்வது குற்றமே ஆகும். ஆகவே குற்றமென்பது மனதிலுள்ள நோக்கத்தைப் பொறுத்து நிற்கின்றது. ஆகலின் கடவுள், மனிதன் மனதில் யாதொரு தீமையான நோக்கத்தையும் நிகழவிடாமல், எதையும், தாம் கருதிய வண்ணமே அவன் செய்யும்படி அவர் ஏற்பாடு செய்துவிட்டால் மனிதன் அறிவற்ற சூத்திரப்பாவையாயிருப்பானே தவிர அவருடைய அறிவுள்ள பிள்ளையாகவிருக்கமாட்டான். ஆகலின் அவரிடத்து நிறைந்துள்ள சிற்குணங்களில் சிலவற்றிற்கு வித்தாகிய சில தன்மைகளை நமக்குக் கொடுத்து அக்குணங்களிற் பழகிப்பழகிப் நாமாகவே அபிவிர்த்தி செய்யும்படி சுவாதீனம் என்னும் சுதந்தரத்தை நமக்குக்கொடுத்து அவருக்கு ஏற்ற பிள்ளைகளாக நாம் வளரும்படி அவர் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். நாம் சிற்றறிவுடையவர்களாக இருப்பதாலும்

நம் குணங்கள் ஆதியில் அவைகளின் வளர்ச்சிக்குரிய ஆரம்ப நிலைமையிலிருப்பதாலும், நாம் இன்னவிதந் செய்யவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தாமல், நாமாகவே தெரிந்து செய்யும்படியான சுவாதீன சித்தத்தை கடவுள் நமக்குக் கொடுத்திருப்பதாலும், நம்முடைய குணங்கள் வளருவதில் நாம் வளர வேண்டிய விதமென்னதென்றும் நாம் செய்யவேண்டிய செய்கை இன்னதென்றும், நாம் நினைக்கவேண்டிய நினைப்பு இன்னதென்றும், நாம் சொல்லவேண்டிய சொற்கள் இன்னதென்றும் கடவுள் நமக்கு உயிருக்குயிராய் நின்று உணர்த்திய போதிலும், தவறுதலின்றி அவர் உணர்த்தியவாறு நடத்தல் அரிதாம். ஒரு சிறு குழந்தை நடக்கப் பழகும்போது அடிக்கடி தவறிவிழுதல் போல அறிவில் சிறியவர்களாகிய நாம் கடவுள் உணர்த்தியவாறு நடப்பதில் அடிக்கடி தவறுதல் கூடும். அப்படித் தவறுதலைத்தான் குற்றமென்கிறோம். பிள்ளைகள் நடக்கப் பழகுவதில் ஏற்படுந் தவறிவிழுதல் பின்பு அவர்கள் ஜாக்கிரதையாயிருப்பதற்கு உதவியாயிருப்பதுபோல நம்முடைய குற்றமும் அந்தக் குற்றம் நம்மிடத்திலிருந்து நீங்குவதற்கு உதவியாயிருக்கும். பகவானால் நமக்குக் கொடுக்கப்படுந் துன்பமும் நமது ஆன்ம அபிவிர்த்திக்கு உதவியாயிருக்கும். ஓர் குழந்தை ஒரு தீச்சுடரைத் தொட முயலுங்கால், அந்தக் குழந்தையின் மாதா தடுத்தும் அது நில்லாது அந்தத் தீச்சுடரைத் தொட்டு அதனால் வரும் துன்பம் இன்னதென அனுபவத்தால் தெரிந்த பின்பு அப்படிச் செய்யாது விடுவதுபோல ஒரு குற்றமான செய்கையை நாம் செய்ய முயலுங்கால் கடவுள் நம்மைப் பலவிதமாய் எச்சரிக்கிறார். அப்படி எச்சரித்தும் அப்பாவனையில்லாமல் அந்தக் குற்றத்தையே நாம் செய்து அதனால் கேடும் துன்பத்தை நாம் அனுபவிக்க, அந்தக் குற்றத்தின் தன்மை இன்னதென நம் அனுபவத்தில் தெரிந்து விலகும்படி கடவுள் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். ஆகவே நமது ஆன்ம வளர்ச்சியில் அறியாமையினாலும் அசாவதானத்தினாலும் நேரிடும் தவறுதல் தான் குற்றமே யொழிய வேறல்ல. அந்தக் குற்றத்தை நாமாகவே அறிந்து நீக்கி குற்றம் நீங்கியிருப்பதினாலும் நன்மை செய்வதினாலும் உண்டாகிய இன்பத்தை

நாம் நுகரவேண்டுமென்பது கடவுளுடைய நோக்கமே தவிர நம்மிடத்தில் கடவுளுக்குக் கோபமென்பது எந்தக் காலத்திலும் ஒரு சிறிதும் கிடையாது. கோபத்தினால் அவர் நம்மைத் தண்டிக்கிறதுமில்லை. நமக்கு இடையிடையே நேரிடும் துன்பம் நம்மை சீர்ப்படுத்துவதற்காக கடவுளால் மிகுந்த கருணையுடன் அருளப்படுகின்றது. நம்முடைய குற்றத்தினின்று நாம் நீங்கிவிட்டால் பின்பு துன்பமென்பது நமக்குக் கிடைக்கவே கிடையாது. ஆகவே குற்றத்திற்குப் பரிகாரம் அந்தக் குற்றத்தின் தன்மையை உணர்ந்து மனம்வருந்தி அதைக் கைவிட்டொழித்தலேயாம். இவ்விதம் ஒழிக்கும் வரை

“அறிவிலாதவெனைப் புகுந்தாண்டு கொண்டறிவதை யருளிமேல்
நெறியெலாம் புலமாக்கிய எந்தையைப் பந்தனை யறுப்பானைப்
பிறிவிலாத இன்னருள்கள் பெற்றிருந்தும் மாறாடுதிபிணநெஞ்சே!
கிறியெலாம்..

என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளியிருக்கிறபடி கடவுள் நமக்கு உணர்த்துகிற உணர்ச்சிக்கும் நம்முடைய நடைக்கும் மாறுதலிருந்துகொண்டேயிருக்கும். இவ்வித மாறுதல் நீங்கினபின் கடவுள் நமக்கு உணர்த்தியவாறு நாம் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு ஒழுகுவோம். நாம் தூய மனத்தினராய் கடவுளிடத்தில் முதிர்ந்த விசுவாசத்தையும் மனிதர்களிடத்தில் சிறந்த சகோதரவாஞ்சையும் உடையவர்களாயிருப்போம். முத்திநிலை என்பது சில சமயத்தோர் சொல்லுகிறபடி ஏகதேச இடமன்று. அதாவது, காலத்தாலேனும் இடத்தாலேனும் வரையறுக்கப்படுவதன்று. ஆன்ம பரிபக்குவ நிலையேயாம். அறிவினாலும், நற்குணத்தினாலும், மனத்தூய்மையினாலும் கடவுளோடு ஒன்றுபட்டு அமைந்தொழுகும் நிலையே முத்திநிலையாம். சுருங்கச் சொல்லின், “ஒருவர் தம்குற்றத்தைத் தமக்குத்தாமே உணர்ந்து, உண்மையாகவே மனம் வருந்தி, அக்குற்றத்தை அறவே கைவிட்டொழிதலே அக்குற்றத்திற்குக் கழுவாயாம். அறிவினாலும் நற்குணத்தினாலும் தூய்மையினாலும் கடவுளோடு ஒன்றுபடுதலே முத்தியாம்”.

அதிகாரம் 12.

தேவோபாசனை.

கனவான்களே,

இன்று தேவோபாசனை யென்னும் விஷயத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம் பேசலாமென்று நினைக்கிறேன். "அரிது, அரிது, மானிடராதலரிது" என்று ஔவைப்பிராட்டியார் அருளியிருக்கின்றனர். இவ்வுலகின்கண் ஊர்வன, நடப்பன, பறப்பன முதலிய ஜீவஜந்துக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஜீவான்மாக்கள் உண்டெனவும், அவைகளுள் மானிடப்பிறவியே உயர்ந்த பிறவி யென்னும் சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். மனிதன் தவிர மற்ற ஜீவப்பிராணிகளுக்கு ஜீவான்மாக்கள் கிடையாதென வேறு சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். இவ்விஷயத்தின் உண்மை எப்படியிருந்தபோதிலும், மனிதப்பிறவி உயர்ந்தபிறவி யென்பதிலும் "அரிது, மானிடராதலரிது" என்ற ஔவையார் வாக்கு உண்மையான வாக்கென்பதிலும் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை. இவ்வித உயர்ந்த பதவியை அடைந்திருக்கிற மானிடர்களாகிய நாம் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் செய்யவேண்டிய காரியமென்ன, நாம் அடையவேண்டிய பயனென்ன என்பதை மறந்து, இவ்வுலக ஆடம்பரத்திலேயே மூழ்கி, மனைவி, மக்கள் உறவினர், இஷ்டர் முதலியோரிடத்தில் நாம் எவ்விதமாய் அன்புசெலுத்த வேண்டுமென்பதை நன்கு தெரிந்துகொள்ளாமல் அவர்களிடத்தில் தகுதியற்ற பற்றுதலை வைத்தும் பொருள் சேர்ப்பதிலும் நமது தேகத்தை வளர்ப்பதிலும் அதைப் பாதுகாத்தலிலும் நமது சகோதரர்களாகிய பிறரை நம் கைவசப்படுத்தி அவர்கள்பேரில் அதிகாரஞ்செலுத்துவதிலும் இன்னும் பலவிதமாய் நிலையற்ற காரியங்களிலேயே நமது வாழ்நாட்களை வீண் நாட்களாக கழிக்கின்றோம். இவ்வி முயற்சி அடிக்கடி தடைப்படுகிறது; நாம் எடுத்த காரியங்கள்

கைகூடுகிற[illegible]ல்லை, நமது இஷ்டப்படி நடப்பதில் பற்பல கஷ்டங்களும் இடை[illegible]களும் நேரிடுகின்றன. இவ்வித இடையூறுகளினாலும் அச[illegible]ப்பங்களினாலும் நமது மனது தத்தளித்து சோர்வுறுகின்றது. இவ்வித நிலைமையில் நம்மனதை நாம் கொஞ்சம் அடக்கி ஆராய்ந்தால் நம்மால் ஆகக்கூடியது ஒன்றுமில்லையென்றும் நமக்கு மேலான பரம்பொருள் ஒன்று உண்டெனவும் அப்பரம்பொருள் நம் மனம்போன போக்கின்படி நடக்க நமக்கு இடந்தராதென்றும் இந்த உலகத்தில் நடக்கிற செயல்களெல்லாம் அப்பரம்பொருளின் செயலேயென்று சொல்லும்படியான விதமாக நடைபெறுகிறதென்றும்,

"பாரதி தனிலுள்ள செயலெல்லாம் முடிவிலே
பார்க்கின் நின்செய லல்லவோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரணா னந்தமே"

என்று தாயுமானசுவாமிகளும்.

"ஒன்றை நினைக்கின் அது ஒழிந்திட்டொன்றாகும்
அன்றி அதுவரினும் வந்தெய்தும்
ஒன்றை நினையாது முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும்
எனையாளும் ஈசன் செயல்"

என்று ஔவைப் பிராட்டியாரும் அருளியிருக்கின்ற வாக்குகள் ஆன்றோர்களுடைய அபாரனுபோகத்தில் தெளிவாய் புலப்பட்டுணர்ந்த சங்கதிகளை வெளிப்படுத்தும் வாக்குகளென்றும் நமக்கு புலப்படுகிறது. இதைப்பற்றியே மேல்நாட்டு ஞானிகளும்,

"There is a Divinity that shapes our ends
Rough how them, how we may."

என்றருளியிருக்கின்றனர். அதாவது நமது காரியங்களை நாம் எவ்வித தாறுமாறாய் நடத்திவந்தபோதிலும் அவைகளை தன் கருத்துக்கிணங்க சரிப்படுத்தி நடத்தும் பரம்பொருள் ஒன்றுண்டு

என்பதாம். இவ்விதமாய் நம் மனம்போன பே…ன்படி போக இடமில்லாமல் முட்டுப்பட்டு அவைகளை சரிப…தும் பரம்பொருள் ஒன்று உண்டென நாம் உணரும்போது, அவரை நாடி நின்று அவரிடத்தில் நம்முடைய கருத்தைத் தெரிவித்து அவருடைய கருத்து இன்னதென நாம் தெரிந்து அவரிடத்தில் நம்முடைய குறைகளைக் கூறி அவருடைய உதவியைப் பெற்று நாம் மன அமைதியோடு சந்தோஷமாய் நமது காலத்தைக் கழிக்கவேண்டுமென்கிற அவாவு நமக்குண்டாகிறது. இவ்வித அவாவால் தூண்டப்பட்டு நமக்கு மேலான பரம்பொருளிடத்தில் நம் கருத்தைத் தெரிவித்து அவர் கருத்தை அறிந்து அவரிடத்தில் நமது குறையைக் கூறி அவருடைய சகாயத்தை நாம் பெறுதற்பொருட்டு அவரிடத்தில் நாம் பேசும் பேச்சே அவரிடத்தில் நாம் சம்பாஷிக்கும் சம்பாஷணையே உபாசனையென்று சொல்லப்படும். இந்த இடத்தில் உங்களுக்கு ஒரு ஐயம் உண்டாகலாம். கடவுளிடத்தில் நாம் பேச முடியுமா? கடவுள் நம்மிடத்தில் பேசுவாராவென்று சந்தேகம் ஜனிக்கலாம். கனவான்களே:— இதைப்பற்றி யாதொரு சந்தேகமும் வேண்டாம். நாம் ஒருவருக்கொருவர் எவ்விதம் பேசிக்கொள்ள முடியுமோ, அவ்விதம் கடவுளிடத்திலும் நாம்பேசலாம். மனிதனுடைய இயற்கை சுபாவம். கூட்டுறவை விரும்பும் சுபாவம். சகோதரர்களாகிய நாம் ஒருவருக்கொருவர் பேசவும் கருத்தைத் தெரிவிக்கவும் இடமில்லாமல் அவரவர்கள் பிறர் சம்பந்தமன்னியில் தனித்து வாழும்படி நேரிட்டால் அதைப்போல் துர்ப்பாக்கியம் வேறொன்றுமில்லை. சந்தோஷமேயிராது. சிற்றறிவுடையவர்களாகிய நாம் ஒருவருக்கொருவர் பேச இடமில்லாத விடத்து நமக்கு எவ்வித சந்தோஷமும் கிடையாதென்றால், எல்லாம்வல்ல இறைவனும் நமக்கு பரமபிதாவும் நமது குறைகளையெல்லாம் தீர்த்து நமக்கு இன்பநிலை கிட்டும்படியாகச் செய்யக்கூடியவனுமாகிய பகவானிடத்தில் நாம் கலந்துகொள்ள முடியாவிடில் நமக்கு எவ்விதம் இன்பம் உண்டாகும்; அவ்விதம் கலந்துகொள்ளக்கூடாத நிலைமையில் நாமிருந்தால் கடவுள் கடவுளாக மாட்டார்; நாம் அவருக்குப் பிள்ளைகளாகவும் மாட்டோம்; ஆனால் கனவான்களே:—நாம் இவ்வித துர்ப்

பாக்கிய நிலைமையிலிருக்கவில்லை. கடவுள் நமக்கு உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்து நின்று எப்பொழுதும் நம்மிடத்தில் கலந்து பேசிக்கொள்ளத் தயாராக இருந்துகொண்டேயிருக்கிறார். நாம் எப்பொழுதும் அவரிடத்தில் கலந்துபேசிக்கொள்ளலாம். ஆனால் கலந்து பேசிக்கொள்ளுதலின் தன்மை இன்னதென்பதையும் நாம் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுவதின் தன்மை இன்னதென்பதையும் ஆராய்ந்து தெளிவு படுத்திக்கொள்ளாததினால்தான் இவ்விஷயத்தில்நமக்கு சந்தேகமும்வியப்பும் உண்டாகிறது. நாம் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளும் தன்மையை சற்று ஆராய்வோம். நமது நண்பன் ஒருவன் நம்மிடத்தில் பேசுகிறான், பேசும்போது என்ன செய்கிறான், தனது நாவை ஒரு விதமாய் அசைக்கிறான். உடனே அவனுக்கும் நமக்கும் மத்தியிலுள்ள ஆகாயத்தில் அதாவது காற்றில் ஓர்வித அசைவு உண்டாகிறது. அப்படி அசைகிற காற்று காதிலுள்ள நரம்புகளைத் தாக்க, உடனே காது நரம்புகள் அசைந்து மூளைக்குள் செல்லுகிறது, அவன் சில வார்த்தைகளைக் கேட்டதாக உணர்ச்சியுண்டாகிறது. அவ்விதம் நம்மனதில் தோன்றுகிற உணர்ச்சிக்கும் நரம்பு அசைதலுக்கும் சம்பந்தமென்ன? நரம்பு அசைதல் மனதின் உணர்ச்சியாகுமா. இவ்விதமாகவே ஒரு பொருளைப் பார்க்கும்பொழுது கண்ணிலிருந்து மூளைக்குப்போகிற நரம்பு அசைந்து அந்த அசைவு மூளைக்குச் செல்லவும் ஒரு பொருளைப் பார்த்ததாக உணர்ச்சியுண்டாகிறது, நரம்பு அசைதல் பார்த்ததாகுமா? ஐம்பொறிகளின் நரம்பு அசைதலுக்கும் அந்தக்காலத்தில் நம் மனதில் தோன்றுகிற உணர்ச்சிக்கும் சம்பந்தமென்னவென்று ஒருவராலும் சொல்லமுடியாது. ஜடப்பொருளாகிய நரம்பு அசைதலுக்கும், மனதில் தோன்றுகிற உணர்ச்சியாகிய ஆன்ம உணர்ச்சிக்கும் எவ்வித சம்பந்தம் இருத்தல் கூடும், பகவானுக்குத்தான் தெரியும். ஆயினும் அவ்வித உணர்ச்சியினால் வெளிப்பொருளைப் பார்த்ததாகவும் நமது நண்பனோடு நாம் பேசுவதாகவும் நாம் நிர்மானித்துக் கொள்ளுகிறோம். நமது நண்பனோடு நாம் பேசுதலென்றால் நம் மனதில் தோன்றுகிற உணர்ச்சியால் நாம் அறிகிற அறிவென்றே பொருள்படும். இவ்விதமாக கடவுளிடத்திலும்

நாம் பேசலாம். கடவுள் நமக்குச் சொல்வதை நாம் அறியலாம். நாம் வழியில் போகும் பொழுது ஒருவன் ஓர் மரத்திலிருந்து கீழே விழுந்து அவஸ்தைப்படுகிறான்; அவனைப் பார்த்தவுடன் அவனுக்கு உதவிசெய்யென்று நம்மிடத்தில் ஒரு உணர்ச்சியுண்டாகிறது; இந்த ஏவல்குறித்த உணர்ச்சி எவ்விதமாய் உண்டாயிற்று; இந்த உணர்ச்சியினால் நமக்கு மேலான பரம்பொருள் நம்மை உதவிசெய்யும்படி தூண்டுகிறார். நாம் அறிகிற அறிவுக்கும் நம்முடைய இந்திரியங்களால் வரும் உணர்ச்சியால் உண்டாகிற அறிவிற்கும் வித்தியாசமென்ன; ஒருவன் சில பொருளை யாருக்குந் தெரியாமல் நம்மிடத்தில் வைத்து வைக்கும்படி சொல்லு கிறான். அதைத் திரும்ப வாங்கிக்கொள்ளுமுன் அவன் இறந்து போகிறான். அந்தப்பொருளை நாம் எடுத்துக்கொண்டால் கேட்போர் ஒருவருமில்லை. அப்படி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு எண்ணம் தோன்றினால் அந்த எண்ணம் தவறான எண்ணமென்றும், அவன் மகனிடத்தில் அந்தப்பொருளை நாம் ஒப்புவித்து விடவேண்டுமென்றும் ஓர் உணர்ச்சியுண்டாகிறது. இவ்வித உணர்ச்சி எவ்விதம் உண்டாகிறது? இவ்வித உணர்ச்சி பரம் பொருளின் தூண்டுதலால் உண்டான உணர்ச்சியல்லவா? சர் ஐசக் நியூட்டன் என்பவர் ஓர் மரத்தடியில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார். அந்த மரத்திலிருந்து ஓர் பழம் கீழே விழுகிறது; இந்தப்பழம் கீழே விழுவானேன். மேலே ஏன் போகவில்லை என்று ஒரு ஐயமவருக்குத் தோன்றுகிறது. சிறிது ஆராய்ச்சி நிகழ்ந்தபின் ஜடவஸ்துக்களுக்கு ஒன்றை ஒன்று இழுக்கும் கவர்ச்சியாகிய சக்தியிருக்கிற தென்று அறிகிறார்; இந்த சக்தியை ஒருவரும் பார்த்ததுமில்லை. கேட்டதுமில்லை. ஆனாலும் அந்தச்சக்தி இத்தன்மையதெனநமது அறிவால் அறிகிறோம். மனிதன் இவ்வுலகின்கண் எவ்வளவு சம்பத்துடையவனாயிருந்தபோதிலும் அதில் திருப்தியடையாமல் தனக்கு மேலான பரம்பொருளைநாடி நிற்கின்றான்; இவ்வித உணர்ச்சி யெப்படியுண்டாகிறது. ஐம்பொறிகளினால் அடையப் படும் உணர்ச்சியை வைத்து நாம் வெளிப்பொருள்களை எவ்விதம் அறிகிறோமோ அவ்விதமே பகவானால் நமக்குக்கொடுக்கப்பட்டி ருக்கிற அகக்கண்களின் உணர்ச்சியை வைத்து கடவுளுக்கும்

நமக்கும் உண்டாகிய சம்பந்தம் இன்னதென்பதையும் அவரது குணங்களின் தன்மை இன்னதென்பதையும் அறிகிறோம். இவ்வித அகக்கண்கள் நான்கு வகைப்படுமென்று சொல்லலாம். அவைகளாவன அறிவு, (Indellect) மனச்சாட்சி. (Conscience) அன்பு. (Affections) ஞானக்கண் (Religions sense). அறிவு வாயிலாக ஜடப்பொருள்களுக்கு ஒன்றை ஒன்று இழுக்கும்படியான சக்தியிருக்கிறதென்றும், மனச்சாட்சி வாயிலாக ஒருவன் நம்மிடத்தில் கொடுத்தபொருளை யாரும்பார்க்காவிடினும் அவன் மகனிடத்தில் ஒப்புவித்து விடவேண்டுமென்றும், அன்பு வாயிலாக ஒரு மரத்திலிருந்து கீழே விழுந்து உதவியற்றுக்கிடக்கிற மனிதனுக்கு நாம் வேண்டிய உதவிசெய்ய வேண்டுமென்றும் ஞானக்கண் வாயிலாக நமக்கு மேலான பரம்பொருள் ஒன்று உண்டென்றும், அதையே நாம் நாடி நிற்க வேண்டுமென்றும், இன்னும் இவைபோன்றவைகளையும் அறிகிறோம். மேலும் இவ் வகக்கண்களால் உண்டாகும் உணர்ச்சி நமக்கு மேலான பரம் பொருளால் தூண்டப்படும் உணர்ச்சியெனவும் அறிகிறோம். இவ்வகக்கண்களின் உணர்ச்சிக்கும் ஐம்பொறிகளின் உணர்ச்சிக் கும் குணங்களின் தன்மையில் வித்தியாசம் இல்லாமலில்லை. இதில் ஒன்றைக்கொண்டு மேலானது என்று சொல்லவேண்டுமானால் அகக்கண்களின் உணர்ச்சியே மேலானதென்று சொல்லவேண் டும். ஐம்பொறிகளின் உணர்ச்சியையாவது ஜடப்பொருள்களின் இருப்பை நாம் அறிகிற அறிவை மறுத்து ஜடப்பொருள்களே இல்லையென சாதிக்கின்றனர்; ஆனால் அகக்கண்களின் உணர்ச் சியை மறுப்பார் ஒருவருமிலர். கனவான்களே:—அகக்கண்களின் தன்மை இவ்விதமாயிருப்பதால் ஐம்பொறிகளின் உதவியால் நாம் நமது நண்பர்களிடத்தில் பேசுவதற்கு ஒப்பாகவும் இன்னும் கொஞ்சம் ஆராய்ந்து சொன்னால் அதற்கு மேலாகவே அகக்கண் களின் உதவியால் நமது பரமபிதாவாகிய பகவானிடத்தில் நாம் பேசுதல் கூடும். சம்பாஷித்தல் கூடும். நம் கருத்தை அவருக் குத் தெரிவிக்கலாம். அவர் கருத்தை நாம் அறியலாம். நம் குறை யை அவரிடத்தில் கூறலாம். நாம் செய்யும் விண்ணப்பத்துக்கு அவர் கொடுக்கும் மறுமொழி யின்னதென்று நாம் தெரிந்து

அவர்செய்யும் நன்மையை அவர்தான் செய்கிறாரென்ற உணர்ச்சி யோடு பெற்றுக்கொள்ளலாம். இவ்விதம் கடவுளிடத்தில் நாம் பேசுவது, சம்பாஷிப்பது, நம் கருத்தைத் தெரிவித்து, அவர் கருத்தை அறிவதுதான் உபாசனையாகும். இவ்விதமாய்க் கடவுளை நாம் உபாசனை செய்ய ஆரம்பித்ததும், கடவுளுடைய பேராற் றல், முற்றறிவு, அளவிறந்த ஜீவகாருண்ணியம் முதலிய கடவு ளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்கள் நம்மனதில் தோன்றி அவரை ஸ்தோத்தரித்துப் புகழும்படி நம்மைத் தூண்டுகிறது. முன்னமே சொல்லியிருக்கிறபடி, மனிதன் கூட்டுறவை விரும்பு கிற, அறிவுப்பொருள். இவ்வுலகில் தனித்திருப்பதே பெருந் தண் டனையென்பதும், நிர்மானுஷ்யமான காட்டில் ஒருவனை விட்டு விட்டால், அது அவனுக்குப் பெரும் அசௌக்கியமான நிலை யென்பதும், யாவருக்கும் தெரிந்தவிஷயம். ஒரு பெரியவரை நாம் சந்தித்துப் பேசும்படி நேரிடும்பொழுது, மகாராஜா, மகாப் பிரபு, இவ்வுலகில் உமக்கு நிகர் ஒருவருமில்லையென்று அவரு டைய உயர்ந்த பதவியைச் சொல்லிப் புகழ்வது, மனிதனது இயற்கை. ஒரு பையன், ஒரு பரீட்சையில் முதல்வகுப்பில் மேலாகத் தேறிவிட்டால், அவனைக் கண்டு அப்பா, நீ நல்ல சமர்த் தன், கெட்டிக்காரன்; நீ நன்றாய் படித்தாய், பிள்ளையிருந்தால் உன்னைப்போல் இருக்கவேண்டும். நீ இவ்விதமாகத் தேறுவா யென்று எனக்கு முன்னமே தெரியும் என்று பலவாறாக அவ னைப் புகழ்ந்து, அவனுடன் சந்தோஷிப்பது சகஜம். அவ்விதம் செய்வது மனிதனது சுபாவம். இதுபோல், கடவுளை நாம் சந் தித்து அவரிடத்தில் பேச, அதாவது அவரை உபாசனைசெய்யத் தொடங்கினதும், அவருடைய அபார சக்தியையும், அளவில் லாத கருணையையும், அற்புதச்செயல்களையும் எடுத்துக்கூறி, அவரை நம்மனதாரப் புகழும்படி, நம்முடைய இயற்கை சுபாவத் தினால், நாம் தூண்டப்படுகிறோம். நித்தியனாய், சத்தியமே உரு வாகக்கொண்டவனாய், இப்பிரபஞ்சத்துக்குக் காரண பூதனாய், இதிலுள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிராய் விளங்குகின்ற, உன க்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோமென்றும், நித்தியனாய், நிர்மலனாய், நிட்களனாய், பரிபூரணனாய், மகானாய், மகிமையுள்ளவனாய்; என்

களுக்குந் தந்தையாய், தாயாய், விளங்குகின்ற கருணாநிதியே! உனக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோமென்றும்; இன்னும் இவ்வித மாகக் கடவுளுடைய அளவுக்கடங்காத குணங்களையும்; அற்புதச் செயல்களையும்; கடவுளிடத்தே சொல்லி மனமகிழ்ச்சி அடை கிறோம். இதுபற்றியே

"அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும் ப்ரகாசமா
யானந்த பூர்த்தி யாகி
அருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே
யகிலாண்ட கோடி யெல்லாந்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்தது மனவாக் கினிற்
றட்டாம னின்றதெது சமய கோடிக ளெலாந்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்
றெங்குந் தொடர்ந் தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது
வெங்கணும் பெருவழக்காய்
யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
யென்றைக்கு முள்ள தெதுமேல்
கங்குல் பகலறநின் றெல்லையுள தெதுவது
கருத்திற் கிசைந்த ததுவே
கண்டன வெலாமோன வுருவெளிய தாகவுங்
கருதியஞ் சலிசெய்குவாம்."

என்றும்,

"தீயாகி நீராகித் திண்மையாகித் திசையாகி யத்தி
சைக்கோர் தெய்வமாகித்
தாயாகித் தந்தையாய்ச் சார்வுமாகித் தாரகையு
ஞாயிறுந் தண்மதியுமாகிக்
காயாகிப் பழமாகிப் பழத்தினின்ற இரதங்கள் நுகர்
வானுந் தானேயாகி
நீயாகி நானாகி நேர்மையாகி நெடுஞ்சுடராய் நிமிர்ந்
தடிகள் நின்றவாறே."

என்றும், இன்னும் இவ்விதமாக, ஆன்றோர்கள் கடவுளை
ஸ்தோத்தரித்து நமஸ்கரிக்கின்றனர். இவ்வித ஸ்தோத்திரமே,
உபாசனையின் முதலாவது அங்கமாகும். இவ்விதம் ஸ்தோத்தரிக்
கும்போது, கடவுள் நமக்குயிர்க்குயிராய் நின்று, நமக்குச்செய்து
வருகிற எண்ணிறந்தகோடி நன்மைகள், நம்மனதில் உதயமாகிறது.
இவ்வுலகில் நம்மை வாழும்படி செய்து, நமக்கு வேண்டிய சகல
பதார்த்தங்களையும், இவ்வுலகின்கண் அமைத்துவைத்திருக்கிறார்.
நமக்கு வெளிச்சத்தையும், உஷ்ணத்தையும் கொடுக்கும்படி, பக
லில் சூரியனைப் பிரகாசிக்கும்படி செய்திருக்கிறார். நாம் இளைப்பா
றும்படி, நித்திரை செய்வதற்கு ஏற்றகாலமாக, இரவை ஏற்
படுத்தியிருக்கிறார். இராக்காலங்களில் நாம் சில நேரம் சந்தோ
ஷம் அடைந்திருக்கும்படி, குளிர்ந்த வெளிச்சத்தைத்தரும்படி
யாய், சந்திரனைப் பிரகாசிக்கும்படி செய்திருக்கிறார். கடவுளு
டைய அபார சக்தியையும், அற்புதச் செய்கைகளையும், நாம்
அறிந்து, வியப்படைந்து, அவன் தனக்குஉவமையில்லாதானென
நாம் தெளிந்து, நாம் அவனை [illegible] நிற்கும்படி, எத்தனையோ
கோடி நட்சத்திரங்களை, சிருஷ்டித்துப் பிரகாசிக்கும்படி செய்
திருக்கிறார். யாதொரு உதவியுமற்று, கருப்பையில், நாம் நா[illegible]
ங்கங்கள் பூர்த்தியடையாமல் உருவெடுத்துக்கொண்டிருந்தகாலத்தில்,
நம்மைப் போஷித்துவந்திருக்கிறார். நம்மை நாமே காப்பாற்றிக்
கொள்வதற்கு சக்தியன்னியில், நாம் நமது தாய்வயிற்றிலிருந்து
வெளியாகிறோம். அப்படி வெளியாகுமுன்னமே, நம்வரவை வெகு
ஆவலுடன் எத்தனையோ பேர் எதிர் பார்த்திருக்கும்படி செய்து,
நாம் சிசுவாயிருந்தகாலத்தில் நமது மலஜலங்களை அகற்றி, ஸ்நானம்
செய்வித்து, போதுமான உடை உடுத்தி நமக்குவேண்டிய ஆகாரத்
தைச் சமயம்பார்த்துக்கொடுத்து, நமக்கு வியாதி நேரிட்டகாலத்
தில், இராப்பகல் நித்திரை இன்றி, நமக்குவேண்டிய பக்குவங்கள்
செய்து, இவ்விதமாய் நாம் வளரும்படி, வெகு அற்புதமான ஏற்
பாடுகளைச்செய்திருக்கிறார். நாம், நமக்குவேண்டிய காரியங்களைப்
பார்த்துக்கொள்ளும்படியான வயசுவந்த பின்னும், நமக்குப்பிறர்
செய்யவேண்டிய உதவிகளைச் செய்யும்படிசெய்து, நம்முடைய
ஆன்ம வளர்ச்சியே முக்கியமாகக்கொண்டு, நம் மனம்போன

போக்கில் போகவொட்டாமல் தடுத்து, வேண்டிய காலங்களில்
போதுமான எச்சரிக்கை செய்து, அவசியம் நேரிட்டால் நம்மை
துன்பத்துக்குள்ளாக்கி, நம்முடைய ஆன்மாவைச் சீர்படுத்திக்
கொண்டே வருகிறார். ஒரு பெரியவர் நமக்கு ஏதாவது நன்மை
செய்தால், அந்த நன்மையை அவரிடத்தில் சொல்லி, ஐயா, நான்
முன்னுக்கு வந்தது உங்களாலேயே, உங்களைத் தவிர இந்தப்
பேருதவியை யார் செய்தல் கூடும் என்று பலவாறாக அவருக்கு
வந்தனம் செய்வது, நமது இயற்கையாகிய சுபாவம். ஒவ்வொரு
வனும் தனக்குப் பிறர்செய்த நன்றி. தினைத்துணையாயிருப்பினும்
பனைத்துணையாகப் பா[illegible]த்து, விசுவாசிக்க வேண்டுமென்றும்,
நன்றியறிதற் சுபாவம் இ[illegible]ாத மனிதனுக்கு

"எந்நன்றி கொன்[illegible]கு முய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்[illegible]மகற்கு"

என்ற குறளின்படி [illegible]லை யில்லை என்றும் ஆன்றோர்
அருளி யிருக்கின்றனர். [illegible]விதமாக நன்றியறிதற் சுபாவம்,
நமது இயற்கை சுபாவமாக[illegible]ல், மேற்குறித்தபடி, இடைவிடாது
நமக்கு, யாதொரு [illegible]ம் எதிர்பாராது, எண்ணிறந்த நன்
மைகளைச் செய்துவரு[illegible]ப பகவானுக்கு வந்தனம் செய்யும்படி,
நமது மனது தூண்டுகிறது. இவ்வித தூண்டுதலினால், ஸ்தோத்
திரம் சொல்லி முடிந்தபின், அபார சக்தியுள்ள கருணாநிதியே!
நீ, எங்களுக்கு இடைவிடாது செய்துவருகிற நன்மைகளுக்கு
அளவேயில்லை. எங்களுடைய தேக சம்ரக்ஷணையின்பொருட்டு,
எங்களுக்குவேண்டிய சகல வஸ்துக்களையும், இவ்வுலகின்கண்
அமைத்து வைத்திருக்கின்றாய். நாங்கள் இவ்வுலகின்கண் வரு
முன்னமே எங்கள் பெற்றோர் முதலியோர், எங்கள் வரவை,
எவ்வளவோ ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருக்கும்படி செய்து,
நாங்கள் சிசுவாயிருந்த காலத்தில், தங்களுக்கு நேரிடும் எந்தக்
கஷ்டத்தையும் பாராட்டாமல், எங்கள் போஷிப்பிலேயே கண்ணு
யிருந்து, எங்கள் பெற்றோரையும், மற்ற உறவினர் முதலியோ
ரையும் கொண்டு, எங்களை ஆதரிக்கும்படி செய்து வந்திருக்
கிறாய். எங்கள் ஆன்ம வளர்ச்சியே, உனதுபிரதான நோக்கமாய்க்

கொண்டு, அதற்குவேண்டிய சகல ஏற்பாடுகளும் செய்திருக்கிறாரென்றும், இன்னும்பலவிதமாயும், நமது விசுவாசத்தைக்காட்டி கடவுளுக்கு வந்தனம் செய்கிறோம். இதுபற்றியே,

"முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணஞ்
சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே"

"நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச்
சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும்வண்ணங்
குறியொன்று மில்லாத கூத்தன்றன் கூத்தையெனக்
கறியும்வண்ண மருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே"

என்றும், இன்னும் பலவிதமா[illegible] ஆன்றோர்கள், கடவுளிடத்தில் தங்களுடைய விசுவாச[illegible]காட்டி வந்தனம் செய்கின்றனர். ஆகவே, கடவுளிடத்தி[illegible]து விசுவாசத்தைக்காட்டி வந்தனம் செய்தல், தேவோபாசனையின் இரண்டாவது அங்கமாகும். இவ்விதம் கடவுளுக்கு ஸ்தோத்திரமும், வந்தனமும் செய்து வருகையில், கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாணகுணங்கள், நம் மனதில் அழுந்திப் பதியும்படிக்கும், நமது விசுவாசம் அதிகரிக்கும்படிக்கும், கடவுளுக்கும் நமக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தில், நமக்குத் தெளிவாயில்லாதது தெளிவு படும்படிக்கும், கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்களைக் குறித்துச் சிந்தனை செய்யும்படி நமது மனது தூண்டுகிறது. இதுபற்றியே,

"யாதுமனம் நினையும் அந்த நினைவுக்கு நினைவாகி
யாதினும் யாதும்
பேதமற நின்றுயிருக் குயிராகி யன்பருக்கே
பேரானந்தக்
கோதில்அமு தூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன் றறத்தன்னை
க்கொடுத்துக் காட்டும்
நீதில் பரமான சித்தாந்தப் பேரொளியைச்
சிந்தை செய்வாம்"

என்றும், இன்னும் பலவாறாகவும், கடவுளுடைய திவ்விய கல்யாண குணங்களைப்பற்றி, ஆன்றோர்கள் சிந்தனை செய்கின்றனர். ஆகவே, இவ்விதம் சிந்தித்தல், உபாசனையின், மூன்றாவது அங்கமாகும். நாமோ சிற்றறிவுடையவர்கள். அற்ப சக்தியுள்ளவர்கள். நமக்கு இன்ன வேளையில், இன்ன ஆபத்து வருமென்பது தெரிகிறதில்லை. நமக்கு சஞ்சலமும் கஷ்டமும், அடிக்கடி நேரிடுகிறது. நாம் எந்த முயற்சிசெய்தாலும், அடிக்கடி தடை நேரிடுகிறது. நாம் எடுத்த காரியங்கள் அடிக்கடி கைகூடாமல், தவறிப் போகிறது. நமக்கு, எவ்வளவு பொருள் உதவியும், எவ்வளவு உறவினர் இஷ்டர்கள் [illegible]வியும் இருந்தபோதிலும், நம்முடைய கஷ்டத்தை நீக்கமுடியா[illegible] போய்விடுகிறது. இந்த ஸ்திதியில் பகவானே நமக்குக் கதி[illegible]று, அவனையே நாடி நின்று, நம்முடைய குறைகளை அவனிடத்தில் சொல்லி, நம்முடைய குறைகளை நீக்கும்படி அவனிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்யும்படி நேரிடுகிறது. இவ்விதம் விண்ணப்பம் செய்தலே உபாசனையின் நாலாவது அங்கமாகும். உபாசனையின் பாகமாகிய, இந்த விண்ணப்ப விஷயமாய், சில சந்தேகங்களும், விவகாரங்களும் உண்டாகின்றன.

(1) கடவுள் இயற்கைச் சட்டங்களை ஏற்படுத்தி அந்த இயற்கைச் சட்டங்களின்படி நடத்தி வருகின்றார். ஆகையால் அவரால் நம்முடைய பிரார்த்தனைகளை ஈடேற்ற முடியுமா?

(2) நம்முடைய பிரார்த்தனையை ஈடேற்ற அவரால் முடியுமானால், நாம் அவரிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளாமலே நமக்கு வேண்டிய காரியங்களை அவர் செய்யலாகாதா? ஏன் அப்படிச் செய்கிறதில்லை? நாம் விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளவேண்டியதற்கு அவசியம் என்ன?

(3) நாம் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டாலும், நம்முடைய பிரார்த்தனையை அவர் ஈடேற்றுகிறாரா? நாம் ஒருவிதமாய் விண்ணப்பம்செய்ய, அந்த விண்ணப்பத்தின்படி அனுகூலம் ஆகாமல் அடிக்கடி நமக்குத் துன்பமும் கஷ்டமும் நேரிடுகிறதல்லவா? இதற்குக் காரணமென்ன?

(4) இவ்வித விண்ணப்பத்தையாவது அவர் இஷ்டமாய் நிறைவேற்றுவாரா? இவ்வித வினாக்களைப்பற்றி சற்று விரிவாய் ஆராய்ந்து பார்ப்போம். கடவுள் சில இயற்கைச் சட்டங்களை ஏற்படுத்தி அச்சட்டங்களுக்குப் பொருத்தமாகவே, சகல சங்கதிகளையும் நடத்தி வருகிறார் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. சில மகான்கள், இறந்துபோனவர்களை பிழைப்பித்தார்களென்றும், குருடர்களுக்குக் கண்களைத் தொட்டமாத்திரத்திலேயே பார்வையுண்டாகும்படி செய்தார்களென்றும், நதிகளை ஓடுகிற தண்ணீர்க்கு எதிராகச் செல்லும்படி செய்தார்களென்றும், இன்னும் இவ்விதமாக, பலவித அற்புதங்கள் செ[ய்தி]ருக்கிறார்களென்றும், சொல்லியிருப்பது, எவ்வளவு தூரம் [உண்மையா]னதென்பதே தெரியவில்லை. இயற்கைச் சட்டங்களுக்குப் பொருத்தமாக, சில அற்புதங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் இயற்கைச் சட்டங்களுக்கு விரோதமாக நடந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிற அற்புதங்கள், அவ்விதம் நடந்திருக்குமென்று நம்ப இடமில்லை. இயற்கைச் சட்டங்கள், கடவுளாலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விதச் சட்டங்களை சில சில சமயங்களில் மாற்றி, அல்லது நிறுத்திவைத்து, அவைகளுடைய சாதாரண ஒழுங்குக்கு விரோதமாக, சில அற்புதங்கள் செய்ய, கடவுளுக்குச் சக்தியில்லையென்று நான் சொல்லவில்லை; ஆனால், அவ்விதம் இயற்கைச் சட்டங்களுக்கு விரோதமாக அற்புதங்கள் செய்ய அவசியமும் இல்லை; அவர் செய்கிறதாகச் சொல்லுவது, அவருடைய அளவிலா ஆற்றலுக்குக் குறைவுண்டாவதாகவே முடியும். இயற்கைச் சட்டங்கள் ஏற்படுத்தி அவைகளின்படி கடவுள் நடத்தி வருவது, ஜீவான்மாக்களுடைய அறிவு விர்த்திக்காக. நெருப்பானது மகான்கள் கால்வைத்தால் குளிர்க்கும் நம்மைப்போலொத்த மற்றவர்கள் கால்வைத்தால் சுட்டுக்கொண்டும் இருந்தால் நெருப்பின் தன்மையை அறிவதெப்படி? அதை உபயோகப்படுத்துவது எப்படி? ஒரு நதியின் மேல் கட்டப்பட்டிருக்கிற இரும்புப் பாலம் மகான்களைத் தாங்கியும் ஒரு திருடன் அதன்மேலே ஓடிப் போகுங்கால் அவனைத் தாங்காமல் அவனைக் கீழே விழும்படியும் செய்தால், யாவருக்கும் உபயோகப்படும்படி, ஒரு பலமான

பாலம் கட்டுவதெப்படி? எவ்வளவு நேசான மரக்கலத்தின் மேலேறியும், மகான்கள் அபாயமின்றி சமுத்திரத்தைக் கடக்கலாமென்றும், எவ்வளவு பலமான கப்பலேறிப்போனாலும், நம்மைப்போலொத்தவர்கள் போகமுடியாதென்றும் ஏற்பட்டால்; யாவரும் சமுத்திரத்தூடே செல்லும்படி மரக்கலம் செய்வதெப்படி? இயற்கைச் சட்டங்களின் தன்மைகளை இப்பொழுது நாம் எவ்வளவோ அதிகமாய் அறிந்திருக்கிறோம். ஒரு மணிக்கு 60 மைல் விதம், புகைவண்டி மார்க்கமாய் செல்லுகிறோம். தந்திக் கம்பி மூலமாயும்; தந்திகம்பியன்னியிலும்; 1000-க் கணக்கான மைல் தூரத்திலுள்ள[வர்க]ளுடன் கொஞ்ச நிமிஷத்தில் பேசுகிறோம். பகலுக்கு சமானமா[ன] வெளிச்சம் கொடுக்கும்படி மின்சார வெளிச்சம் (Electric light) போட்டுக்கொள்ளுகிறோம். ஆகாயக் கப்பலில் செல்லுகிறோம். இன்னும் இவைபோன்ற அற்புதமான செய்கைகளுக்குக் கணக்கேயில்லை. இயற்கைச் சட்டங்கள் ஒழுங்காய் நடந்தேறி வராவிட்டால்; இவ்வித அற்புதச்செய்கைகள் எப்படி நடைபெறும்? மனிதர்களுக்கு இவ்விஷயமாய் உண்டாயிருக்கிற அறிவின் அபிவிர்த்தி எப்படி அடைதல் கூடும்? ஒரு பழம் ஓர் மரத்திலிருந்து கீழே விழ; அதை வைத்து ஜடவஸ்துக்களின் கவர்ச்சிச் சக்தியை சர் ஐசக் நியூட்டன் (sir Isaac newton) எப்படி கண்டுபிடித்தல் கூடும்! கனவான்களே! இயற்கைச் சட்டங்களின் விதிகள், ஒழுங்குதப்பி நடந்தால், அறிவு விர்த்திக்கு இடமேயிராது. ஆகலின், கடவுள் இயற்கைச் சட்டங்களுக்கு விரோதமாய், ஒருநாளும் ஒரு விஷயத்திலும், நடக்கும்படி செய்யார். அப்படிச் செய்யவேண்டியது அவசியமும் இல்லை. நம்மைப்போலொத்த சிற்றறிவுடையவர்களுக்குத்தான் சில விதிகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டால் அவ்விதிகளின்படி நடந்து நம்முடைய காரியங்களை முடித்துக்கொள்ள முடியாமல் போகலாம். காலையில் ஆறுமணிக்கு எழுந்து; ஏழு மணிக்குள் நதியில் ஸ்நானம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று நாம் ஒரு ஏற்பாடு செய்துகொண்டால்; நாம் அடிக்கடி தவறிப்போதல்கூடும். இன்னும் இவ்விதமாக எந்த விஷயத்திலும் நம்முடைய தீர்மானப்படி நடக்க நமக்கு சக்தியில்லாமல் போகலாம். ஆனால், அளவில்லாத

ஆற்றலுடைய பகவானுக்கு, அவருக்கு வேண்டிய காரியங்களை
முடித்துக்கொள்ள அவர் ஏற்படுத்திய இயற்கைச் சட்டங்களை
விட்டு ஏன் விலகவேண்டும்? அவர் அப்படி விலகி சில சமயம்
நடந்தார் என்று சொல்வது; அப்படி விலகாமல் தன் காரியத்தை
முடிக்க, அவருக்குச் சக்தியில்லை என்று சொல்வதாக ஏற்படு
மல்லவா? ஆகலின், இயற்கைச்சட்டங்களுக்கு விரோதமாக,
அவர் சில அற்புதங்கள் செய்தார் என்று சொல்வது, அவரு
டைய அளவில்லாத ஆற்றலுக்குக் குறைகூறுவதாய் முடியும்.
இது நிற்க. இயற்கைச் சட்டங்களுக்குப் பொருத்தமாக, நம்
முடைய பிரார்த்தனைகளை, எவ்விதம் [illegible] என்று சற்று
ஆராய்ந்து பார்ப்போம். மனிதன் என் [illegible] சொல்லப்படுகிற நாம்
இருவகைப்பொருள்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஓர் பொருள். அறிவுப்
பொருளாகிய ஜீவான்மாவும்; ஜடப்பொருளாகிய தேகமும் சேர்
ந்து, மனிதனென்று உருவெடுத்து வாழ்கிறோம். ஜடப்பொரு
ளின் இயற்கைச் சட்டங்கள்; ஜடப்பொருளாகிய தேகத்தை
வாதிக்குமே தவிர; ஜீவான்மாவை ஒரு பொழுதும் வாதிக்க
மாட்டா. நாம் இந்த உலகத்துக்கு வந்திருக்கிற பிரதான காரியம்;
ஆன்ம வளர்ச்சியே தவிர தேக வளர்ச்சியன்று. மனிதன் சிசுவி
லும்; பாலியத்திலும்; முதிர்ந்த வயதிலும்; மரண மடைகிறான்.
எவ்விதமாயாவது எந்தக்காலத்திலாவது தேகம் அழிந்தே போகி
றது. தேக சம்பந்தமாகிய பொருள் முதலிய உலகவஸ்துக்களும்
அடிக்கடி மாறி மாறி வந்து; இருதானத்தில், அவைகளுக்கும்
நமக்கும் உண்டாகிய சம்பந்தம் முற்றிலும் நீங்கிப்போகிறது.
தேகம் உண்டான இவ்வழிவுப்பொருள்கள் சம்பந்தப்பட்டமட்டிலுந்
தான் ஜடப்பொருளின் இயற்கைச் சட்டங்கள் பாதிக்கின்றன.
இவ்வழிவுப்பொருள்கள் எப்படியாயாலென்ன? அவைகள் சம்பந்த
மாய் நம்முடைய பிரார்த்தனைகள் கைகூடாவிட்டால் என்ன? கைகூடி
விட்டால் என்ன? இவைகள் சம்பந்தமாய் கேட்கும் சில காரியங்
களை வைத்துக்கொண்டு, கடவுளுக்கு நம்முடைய பிரார்த்தனை
களை நிறைவேற்ற முடியுமா? முடியாதா? என்று சந்தேகம் உண்
டாவானேன்? ஜீவான்மாவோ அறிவுப்பொருள். கடவுளும் அறி
வுப் பொருள். ஜட வஸ்துக்கள் சம்பந்தப்பட்டமட்டிலே தான்

இவ்விதம் நடக்கவேண்டுமென்று கடவுள் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்
கொண்டிருக்கிறதேதவிர ஜடப்பொருள் சம்பந்தமில்லாமல், அறி
வுப்பொருளாகிய அவருக்கும் அறிவுப்பொருளாகிய ஜீவான்மாக்
களுக்கும், உள்ள சம்பந்தத்தை எவ்விதமும் கட்டுப்படுத்திக்
கொள்ளவில்லை. ஆகலின், ஆன்மவளர்ச்சி சம்பந்தமாய், ஜடப்
பொருள் சம்பந்தமன்னியில், நாம் அவருக்கு நேருக்குநேர் செய்
துகொள்ளும் விண்ணப்பத்தை, அவர் நிறைவேற்றுவதில், அவ
ருக்கு எவ்வித தடையுமில்லை. இது நிற்க.

ஜடவஸ்துக்கள் [illegible]ம்பந்தப்பட்ட விண்ணப்பத்தை அவர்
நிறைவேற்றினாலும் சரி, நிறைவேற்றாவிட்டாலும் சரி என்று
நாம் நினைப்பது, உசிதமாயிருந்தபோதிலும், அவரால் நிறை
வேற்ற முடியாதோவென்றால் முடியாது என்று சொல்லவிட
மில்லை. அவ்வித விண்ணப்பங்களையும், அவரால் இயற்கைச்
சட்டங்களுக்கு விரோதமன்னியில், நிறைவேற்றல் முடியும்.
இவ்வுலகத்தில், நடைபெறும் காரியங்கள் எல்லாம், ஜடவஸ்துக்
களின் காரியங்களாகவில்லை. மூன்று பொருள்கள் சேர்ந்து உண்
டாகிற காரியங்களாயிருக்கின்றன. ஜடவஸ்துக்கள், அறிவுப்பொ
ருளாகிய நாம், அறிவுப்பொருளாகிய கடவுள், ஆக மூன்று
பொருள்களும் சேர்ந்து இவ்வுலக காரியங்கள் நடைபெறுகிறது.
நம்முடைய நண்பன் ஒருவன் காய்ச்சலினால் கஷ்டப்படுகிறான்.
நாம் பக்கத்திலிருந்து பிரார்த்தனைபண்ணினால் காய்ச்சல் விடாது
தான். ஆனால் நாம் பிரார்த்தனை செய்தவுடன், அந்த வியாதியை
சௌக்கியம்பண்ணக்கூடிய டாக்டர் ஒருவனைக்கொண்டு, சௌக்
கியம்பண்ணவேணுமென்று, நம்முடைய மனதில் படும்படி கட
வுள் செய்யலாம். அந்த வைத்தியன் வந்தவுடன், இன்னமருந்து
கொடுத்தால் சௌக்கியமாகுமென்று சரியான மருந்து இன்ன
தென்பதை, அந்த டாக்டர் மனதில் உதயமாகும்படி கடவுள்
செய்யலாம். அந்த மருந்தைக் கொடுத்தவுடன், இயற்கைச் சட்
டத்துக்குப் பொருத்தமாகவே, இயற்கைச் சட்டங்களின் விதிப்
படியே, அந்த வியாதி சௌக்கியமாய் விடலாம். நம்மை நோக்கி
வந்துகொண்டிருக்கிற புயல்காற்றை, உடனே நிறுத்தவேணு

யென்று பிரார்த்தனை செய்தால் இல்லாமல் போகும். இவ்வித சில சங்கதிகள் தவிர, நாம் சம்பந்தப்பட்டு, நாம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளவேண்டியதாயிருக்கிற அனேகங்கள் சங்கதிகளில், ஜீவாத்மாக்களின் முன்னேற்றத்தை, இயற்கைச் சட்டங்களுக்கு விரோதமன்னியில், நாம் மேலே குறிப்பிட்டிருக்கிற வண்ணம் [illegible] சௌக்கியங்களைக் குறித்தோ, நம்முடைய பிரார்த்தனையை கடவுள் கேட்கமுடியும்.

ஆகவின், —கனவான்களே!— நம்முடைய பிரார்த்தனையை கேட்குவதற்கு, இயற்கைச் சட்டங்கள் [illegible] தடையாகமாட்டா.— அச்சட்டங்களுக்குப் பொருத்தமாகவே, நம்முடைய பிரார்த்தனைகளை கேட்கமுடியும். ஆகவின், இவ்விஷயமாய் கவலையின்றி, கடவுளிடத்தில் நமது குறைகளைக் கூறி, விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ளலாம். கடவுள், நம்முடைய பிரார்த்தனைகளை எவ்வித தடையுமின்றிக் கேட்கக்கூடுமானால், நாம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளாமலே, நமக்கு வேண்டிய காரியங்களை, அவர் செய்யமாட்டாரா? நாம் விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டிய அவசியம் என்ன? கடவுள் நமக்குப் பிதா—நாம், அவருக்குப் பிள்ளைகள். பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய சங்கதிகளைப் பிதா, தானே செய்யமாட்டாரா? பிள்ளைகள் கேட்டுத்தான் செய்யவேண்டுமென்று வைத்துக்கொள்ளுவாரா? இவ்விதமாக விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளவேண்டிய அவசியத்தைப்பற்றிச் சிலர் சந்தேகிக்கின்றனர். கடவுள், நமக்கு வேண்டிய சங்கதிகளில் அநேகத்தை நாம் கேளாமலே செய்திருக்கிறார். அற்புத யந்திரமாகிய இந்த உடலை, நாம் கேளாமலே நமக்குக்கொடுத்திருக்கிறார். அதன் போஷிப்புக்கு ஆகவேண்டிய, பதார்த்தங்களை இவ்வுலகில் அமைத்துவைத்திருக்கிறார். நமக்கு ஒரு வீடுகூட இல்லாமல் போகிறதென்கிற காரணத்தால் நாம் போகுமிடமெல்லாம் இருக்கும்படி இவ்வுலகத்துக்கு, அதை ஒரு பொதுவாக அமைத்துவைத்திருக்கின்றார். நமது தேகத்தில், இருதயமானது நாம் பிறந்தது முதல் மரணமளவும், இடைவிடாது தன் வேலையைச் செய்துகொண்டிருக்கும்படி செய்திருக்கிறார். சுவாசப்பைகளும், ஜீவ

னக்கருவிகளும், அவ்விதமே தங்கள் வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கும்படி செய்திருக்கிறார்.

இவ்விதம், நாம் கேளாமலே, அநேக நன்மைகளைச் செய்திருக்கிற கடவுள், அவசியமில்லாமல் சில சங்கதிகளில் நாம் கேட்டுத்தான் செய்யவேணுமென்று, வைத்துக்கொள்ளுவாரா? அவசியமிருந்தே, அவ்விதம் செய்திருக்கிறார். சிறு பிள்ளைகளாயிருக்கிற நாம், நமது ஆன்ம வளர்ச்சியின் பொருட்டு, கடவுள் நமக்குச் செய்தருளிய நன்மைகளையும், உபகாரங்களையும் உண்டாகும் பயன்களை, நாம், சுயானுபோகத்தில் அறிந்து, நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அறிவு, அன்பு, மனச்சாட்சி, தெய்வநாட்டம் முதலிய ஆன்ம குணங்களில் அபிவிர்த்தியடைந்து, நாம் இன்பத்தை எய்தவேண்டுமென்பதே, அவர் நோக்கம். அவ்வித நோக்கத்[illegible]ார் நம்மை வளர்த்துவருகின்றார். கேளாமல் கொடுக்கிற எவ்வித நன்மைகளும், கேட்டுக்கொடுக்கிற நன்மைபோல, அவ்வளவு பிரயோசனத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை. இதை நமது சுயானுபோகத்தில் வெகு தெளிவாய்த் தெரியலாம்.

பணக்காரர்வீட்டுப் பிள்ளைகள் படிக்கிறதில்லையென்றும், ஏழைப்பிள்ளைகள்தான் கருத்தாய்ப் படிக்கிறதென்றும், நாம் அடிக்கடி கேட்டிருக்கிறோம். இதற்குக் காரணமென்ன? படிப்பின் பிரயோஜனம் பணம் சம்பாதிப்பதற்கு என்று நினைப்பதினால், பணக்காரர் வீட்டுப் பிள்ளைகள், தங்களுக்குப் பணம் இருப்பதால் படிப்பு அவசியமில்லையென்று நினைத்துவிடுகிறார்கள். ஆதலால் படிப்பில் அவர்களுக்கு அவாவுமில்லை, நாட்டமுமில்லை. ஆகவின் அவர்கள் பெற்றோர்கள் அந்தப்பிள்ளைகளை படிக்கும்படி எவ்வளவுதான் சொன்னாலும், எவ்வளவு சௌகரியம் செய்துகொடுத்தாலும், எவ்வளவு பணத்தை செலவழிக்கத் தயாராயிருந்தாலும், பெற்றோர்கள் முயற்சி பயன்படுகிறதில்லை. ஏழைப்பிள்ளைகளோ என்றால், படிப்பில் அவாவுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். பொருளில்லாமல் அவர்கள் அவல்நிறைவேறத் தடைப்படுகிறது.

தர்கள் கஷ்டநிலைமையை தங்கள் பெற்றோரிடத்திலாவது வேறு
யாரிடத்திலாவது சொல்லிப்பொருள் உதவிகிடைத்துவிட்டால்,
தங்கள் அவாவை வெகு தீவிரமாய் நிறைவேற்றிக்கொள்கிறார்கள்.
ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு வியாதி யிருக்கிறது. அந்த வியாதி
யிருப்பதாய், அவனுக்குத் தெரியவில்லை; தெரிந்தாலும் அதை
சௌக்கியம்பண்ணிக் கொள்ளவேணுமென்ற ஆத்திரம் அவ
னுக்கு இல்லை. இந்த நிலைமையில், ஒரு டாக்டர், அவனுக்கு
அவனுடைய பிரியமும் வேண்டுதலும் இல்லாமல், அவனுக்
குள்ள வியாதியைச்சொல்லி, மருந்து சாப்பிடும்படி சொன்னால்,
செவிடன்காதில் சங்கூதினதுபோல்தானிருக்கும். வியாதியைச்
சவுக்கியம்பண்ணிக்கொள்ள எவ்வித முயற்சியும் செய்யான்.
இவ்விதமாய், கேளாமல் செய்கிற உதவி, பயன்படுகிறதில்லை
யென்பது யார்க்கும் தெளிவாய்த்தெரியும். ஆன்ம வளர்ச்சியே,
கடவுளுடைய பிரதான நோக்கமாயிருப்பதால், ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு
வேண்டிய காரியங்களில், அவாவும், வேண்டுதலுமில்லாத ஒரு
வனுக்கு, அந்தக் காரியங்களைச் செய்தால், பயன்படாதாகையால்,
வேண்டுதலின்றி அவர் செய்கிறதில்லை. ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு
ஏற்றகாரியங்களில், அவாவும், வேண்டுதலுமுடையவனுக்கு,
அவன் வேண்டுதலின்பேரில் அவர் செய்யும் நன்மைகள் மிகுந்த
பயனைக் கொடுப்பதால், கடவுள், சில விஷயங்களில் விண்ணப்
பம்செய்து கொள்ளுதலின்பேரில், அவ்வித நன்மைகளைச் செய்
யும்படி நேரிடுகிறது. நாம் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டபோதி
லும், நமது பிரார்த்தனைகள் ஈடேறாமல், நமக்கு அடிக்கடி துன்
பமும், கஷ்டமும் நேரிடுகிறதே, இதற்குக்காரணமென்னவென்று
சிலர் கேட்கின்றனர். நாம் சிற்றறிவுடையவர்கள். நமக்கு வேண்
டிய காரியம் இன்னதென்று நமக்குத் தெரிகிறதில்லை. கடவுளு
டைய பிரதான நோக்கமாகிய ஆன்ம வளர்ச்சியை, நாம் நம்மு
டைய பிரதான நோக்கமாகக் கொள்கிறதில்லை. நாம், இந்த உலக
ஆடம்பரத்தில் மூழ்கி இந்த உலக சம்பந்தமான, நிலையற்ற காரி
யங்களிலேயே, நாம் கண்ணாயிருந்து, அவைகளைத் தேடுதலிலே
யே, நமது வாழ்நாளைச் செலவழிக்கிறோம்.

"அறிவிலாதவெனைப் புகுந்தாண்டு கொண்டறிவதை யருளிமேல்
நெறியெலாம் புலமாக்கிய எந்தையைப் பந்தனை யறுப்பானை
பிறிவிலாத இன்னருள்கள் பெற்றிருந்தும் மாறாடுதிபிணநெஞ்சே"
நெறியெலாம் ... ...

என்று மணிவாசகப்பெருமான், அருளியிருக்கிறபடி, அறி
வின் வாயிலாக, நாம் அறியவேண்டியதை நமக்குத்தெரிவித்தும்,
மனச்சாட்சி வாயிலாக நன்மை யின்னது தீமை யின்னது என்று
நமக்குப் புலமாக்கி, நன்மையே செய்யும்படி தூண்டியும், அன்
பின் வாயிலாக, பிறர் உயிரைத் தன்னுயிர்போல நேசிக்கவேண்டு
மென நமக்குத் தெளிவுபடுத்தியும், ஞானக்கண்வாயிலாக அவரை
யே சதமென நாடி நிற்கும்படி, நமக்கு வழிகாட்டிக்கொண்டும்,
நமக்குயிர்க்குயிராய் ஒரு க்ஷணமும் நம்மை விட்டுப்பிரியாமலிருக்
கிற, பகவானுடைய கட்டளைகளுக்கு, நாம் செவி கொடாது,
மனம்போன போக்கிலேயே போகிறோம். ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு
இடையூறாயும், உலக ஆடம்பரமே நோக்கமாயுமுள்ள, அநேக
விண்ணப்பங்களை நாம் செய்து கொள்கிறோம். இந்த ஸ்திதியில்
இவ்வித விண்ணப்பங்களை, கடவுள் நிறைவேற்றுதல் தகுதியா
குமா? நிறைவேற்றினால், நமது ஆன்ம வளர்ச்சி குன்றிவிடாதா?

ஆதலின், இவ்வித பிரார்த்தனைகளை, நிறைவேற்றவே மாட்
டார். நமது, ஆன்ம வளர்ச்சிக்கேற்ற காரியங்கள், இன்னதென
கடவுளுக்குத்தான் நன்றாய்த்தெரியும். அதற்கு விரோதமாய்,
நாம் விண்ணப்பம்செய்து கொண்டால், அந்தப்பிரார்த்தனை நிறை
வேறாமல், தடைபடும். இவ்விதம் தடைபடுவது நமது நன்மைக்
கே. இவ்வித பிரார்த்தனைகள் ஈடேறாமல், ஒரு மனிதனுக்கு
பிணியுண்டானால், அதையறிந்து, வைத்தியன் சௌக்கியம்
பண்ணுவது போலவும், கசப்பு மருந்துகளைக் கொடுத்து, பிள்ளை
களின் வியாதிகளைச் சௌக்கியம் பண்ணுவது போலவும், படிக்
காமலிருக்கிற பிள்ளைகளைப் பெற்றோர்களும், உபாத்தியாயர்களும்
அடித்துப்படிக்கும்படி செய்வதுபோலவும், கருணாமூர்த்தி
யாகிய பகவான், சில சமயங்களில், நமக்கு மிகுந்த துன்பமும்,

கஷ்டமும், கொடுத்து நாம் மனம்போன போக்கில் போக விடா மல் தடுத்து, நமது ஆன்மவளர்ச்சியில், நம்மை அபிவிருத்தி செய் து வருகிறார். இவ்வித துன்பங்களும், தடைகளும், கடவுளுடைய பெருங்கருணையாலேயே நேரிடுகிறது. நாம் ஆன்ம வளர்ச்சியின் பொருட்டு நேரிடுகிறபடியால், ஆன்றோர்கள், இவ்விதத் துன்பங் களை, ஒரு பொருட்டாக பாராட்டுகிறதில்லை.

"நரகம் புகினும் எள்ளேன் உன் திருவருளாலே
இருக்கப் பெறின்"

என்று, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளியிருக்கின்றனர். நரக வேதனைக்கு ஒப்பான துன்பம் உண்டானாலும் சரிதான், அதை நான் கவனிக்கிறதில்லை. உன் திருவருள் மட்டும் இருந்தால் போதும் என்பது, இதன் பொருள்.

"ஐயத்தால் ஒன்றும் போதாமே"

என்றும், ஆன்றோர்கள், அருளியிருக்கின்றனர். இவ்விதமாக, நமது பிரார்த்தனைகள், சில விஷயங்களில் கைகூடாமல் போவதும், நமக்குத் துன்பம் நேரிடுவதும், கடவுளுடைய அருள்செயலே. ஆதலால், ஆன்றோர்கள், தங்களுக்கு நேரிடும் துன்பங்களை, ஒரு சிறிதும் கவனியாமல், கடவுளுடைய திருவருளையே நாடி நிற் கின்றனர். ஆதலின் நமது பிரார்த்தனைகள், சில விஷயங்களில் கைகூடாமல் போவது, அவ்வித பிரார்த்தனைகள், நம்முடைய ஆன்மவளர்ச்சிக்கு ஏற்ற பிரார்த்தனைகளல்லவென்றும், அப்படி நிறைவேறாமல் போவதே, நமக்கு நன்மையை உண்டாக்குமென் றும், அறிந்து, நமக்கு நன்மையான பிரார்த்தனைகளைக் கடவுள் இஷ்டமாய் நிறைவேற்றுவார், என்ற பூர்ண நம்பிக்கையோடு, நாம் விண்ணப்பம் செய்யவேண்டும். இனி, எவ்வித பிரார்த்தனையை யாவது, யாதொரு தடையுமின்றி, கடவுள் நிறைவேற்றுவாரா என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி சற்று ஆராய்வோம். வேதம் சொல் லியவற்றால், ஆன்மவளர்ச்சிக்கு ஏற்ற பிரார்த்தனைகளை, யாதொரு தடையுமின்றி, கடவுள் இஷ்டமாய் நிறைவேற்றுவார் என்று புலப்படுகிறது.

கிறிஸ்துநாதர், பிரார்த்தனை விஷயமாய் பேசும்போது, கேள் கொடுக்கப்படும், தேடு கண்டுபிடிப்பாய், தட்டு திறக்கப்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார். இங்கு கொடுக்கப்படலாம்; கண்டு பிடிக்கலாம், திறக்கப்படலாம் என்று சொல்லாமல், கொடுக்கப் படும், கண்டுபிடிப்பாய், திறக்கப்படும் என்று சொன்னதிலே லேயே, நம்முடைய பிரார்த்தனைகள், இஷ்டமாய் நிறைவேற்றப் படும் என்று சொல்லியதாக ஏற்படுகிறது. இவ்வுலகின்கண் பிறந்த மகான்களில், கிறிஸ்துநாதர் ஒருவர்; அவர், சமாதிபோகத்தால், பிரார்த்தனைகளின் [illegible] என்றும், தெரிந்தவர். அவர், சிலுவையில் அறையப்பட்ட காலத்தில், அந்தத் துன்பத்தை சகிக்கமாட்டாமல், "பகவானே இந்தத் துன்பத்தை என்னை விட்டு நீக்கும்; ஆயினும் உம்முடைய சித்தம் நிறைவேறக் கடவது." என்று பிரார்த்தித்தார். இதனால் தேகசம்பந்தமா யுண்டாகிய துன்பத்தை நீக்கும்படி, கடவுளுக்கு விண்ணப்பம் செய்தபோது, "ஆயினும் உம்முடைய சித்தம் நிறைவேறக்கட வது" என்று சொன்னதிலேயே, அந்தப் பிரார்த்தனை நிறை வேறாமல் போனாலும் போகலாம் என்று தெரிந்தவராயிருக்கிறார்.

இந்த மகானே, நமது பிரார்த்தனைகள் இஷ்டமாய் நிறை வேற்றப்படும் என்று சொன்னதிலேயே, அவ்விதப் பிரார்த் தனைகள் இகத்திலும் உலகப்பொருள்களும் சம்பந்தப்பட்ட பிரார்த்தனைகளைக் குறித்து அல்லவென்றும் ஆன்ம வளர்ச்சிக் குரிய பிரார்த்தனைகளென்றும், தெளிவாய் புலப்படுகிறது. அரங்கசீப் (Aurangzeel) என்னும் ஒரு மகாப்பிரிய சக்கரவர்த்தி பஞ்சாப் தேசத்தான் ஒருவனை, மகம்மது மார்க்கத்தை ஒப்புக் கொண்டு தன் இடத்திலுள்ள கொரானைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், அப்படிச் செய்யாவிட்டால் தன் வலதுகையி னால் அவனை வெட்டிவிடுவதாயும், சொன்னபோது, உடனே அவன் இரண்டு நிமிஷம் பொறுத்துக்கொள்ளும், இப்பொழுது என்னை வெட்டமுடியாது என்று சொன்னான். அவ்விதம், இரண்டு நிமிஷத்திற்கு அவகாசம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்தக் காலத்தில், அவன் பகவானை மரணத்துக்கு நான் [illegible] பயப்படாமலி

ருக்கும்படிக்கும், மரணத்துக்குப் பயந்து எனது கொள்கையை கைவிடாதிருக்கும்படிக்கும், கிருபைசெய்து, எனக்கு தைரியத்தைக் கொடும் என்று பிரார்த்தனை செய்து, ஒரு சீட்டு எழுதிக் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு, இப்பொழுது என்னை வெட்டும் பார்ப்போம் என்று தைரியமாய்ச் சொன்னான். உடனே அரங்கசீப் (Aurangazeeb) அவனை வாளால் வெட்[illegible]னான். தலை வேறாய்ப் பிரிந்துவிட்டது. உடனே அச்[illegible]சீட்டை அரங்கசீப் பார்த்தான். அதில் நீர் என்னை வெட்[illegible]லை, எனக்கு ஒரு கெடுதலும் செய்யவில்லை, என்றைக்காவது அ[illegible]ருநாள் அழிந்து போகக்கூடிய இந்தத் தேகத்தைத்தான் வெ[illegible]டினீர்; ஆனால் என்னுடைய கொள்கையை மரண அப்பத்துக்குப் பயப்படாமல் கைக்கொண்டு நடக்கும்படி. தைரியங்கொடுக்கவேண்டுமென்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்தபோது அவனுக்கு எவ்வளவு தைரியம் வந்தது பாருங்கள்.

இங்கிலாந்து தேசத்தில், மதசம்பந்தமாய் அபிப்பிராயபேதம் ஏற்பட்டு, ஒரு சாரார் மற்றொரு சாராரை, மரணம் முதலிய கொடுந்துன்பங்கள் செய்தகாலத்தில், லாட்டிமர் (Latimer) கிரான்மர் (Cranmer) என்ற இரு பிஷப்புகளை, எரிகிற தீயில் போடும்படி தண்டனை விதிக்கப்பட்டனர். இத்துன்பத்துக்குப் பயந்து, இவர்களில் ஒருவர், தன் மனம் இஷ்டமாக கொள்கைகளைக் கைக்கொண்டுவிட்டதாக, ஒரு தஸ்தாவேஜில் கையெழுத்து வைத்தார். அப்படிக் கையெழுத்து வைத்ததும், தேகமாத்திரமன்று மனவேதனையுண்டாயிற்று. உடனே அவர், தான் கையெழுத்து வைத்தது குற்றமென்றும், தான் முன் கைக்கொண்ட கொள்கைகளையே கைக்கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னார். இருவர்களுக்கும் விதித்த தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது.

அப்படி நிறைவேற்றும்போது, பிசகாய் கையெழுத்துவைத்த அவர், கையெழுத்துவைத்த கையை, முதலில் தீயில் காட்டினார். காட்டும்போது, நாம் இருவரும் இன்று மரணம் அடைய

வில்லை, ஜீயவெளிச்சத்தைக் கொளுத்துகிறோம், இந்த வெளிச்சமானது எப்பொழுதும் பிரகாசிக்கும், இந்தப் பிரகாசம் எப்பொழுதும் அதிகப்பட்டுக்கொண்டே வரும் என்று சொன்னார். இவர்களுடைய தைரி[illegible]த்தைப் பாருங்கள். தீயினால் உண்டான மரணவேதனையும், அ[illegible]ர்களுக்கு ஒரு பொருட்டாகத் தோன்றவில்லை. கடவுள் அவ[illegible]ளுக்கு எவ்வளவு தைரியத்தைக் கொடுத்தார் பாருங்கள். சாக்[illegible]ரட்டீஸ் (Socrates) என்னும் மகான், தன்னுடைய கொள்கைக[illegible] விரோதமாய்ப் பேச மறுத்து மரணதண்டனையை, வெகு சாந்[illegible]மாயும் அமைதியாயும் ஏற்றுக்கொண்டாரன்றோ? ஆன்மசுவர்த்தி சம்பந்தமாய், பிரார்த்தித்த காலத்தில், மேற்குறித்த மகான்களுக்கு, மரணம் பெரிதல்லவென்று அதைச் சகித்துக்கொண்டு, தங்கள் மனச்சாட்சி தூண்டினபடியே நடக்கும்படியான தைரியத்தைக் கடவுள் அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறாரல்லவா? எழுந்திருக்கச் சக்தியில்லாமல், பக்கவாத முதலிய கொடும்வியாதிகளினால், படுக்கையிலிருக்கும்பொழுது, அத்துன்பங்களைப் பெரிதாக நினையாமல், எத்தனையோ மகான்கள் கடவுளையே நாடி நின்றிருக்கின்றனர். இந்த உலக சம்பத்தையும் பொருளையும், செல்வாக்கையும், ஒரு சிறிதும் பாராட்டாமல், கடவுளையே நாடி நின்று, அவர் திருவுளக்கருத்தின்படியே, அநேக மகான்கள் நடந்துவந்திருக்கிறார்கள் என்பது

"கொள்ளேன் புரந்தரன்மால் அயன்வாழ்வு, குடிகெடினும்
நள்ளேன் நினதடியாரொடல்லால் நரகம் புகினும்
எள்ளேன் திருவருளாலேயிருக்கப் பெறின் இறைவா
உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லாது எங்கள் உத்தமனே"

என்னும் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் வாக்கினால் வெளியாகும். இதில் வியப்பு இல்லை. நாமும் மனம்போனபோக்கில் போகாமல், நமது இச்சைகளையும் அடக்கி, நம்முடைய அகங்காரம், கோபம், முதலிய துர்க்குணங்களை ஒழித்து, பிற உயிரைத் தன்னுயிர்போல நேசித்து, ஞானங்கள் வாயிலாக நடக்கும் புலப்ப

டும் பரம்பொருளை நாடிநின்று, அறிவு, மனச்சாட்சி, அன்பு இக்குணங்களின் வழியாக, கடவுள் நமக்குணர்த்தியவாறு நாம் நடந்து, நமது ஆன்மாவை அபிவிர்த்திசெய்துகொள்ளவேண்டு மென்ற அவாவுகொண்டு, அவ்விருத்தி[illegible] வற்ற காரியங்களி லேயே கண்ணாயிருந்து, அப்பேர்ப்பட்[illegible] காரியங்கள் விஷய மாகக், கடவுளுக்கு நாம் விண்ணப்பஞ்[illegible]கொண்டால், அவ் விண்ணப்பங்களை, தடையின்றிக் கடவுள் [illegible]மேற்றுவார் என் பதில் சந்தேகமேயில்லை.

இதுவரை, நான் சொன்னதைச் சுருக்கிச்சொல்லுகிறேன். உபாசனை என்பது, கடவுளை நாடிநின்று, அவரிடத்தில் பேசு வது. கடவுளிடத்தில் நாம் பேசுதல் கூடும். உபாசனை யென் பது ஸ்தோத்திரம்—வந்தனம்—சிந்தனை—விண்ணப்பம் என நான்கு அங்கங்களை உடையது. இவ்விதம், நாம், கடவுளுக்கு ஸ்தோத்திரமும், வந்தனமும் செய்து, சிந்தித்து, விண்ணப்பம் செய்துகொண்டால், நம் விண்ணப்பத்தை, இயற்கைச் சட்டங் களுக்கு மாறுபடாமல், அவர் நிறைவேற்றுதல் கூடும். நாம் கேளாமல் கொடுக்கும் நன்மைகள், பலசமயம், நமது ஆன்ம வளர்ச்சிக்குப் பயன்படாதாகையால், சில விஷயங்களில், நமது விண்ணப்பத்தை முன்னிட்டே [illegible] நன்மைகளைச் செய்கிறார். நாம் விண்ணப்பஞ்செய்து கொள்வதில், தேகசம்பந்தமாயும், உலகப்பொருள் சம்பந்த மாயும், செய்கிற விண்ணப்பங்களில், சில விண்ணப்பங்கள், நம் முடைய ஆன்மவளர்ச்சிக்குக் கெடுதலாயிருக்கக்கூடியதாயிருப்ப தால்; அவ்வித விண்ணப்பங்களை, நிறைவேற்றுகிறதில்லை. ஆக லின், இப்பேர்ப்பட்ட விஷயங்களில், கடவுள் எப்படிச்செய்தா லும் சரிதான் என்று நினைத்து, அவருடைய திருவுளக்கருத்தின் படி நடக்கும்படியான தைரியத்துடன், அவ்வித விண்ணப்பங்களைச் செய்துகொள்ளுதல் வேண்டும். ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற விண் ணப்பங்களையெல்லாம் தடையின்றி அவர் எப்பொழுதும் நிறைவேற் றுவார். ஆகலின், நாம்கடவுளை ஸ்தோத்திரம்செய்து, அவருக்கு வந்தனம் செய்து, அவர் குணங்களைப்பற்றி சிந்தித்து, ஆன்ம

வளர்ச்சியிலேயே கண்ணாயிருந்து, இவ்வுலக சம்பந்தமான நிலை யற்ற காரியங்கள் சம்பந்தப்பட்டமட்டில், அவருடைய திருவுளக் கருத்தின்படி நடக்கும்படியான தைரியத்தைக் கொடுக்கவேண் டுமென்று பிரார்த்தித்து, அத்தைரியத்தோடு, ஆன்ம வளர்ச்சிக்கேற்ற விண்ணப்பங்களையே, கடவுளிடத்தில் செய்து, நமது ஆன்மாவை அபிவிர்த்திசெய்வதிலேயே, நாம் முயல வேண்டும். அவ்விதம் முயற்சிசெய்யும்படிக்கும், அவ்வித முயற் சிகள் பயன்படுமாறும், எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்புரிவா ராக.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

11903

BY THE SAME AUTHOR

God in Man and in Nature.

Five Lectures on:—

1. Conscience.
2. Life's High School and College.
3. The Contingencies of Life and their Disciplinary Value.
4. Majesty of Law.
5. The Supernatural in the Natural.